

Giới thiệu Hầy Để Anh Bên Em

Truyện Hầy Để Anh Bên Em của tác giả Canary nằm trong danh sách những truyện teen mới hấp dẫn trong tháng. Sơ lược truyện được tác giả viết ở ngôi xưng Tôi. Cốt truyện kể về mối tình đơn phương của nhân vật xưng tôi dành cho thầy giáo gia sư.

Năm đó, Cô và anh trai sinh đôi là học sinh vừa lên cấp 3. Mẹ cô mời cho hai anh em một giáo viên dạy kèm môn toán, lý, hoá ở nhà. Thầy ấy đẹp trai, dễ thương vô cùng. Những năm thanh xuân tươi đẹp của cô trôi qua tràn ngập hình ảnh con người mang tên Thiên Phong. Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Hầy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trương Hải My là tên của tôi. Người anh song sinh của tôi là Trương Hải Minh. Chúng tôi sống trong một gia đình khá giả. Tình cảm anh em của chúng tôi khá tốt đẹp, tuy nhiên cũng thường có vài điểm bất đồng. Những lần cãi nhau, lúc nào Hải Minh cũng nhường nhịn tôi. Thế nên tôi thương anh trai tôi lắm!

Lên cấp ba. Mẹ mời cho hai anh em chúng tôi một gia sư dạy kèm. Nghe mẹ nói, gia sư ấy trẻ, lại là người quen nữa nên mẹ rất yên tâm.

....

Hôm nay là ngày học đầu tiên. Trước giờ học, mẹ nhắc chúng tôi gia sư sắp đến, nên chuẩn bị sách vở.

...

Chuông cửa kêu. Tôi hồ hởi chạy ra mở. Một anh sinh viên, cao, điển trai, đi chiếc xe đạp thể thao đứng trước nhà. Khi anh ấy nhìn thấy tôi, có gì đó bất ngờ lắm. Anh ấy cười hiền. Lên tiếng

-Lón thế này rồi à?

Tôi ngớ người? Chúng tôi biết nhau à? Tôi im lặng một hồi, rồi hỏi:

-Gia sư?

Anh hơi chau mày, rồi cười trừ, gật đầu. Tôi mời vào nhà, mẹ tôi chào anh ấy rồi dẫn anh ấy vào phòng khách có bộ bàn cao để học. Thăng Hải Minh thấy gia sư lên thì miệng buông lời:

-Chắc. Cứ tưởng sẽ là chị nào xinh đẹp lắm cơ

Tôi liếc nó. Mẹ chẳng nghe thấy, cười bảo chúng tôi hãy chăm chỉ học rồi mẹ xuống nhà.

Anh gia sư ngồi xuống ghế đối diện chúng tôi. Giới thiệu bản thân mình:

-Tôi tên là Hoàng Thiên Phong. Sinh viên năm thứ tư trường đại học sư phạm. Mẹ em đến nhờ mẹ tôi, nói tôi dạy thêm cho hai em. Được rồi. Bắt đầu học thôi

Bữa học bắt đầu. Anh đưa chúng tôi bài tập để làm thử. Tôi lén nhìn anh, đôi mắt nâu, lông mi dài dài, môi cong, mũi cao, tóc bỏ luống. Tất cả đều làm nổi bật lên khuôn mặt điển trai của anh. Tôi đứng đưa đưa đưa chân, rồi chột trúng chân anh, tôi giật mình, lấm lét nhìn anh. Anh ấy chỉ nhìn tôi và cười nhẹ. Dễ thương quá đi mất. Rồi tôi dần nhận ra anh gia sư của tôi có gì đó thu hút lắm. Nhưng với tôi đây không phải là thứ tình cảm trai gái đâu. Tôi cảm thấy quý, quý anh lắm luôn ày!

-Anh ơi. Bài này em không hiểu

Tôi lên tiếng hỏi. Anh quay sang, rồi phán câu xanh rờn

-Kêu là thầy. Tôi đang dạy em mà. Bài này là thử sức hai đứa nên là tự làm đi

Đoạn anh quay sang nhìn đồng hồ, rồi tiếp tục

-15 phút nữa đưa bài cho tôi xem nhé

Tôi bủ môi, cúi gầm mặt xuống làm bài. Kêu là thầy á?! Sinh viên năm tư, hơn tôi.... bảy tuổi. Thôi thôi gọi thầy, mất mát gì đâu.

Thằng Hải Minh thì chăm chú làm bài, sao hôm nay nó chăm thế không biết. Minh thì muốn rồi nào với bài toán, nghĩ mãi chẳng ra.

Lát sau, thầy của chúng tôi ra ban công hóng gió, Hải Minh nhìn tôi, rồi nó buông bút ngồi chơi. Tôi nhìn nó với ánh mắt cầu cứu, nó thì cứ thành thoi cứ thế mà bấm điện thoại. Nhắn tin với ai mà toe toét thế kia? Lát sau thầy vào, thu vở của chúng tôi. Xem bài của Hải Minh, anh gật đầu hài lòng. Đến bài của tôi, đôi mày anh hơi nhíu lại, rồi nhìn tôi. Tôi sợ, không dám nhìn thầy, cũng không hiểu sao, nhưng tôi biết bài của tôi làm khá là tệ...

Rồi thầy bỏ cả hai bài xuống, lên tiếng:

-Hải Minh. Làm bài tốt lắm. Còn Hải My thì hay vương vẩn chỗ hình học nhỉ?

Minh gật gật đầu. Hình học là thứ mình ngu nhất trên đời. Là do tôi đã bị mất căn bản khi cấp 2 không thêm đi học thêm cùng Hải Minh. Tôi nghĩ cũng không cần thiết nên cũng qua luôn. Sau mới biết, mọi người hơn nhau ở điểm hình học mọi người ạ.

Hải Minh đứng dậy, lên tiếng hỏi:

-Buổi đầu thế thôi phải không? Em ra ngoài được chứ?

Thầy gật đầu, nói Hải Minh có thể ra ngoài. Nó vui vẻ, khoái chí đi mất tí. Chỉ còn lại tôi và thầy. Tôi vẫn chưa dám nhìn vào thầy, tôi sợ thầy la. Đoạn tôi khẽ thở dài. Phải chi lúc trước chăm tí là được rồi..

-Hải My

Thầy gọi tôi. Tôi giật mình, dạ một tiếng. Tôi lăm lét nhìn thầy. Rồi chợt thầy phì cười

-Làm gì mà sợ tôi thế kia? Tôi có ăn thịt hay làm gì em đâu!

Một câu nói tưởng chừng như bình thường. Nhưng nó đã đập tan cái suy nghĩ của tôi về việc sẽ bị mắng. Cơ mà hai từ ăn thịt, nghe cứ sao sao ấy nhỉ?

Thầy đến chỗ Hải Minh ngồi cạnh tôi. Giảng giải cho tôi. Thầy giảng bài dễ hiểu cực luôn ấy! Giọng nghe hay quá đi mất, tôi bị thu hút bởi giọng nói của thầy. Thầy chăm chú giảng bài cho tôi, một lát sau là tôi hiểu ngay ấy. Cơ mà thầy cũng chịu khó lắm, giảng giải từng chút một cho một đứa mất căn bản như tôi. Thầy giảng lại những gì đã học qua, rồi một vài cái khác nữa...

Tôi học với thầy cũng khá lâu đấy. Đoạn thầy nhìn qua đồng hồ rồi đứng dậy thu gom vở sách

-Đến giờ tôi phải về rồi. Em xem thêm đi nhé, có gì không hiểu thì ngày mai hỏi tôi

Rồi thầy đi ra cửa, chưa kịp mở cửa thì thầy ấy có điện thoại. Giờ điện thoại trong túi ra, thầy bắt máy

-Về ngay đây về ngay đây

Thầy nói. Đầu dây bên kia dường như là giọng con gái thì phải. Về? Chẳng lẽ... thầy có vợ rồi sao? Suy nghĩ ấy bất chợt nảy lên trong tâm trí tôi. Còn trẻ thế mà, có vợ rồi sao? Tôi hơi bất ngờ ấy!

.....

.....

Truyện mới ra lò đây. Mọi đô mọi đô =)))

Mọi người ủng hộ mình nhé Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Cứ thế, mỗi chiều 5 giờ tôi đi học về cũng là lúc thầy đến để dạy chúng tôi. Hôm nay thầy đến sớm, tôi về đến đã thấy xe và đôi giày của thầy trước nhà. Tôi vào phòng mình dẹp cặp sách, chuẩn bị những sách vở cần thiết đem xuống nhà. Thầy ngồi chăm chú xem cái gì ấy, tôi đặt sách vở xuống. Cúi đầu chào thầy. Thầy cũng gật đầu chào lại tôi.

Mẹ bảo tôi lấy trái và nước trong tủ lạnh cho thầy. Tôi vâng một tiếng rồi làm theo lời mẹ. Bê nước với trái cây lên cho thầy. Rồi thầy nhìn tôi một hồi...

-Em thay áo dài ra đi rồi học. Nhìn 'nóng nóng' kiểu gì ấy

À. Thường thì thầy đến hơi trễ, nên là lúc đó tôi đã thay đồ ở nhà rồi. Hôm nay thì khác, thầy đến sớm nên là tôi chưa kịp thay nữa. Tôi gật gật đầu rồi lên phòng tắm, thay đồ.

...

Chúng tôi bắt đầu buổi học. Cũng như những buổi học trước, lúc nào Hải Minh cũng làm bài tốt hơn tôi, hiểu bài nhanh hơn tôi nên nó luôn được nghỉ sớm. Còn tôi thì dường như ngày nào cũng phiền thầy ở lại để giảng giải cho tôi hiểu. Giờ học kết thúc lúc 6h45. Nhưng lúc nào thầy cũng ra về lúc 7h hoặc hơn. Thầy cũng chẳng hề than phiền cả. Tôi nhận ra thầy thật tốt....

....

Hôm nay ở trường, bạn tôi rủ tôi đi một quán nước. Tôi rần đo một hồi rồi hẹn nó 7 giờ rưỡi tối. Nó đồng ý. Tôi vui vẻ chạy về nhà học thêm. Hôm nay tôi cố gắng tiếp thu bài nhanh. Để được nghỉ đúng giờ, chuẩn bị đi chơi nữa chứ! Đúng như dự tính, tôi được nghỉ sớm hơn những buổi trước. Nhưng cũng đã 7h rồi. Thôi kệ, khá hơn mấy ngày trước. Tôi vọt lên phòng, thay quần áo, quẹt vài đường son hồng hồng. Lâu rồi mới ra ngoài chơi với bạn thế này.

-Đi đâu?

Hải Minh đã đứng trước cửa từ bao giờ. Nó nhìn tôi chau mày.

-Cafe với Minh Thư

Nó nhìn nhìn tôi, rồi vào phòng mình ngồi xuống giường

-Lại đây tao tết tóc cho. Xoã dài cho thẳng nào nhìn?

Tôi hớn hờ lại ngồi cạnh nó. Nó tết tóc cho tôi. Phải nói nó khéo tay lắm luôn ấy! Tết đẹp lắm.

-Rồi đấy. Nếu có về trễ thì gọi tao ra nước!

Tôi gật đầu. Thấy nó thế thôi, thật ra nó quan tâm chăm sóc tôi lắm. Tôi tung tăng xuống nhà xin phép ba mẹ rồi ra ngoài. Hẹn Minh Thư ở ngã tư cuối đường này. Nó đi xe điện nên đã đến từ trước rồi. Nó đeo tôi đi đến quán cafe mà nó giới thiệu. Hai đứa đi trên đường nói đủ thứ chuyện trên đời. Lâu rồi mới có thời gian dành cho nó. Minh Thư chơi thân với tôi từ đầu năm cấp hai đến giờ. Tôi thật sự quý nó lắm.

....

Lame Cafe. Bên ngoài đẹp lắm. Có anh bảo về dờn xe giúp tụi tôi. Hai chúng tôi vào quán, ngồi cạnh cửa sổ lớn. Nhìn thơ mộng thật đấy.

-Hai em uống gì?

Anh phục vụ chìa cái menu ra. Cơ mà sao giọng quen thế nhỉ? Tôi ngẩng đầu lên. Là thầy Phong. Thầy cũng hơi bất ngờ khi thấy tôi. Tôi chào thầy, thầy gật đầu chào lại. Tôi cùng Minh Thư gọi món. Thầy ấy ghi ghi rồi vào trong. Thầy làm thêm ở đây sao?

-Mày biết anh ấy à? Đẹp trai thế Hải My

Minh Thư hớn hờ hỏi tôi. Tôi cười cười với nó

-Gia sư nhà tao. Thầy Phong tao thường nói mày ấy!

Nó à một tiếng. Lát sau thầy bê nước ra bàn của chúng tôi. Rồi chú quản lý ở trong gọi:

-Vào đây phát lương này. Nay có việc chú phải về sớm nên phát luôn bây giờ nhé. Nay quán nghỉ sớm

Thầy chạy lăng xăng vào. Xếp hàng từng người một. Đến lượt thầy, chú quản lý lên tiếng:

-Tháng này, dường như ngày nào cậu cũng đến trễ buổi tối. Tôi trừ bớt lương nhé

Thầy gật đầu cười. Đến trễ á? Minh gọi anh phục vụ đi cạnh, hỏi nhỏ

-Buổi tối mấy giờ mấy anh bắt đầu làm ạ?

Anh ấy cười, trả lời:

- 7h tối đến 10h em à. Sáng thì 7h sáng. Trưa thì 1h trưa. Nhân viên rảnh giờ nào thì sắp xếp làm giờ ấy

Tôi gật đầu. Buổi tối bắt đầu từ 7h. Từ nhà tôi sang đây nếu đi xe đạp thì khoảng 10 phút. Xe điện hay xe máy thì nhanh hơn. Nếu thầy dạy thêm ra về lúc 6h45 thì vừa kịp giờ. Nhưng.... Tôi luôn khiến thầy phải ở lại khoảng 15 đến 20 phút. Tôi cảm thấy có lỗi quá đi mất. Thầy ở lại lâu hơn thì tiền học hàng tháng cũng có tăng lên đâu, trong khi đó thầy lại bị trừ lương ở nơi làm thêm khác. Lòng tôi bứt rứt khó chịu. Là lỗi của tôi... Là lỗi của tôi..

Tôi lén nhìn thầy. Nhận ra thầy cũng nhìn tôi, khuôn mặt khá lo lắng. Biểu cảm ấy là sao? Chẳng lẽ thầy lo là vì sợ tôi nghe thấy những lời vừa nãy của chú quản lý?

Mình Thư nhận điện thoại, nói phải rồi đi lúc này. Nó đề nghị đưa mình về. Nhưng nhìn nó có vẻ gấp gáp nên nói muốn ở lại xíu, tí về xe buýt sau. Nó gật đầu cảm ơn mình rồi rít rồi chạy nhanh lấy xe. Mình khẽ thở dài.

Ngồi ở quán thêm nửa tiếng. Cũng đã tám giờ hơn. Quán cũng đang được dọn vào. Chú quản lý có việc về nên quán nghỉ sớm. Tôi cũng phải về thôi. Tôi kêu anh phục vụ tính tiền rồi ra về. Trước khi bước ra khỏi cửa, tôi ngó liếc trộm thầy một cái rồi mới về.

....

Đi được một đoạn ngắn, chợt thấy có bóng người theo sau tôi. Là ai? Hải Minh? Không. Nó ở nhà mà. Thầy Nhân? Không. Thầy ở quán cafe kia mà. Mình hoảng hốt bỏ chạy thật nhanh. Chạy nhanh nhất có thể. Ra được nơi sáng đèn, tôi quay lại thì không thấy ai. Hoá ra chỉ là người đi đường. Làm mình sợ chết khiếp! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

- Trễ rồi. Về một mình à?

Giọng nói phía sau khiến tôi thót tim. Lần này là thầy Phong. Tôi thở phào.

Thật sự, tôi không dám nhìn thầy. Trong lòng tôi luôn dấy lên cái tội lỗi ấy. Tôi khẽ thở dài

- Em... xin lỗi thầy.

Tôi nhỏ giọng. Thầy nghe được thì cốc vào trán tôi

- Bây giờ tôi đâu phải thầy của em. Tôi chỉ là thầy của em khi tôi dạy em thôi

Tôi hơi bất ngờ. Thế bây giờ tôi không cần kêu thầy là thầy nữa à? Thầy đề nghị đưa tôi về vì trời đã tối. Tôi cũng gật đầu đồng ý.

- Về chuyện tôi trễ giờ ở quán cafe. Em không cần cảm thấy có lỗi đâu. Vì dạy kèm cho em là nghĩa vụ của tôi mà

Tôi lắc đầu nguầy nguậy. Kéo tay thầy

- Không. Lần sau em sẽ kêu Hải Minh giảng lại. Không cần nhờ thầy _ a.. Không nhờ anh nữa....

Gọi anh khiến mình bị ngượng miệng. Do đã gọi là thầy lâu rồi ấy. Mình cúi gầm mặt. Anh Phong phì cười, rồi ha ha

- Anh luôn ấy à? Cứ nghĩ em sẽ lại kêu tôi là thầy cơ

Ồ. Chẳng phải kêu tôi gọi thế sao? Cái người lộn xộn này! Rồi thầy lại tiếp tục lên tiếng

- Tôi nghĩ rồi. Tôi sẽ kèm em như những bữa trước. Dù cho hơi trễ chút. Thế nhé

Hà? Thế thì thầy sẽ tiếp tục đi làm trễ và bị trừ lương mất. Phải làm sao đây? Tôi đắn đo suy nghĩ. Rồi mở lời

- Hay em nói mẹ tăng lương cho anh nhé!

Thầy nhìn tôi rồi chau mày khó chịu. Rồi quát tôi

- Tôi không muốn. Dạy em là _

- Là nghĩa vụ?! Đùng. Thế thầy thích thì dạy. Em không học!

Lúc nào cũng dạy em là nghĩa vụ. Ai chẳng biết! Dạy tốt thì sẽ được tăng lương, được thưởng thôi. Tôi bướng, đứng đó mà cãi. Tôi cũng chỉ nghĩ cho thầy ấy thôi mà! Có cần phải quát tôi thế không? Ước đến ghen cổ luôn ấy chứ! Con người gì mà cổ hủ thế này???

Tôi bỏ đi trước. Buông lời:

- Không cần đưa em về nữa. Cảm ơn!

Chẳng hiểu tại sao lúc ấy tôi lại nói thế. Chắc do cái tính bướng của tôi mà ra. Mà thôi kệ. Mình có sai đâu chứ! Chỉ là muốn mẹ thêm tiền thưởng cho thầy thôi mà! Thế mà cũng nổi giận đùng đùng, còn quát tôi nữa cơ. Không thích thì thôi. Những ngày khác tôi sẽ nghỉ đúng giờ, không cần thầy ở lại giảng giải nữa!

.....

Và cứ thế đến chiều hôm sau, thầy vẫn đến nhà dạy kèm cho anh em tôi. Tôi không thèm nói với thầy câu nào. Đến khi thầy hỏi thì tôi chỉ đáp qua loa đại khái hoặc nói là không biết. Và rồi cuối buổi, thầy cố ý cho bài hình học khó khăn, khiến tôi không giải được. Dù cho tôi có nhìn cái hình vẽ ấy theo kiểu gì cũng chẳng giải được. Như mọi lần, Hải Minh hoàn thành nó dễ dàng. Nó nghỉ sớm, đi lên phòng. Tôi nhìn mãi cái hình. Rồi giọng nói truyền cảm ấy vang lên:

- Cần tôi _

- Không cần!

Tôi chen ngang. Cũng đã 6h45. Đến giờ nghỉ rồi. Tôi thu gom sách vở

- Hết giờ rồi. Thầy về đi.

Tôi nói. Rồi thầy lên tiếng

- Hôm nay quán ấy đóng cửa. Thầy không cần phải đến

Tôi nghe mà tức. Lúc sáng, nhờ bạn tôi có chụp ảnh ở quán đăng lên facebook. Tôi mỉa

- Nói dối hay nhỉ? Không cần thầy dạy em vẫn hiểu. Thế nhé

Tôi bỏ lên phòng. Chưa kịp lên bậc thang đã bị thầy kéo tay lại. Thầy siết chặt lắm. Giọng hơi khác:

- Hôm nay trước khi bố mẹ em ra ngoài đã trả lương cho tôi. Số tiền dư ra khá nhiều. Chẳng phải tôi nói là không cần rồi hay sao?!

Đúng là tôi đã đề nghị mẹ tặng tiền cho thầy. Hôm nay bố mẹ tôi phải đi công tác nên là rời nhà lúc chiều. Tôi nhìn thẳng mắt thầy. Cổ vung tay

- Thầy bỏ ra! Em không biết gì hết. Cũng chẳng cần thầy ở lại giảng bài giải này đâu. Về đi

- Em bướng?

- Đúng!

- Em không cần?

- Đúng!

- Em.... Ghét tôi?!

Ghét? Không. Tôi quý, quý thầy lắm. Tôi muốn nói tôi không ghét thầy. Nhưng vì cái tính bướng, mồm nhanh hơn óc

- Đúng!

Nói rồi tôi mới phát hiện bản thân đã sai. Thầy im lặng nhìn tôi, tôi hơi run, muốn xin lỗi. Rồi thầy lại lên tiếng

- Em... nhớ tôi không?

Nhớ? Thầy là thầy Phong. Người dạy kèm tôi trong năm học lớp 10 này. Còn gì nữa không nhỉ? Tôi ngó người

- Thầy là thầy Phong dạy em. Nhớ gì?!

Tôi nói. Thầy bỏ tay tôi ra, cười nhạt

-Ừ. Đúng. Tôi là người dạy kèm của em. Tôi về....

Trước khi đi, thầy lấy trong cặp ra số tiền dư mà mẹ tôi đưa, dúm vào tay tôi. Thầy lẳng lặng ra về. Trong thầy... có vẻ buồn lắm. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tôi lên phòng. Gặp Hải Minh ở ngay cầu thang. Nó hỏi tôi có chuyện gì. Tôi chỉ lẳng lặng lắc đầu rồi đóng sầm cửa.

Còn khá sớm. Tôi không muốn ra ngoài chơi. Thế là cứ ngồi đó nghĩ cách giải bài lúc này. Đúng thật là không thể. Tôi nhờ Hải Minh giảng lại cũng không thể hiểu. Tôi về phòng, nằm trần trọc suy nghĩ...

Nhớ? Tôi đã biết thầy trước đó à? Tôi cứ nghĩ rồi nghĩ. Rốt cuộc là lúc nào? Hay là thầy chỉ có ý trên tôi?!

Tôi cảm một triệu thầy đưa trên tay. Tôi chỉ muốn công bằng cho thầy. Là do tôi thầy mới đến chỗ làm trẻ. Thế thì tôi phải bù lại cho thầy là đúng mà. Tại sao thầy lại không nhận? Thầy nghĩ gì? Thật sự tôi không rõ. Thầy nghĩ tôi thương hại thầy?! Không. Khi ai đó thua ta về mọi mặt, ta sẽ có một lòng thương cho người đó. Lòng thương đó gọi là thương hại. Nhưng... Thầy ấy hơn tôi về mặt kiến thức, thầy ấy hơn tôi về sự chăm chỉ. Tôi kính trọng thầy. Chưa hề có cái ý nghĩ thương hại ấy. Phải làm sao đây?!

...

Tôi nhìn đồng hồ. Đã gần 10 giờ tối. Phải đi tìm thầy, giải thích cho rõ đã. Tôi chạy thục mạng đến Lame Cafe. Mong rằng thầy chưa về. Mong rằng thầy chưa về...

Đến nơi. Quán đóng cửa tắt đèn tối thui. Tôi đang làm cái gì thế này? Tại sao phải cố gắng như thế? Mọi thứ tôi làm dần trở nên vô nghĩa. Tôi ngồi thụp xuống mà thờ. Một quá đi mất.

-Em....?

Là thầy Phong. Tôi đứng ngay dậy. Cúi đầu chào thầy

-Em.. Em xin lỗi. Xin lỗi vì đã nói là ghét thầy. Em không hề ghét thầy đâu. Còn về việc tiền lươngThật ra_

-Thôi được rồi. Em không cần phải giải thích đâu. Tôi đưa em về

Thầy cắt ngang lời tôi. Việc ấy chẳng khác nào thầy đang ghét tôi. Thầy không muốn nghe giải thích. Tôi đã làm sai sao? Thật sự tôi đã làm sai sao?

Tôi ngồi thụp xuống trước thầy. Ưc nghẹn nơi cổ họng. Cảm giác gì thế này. Muốn khóc quá đi mất....

-Hải My!

Là Hải Minh. Nó đến cạnh tôi. Hỏi han tôi.

-Sao mày ra ngoài giờ này? Đi tìm anh Phong? Làm gì?

Nó nhìn thầy Phong. Tôi kéo áo nó lắc đầu. Bảo nó về thôi.

-Sau này đừng ra ngoài một mình vào giờ này nhé

Khi anh em tôi quay lưng đi. Thầy Phong nhắc nhở một câu. Tôi cứ thấy buồn buồn. Không hiểu sao nữa.

Đi không nổi. Lúc này chạy tôi có bị trật chân nên hơi đau. Hải Minh cõng tôi về nhà. Mồm miệng bép xép không thôi. Cứ trách mắng tôi con gái mà ra ngoài đêm khuya, bài nào không hiểu hỏi nó không cần phải hỏi thầy,... Chỉ có anh hai là tốt với tôi thôi.

....

Cứ thế qua ngày hôm sau. Chúng tôi vẫn học như chưa có gì xảy ra. Tuy nhiên có thay đổi một chút. Thầy không ở lại giảng bài cho tôi nữa. Thầy cũng không yêu cầu như thế. Tôi thấy thiếu thốn. Thiếu thốn lời giảng của thầy. Thiếu thốn chữ viết của thầy trên vở của tôi. Kì lạ. Lúc trước rõ ràng tôi cự

tuyệt, không cho người ta dạy tôi. Thế mà bây giờ lại cảm thấy thiếu thốn như thế này. Tôi luôn mong 1 ngày thầy đề nghị ở lại thêm chút giảng bảo cho tôi. Nhưng như thế thì thật ích kỉ...

Rồi cứ thế suốt 1 năm học. Ngày thầy nhận được điểm số thi cuối học kỳ của chúng tôi, thầy rất hài lòng với bài làm của Hải Minh. Riêng tôi. Tôi thấy mình tiến bộ được đôi chút. Thầy xem bài tôi, gật đầu rồi nhìn tôi, mở lời:

- Em làm tốt lắm

Được thầy khen. Mặt tôi đỏ ửng lên vì ngượng. Tôi gật gật đầu. Hải Minh hỏi:

- Thế anh thi tốt nghiệp đại học ổn không? Loại gì?

Nó hỏi. Thầy nhìn nó rồi vò tung đầu nó

- Anh mà. Tốt lắm. Tốt nghiệp loại giỏi. Năm sau chú làm học trò của anh đi nhá. Anh vừa nộp đơn vào trường của chú rồi

A. Đúng rồi. Đạo trước thầy ôn thi tốt nghiệp, trông thầy tả tơi lắm. Nhưng vẫn cố gắng dạy cho mình và Hải Minh. Thầy nộp đơn và trường của tôi xin làm à. Tôi vui lắm. Có thể gặp thầy thường xuyên ở trên lớp rồi mỗi chiều nữa chứ!

.....

Truyện hơi nhảm nhĩ? Tớ chưa đủ trình để viết kịch tính đâu!!! T^T Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Hai tháng hè thấm thoát trôi qua. Trong hai tháng ấy, tôi ra quán giúp mẹ làm bánh rồi phục vụ bung bê. Nay là ngày làm cuối cùng, tôi chăm chỉ bung bê bánh trà.

- Hải My. Lâu quá không gặp con

Là chú Đức. Bạn của bố với mẹ. Tôi lễ phép chào. Lần lượt các cô chú bạn của mẹ vào. Chú Tùng xoa đầu tôi khen tôi ngoan, chú Dũng thì nhắc nhở tôi lên một cách dễ dàng

- Bé con nay nặng nhĩ. 17 năm rồi ha ~< Nhớ ngày con với thằng anh được sinh ra, chú tốn tiền gớm

Chú thả tôi xuống. Tôi có nghe mẹ kể về ngày tôi với Hải Minh ra đời. Mẹ nói lúc đó mẹ hạnh phúc lắm, vì có anh em tôi, vì có mọi người và còn có người mẹ rất yêu là ba của chúng tôi.

- Dương ơi. Tiệc tùng Dương ơi

Mẹ tôi trong bếp ló ra. Hón ha hớn hờ. Mẹ lau tay rồi ra tiếp chuyện với mấy cô mấy chú. Mẹ bảo tôi có thể về sớm, không cần phụ nữa. Tôi gật đầu chào mọi người, lấy đồ ra về.

...

Chỉ mới 5 giờ chiều. Tôi dạo quanh công viên ngoài ngoại ô rồi ngồi xuống bệ đá, thần thờ suy nghĩ mông lung. Suốt hai tháng hè tôi chưa được gặp thầy Phong. Tự dưng muốn gặp thầy quá đi mất.

- Miêu. Đứng lại!

Một con mèo trắng đen nhảy lên đùi tôi, ngoan ngoãn nằm xuống cọ quậy tay tôi. Chủ nhân của nó đuổi đến, cúi người thờ hồng học. Tôi không bao giờ quên được cái dáng người ấy

- Thầy Phong

Thầy ngược mặt lên. Nhìn tôi rồi gãi đầu cười cười

- Ra là Hải My à? Kêu là ở ngoài đừng gọi là thầy rồi mà

Tay tôi vuốt ve con mèo. Nó ngoan ngoãn nằm im trên đùi tôi. Tôi khẽ cười. Dễ thương quá đi mất. Thầy ngồi xuống cạnh tôi.

-Nó hư thật đấy. Cứ chạy lung tung làm tôi đuổi nhọc khiph!

Thầy vỗ mông con mèo. Nó giật mình ngồi dậy, rồi dúi đầu vào tay tôi. Nó liếm tay tôi rồi liếm bộ lông đen huyền của nó.

-Sao thâ_à không. Sao a.. anh.. lại ở đây?

Tôi hỏi. Có phần hơi ngượng ngạo.

-Nhà tôi gần đây mà. Phía kia kia

Tôi nhìn theo hướng tay thầy chỉ. Nhà?! Đó là nhà ư?! Một biệt thự thì đúng hơn. Chủ nhân của nó chắc chắn rất giàu. Thế tại sao thầy ấy phải đi làm thêm nhĩ? Tôi tự hỏi trong lòng mình. Rồi bị câu nói của thầy khiến tôi quay về thực tại:

-Mai xếp lớp rồi ha. Biết đâu tôi sẽ dạy lớp em

Tôi hơi bất ngờ nhìn thầy. Thầy ấy được nhận rồi à? Tôi bất giác cầm tay thầy ấy chúc mừng. Thầy gượng gạo lấy tay ra. Lúc ấy mới biết tôi bị hớ. Chúc mừng thôi mà... đâu cần phải nắm chặt tay thế chứ..... Thầy mở lời mời tôi vào nhà uống nước, tôi lắc đầu nguầy nguậy từ chối. Ngượng khiph!

..

Rồi năm học mới bắt đầu. Cô Loan là cô chủ nhiệm của lớp tôi. Cô còn khá là trẻ. Tính tình dễ thương vô cùng a. Cả lớp đứa nào cũng thích cô. Và rồi từng tiết học trôi qua. Tiết 4 5 này tôi học toán. Mong là thầy Nhân đứng lớp. Tôi đan tay nhắm chặt mắt cúi xuống bàn cầu nguyện. Rồi giáo viên dạy toán bước vào, già nua, hói, chân tay run run. Tôi thất vọng, cứ nghĩ người dạy toán là thầy Phong cơ. Buồn thật đấy.....

Rồi trước cửa lớp có một người bước vào, nụ cười rạng rỡ, dáng người cao ráo điển trai. Chính là thầy. Tôi vui như được mùa. Cứ tí ta tí tit. Thích quá đi mất. Thầy Phong lên tiếng:

-Thầy Thệ ơi. Lớp thầy dạy là lớp ở kế bên ấy ạ

Hoá ra thầy ấy vào nhầm lớp. Thầy Thệ xin lỗi, cười cười rồi ra ngoài.

Cả lớp đứng dậy chào thầy Phong. Thầy chẳng thèm liếc qua tôi dù chỉ một cái. Thầy giới thiệu bản thân cho cả lớp. Mấy đứa con gái trầm trồ khen ngợi, tụi nó còn có ý định xin số của thầy nữa kia. Tôi ngồi im im. Những lời như xin số đi bầy, tìm info thầy đi bầy, đẹp trai quá đi mất... thầy nghe được, chắc chắn. Nhưng thầy vờ đi thôi.

Dòng chữ này, suốt hai tháng mới được nhìn lại. Tôi ngồi chống cằm nhìn thầy. Cao quá đi, thầy cao hơn tôi cả một cái đầu ý. Áo sơ mi trắng, quần tây đơn giản. Lại mang thêm chiếc cặp quai chéo. Vừa nhìn sơ, chẳng ai nhận ra đó là thầy giáo. Người ta chắc chắn sẽ lầm tưởng thầy là một học sinh. Dám chắc luôn ấy.

Khi thầy đặt câu hỏi, mấy đứa con gái tranh nhau giơ tay. Tôi thì cứ ngồi thờ ơ nhìn thầy.... Dễ thương quá đi mất

-Hài My!

Tên tôi được gọi bởi cái giọng thu hút ấy. Thầy gọi tôi? Tôi ngó quanh, ánh mắt nào cũng nhìn tôi cả. Tôi đứng bật dậy, ú ớ. Thầy hỏi gì ấy nhĩ? Tôi ngo ngác. Thầy chau mày nhìn tôi. Rồi kêu tôi đứng đấy, thầy kêu bạn khác trả lời câu hỏi. Cậu ấy trả lời rầm rập, thầy tỏ ý hài lòng, gật đầu bảo bạn ngồi xuống.

Tôi cúi gằm mặt. Mắc cỡ quá đi mất. Bị bắt gắp nhìn trộm người ta, còn bị người ta bắt lên đứng trước lớp thế này. Tay tôi đan chặt vào nhau... Thầy cắt tiếng

-My ngồi xuống. Lần sau chú ý hơn nhé

Tôi gật đầu, khẽ giọng

-Vâng ạ Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Cả ngày học ấy. Bạn gái nào cũng hào hứng. Mong xin được số thầy. Mong được thầy để ý. Các bạn ấy thường xuyên xây dựng bài vì muốn thầy gọi tên. Vì muốn thân với thầy. Tôi thì khá là khó chịu. Gì thế này? Thầy có nhiều fan hâm mộ thật đấy!

.....

Đến nhà. Tôi đã thấy xe thầy Phong dựng ở đó. Tôi cởi giày vào nhà. Chào thầy rồi lên phòng thay đồ. Hôm nay bố mẹ đi hẹn hò rồi. Hải Minh thì nói muốn tập đá bóng nên đã ở lại trường. Hôm nay chỉ có tôi và thầy ở nhà. Có lẽ lúc này đi Na giúp việc đã mở cửa cho thầy. Tôi tắm rửa thay đồ rồi lấy sách vở chuẩn bị học...

..

Tôi ngồi đối diện thầy, ngại ngùng. Chỉ có hai người, ngại quá đi mất. Tôi mở lời:

-Em... Em xuống bếp lấy trái cây nhé

Thầy nhìn tôi rồi gật đầu. Tôi bỏ đi một mạch xuống bếp. Sao thế này? Lòng tôi sao thế này?

Lúc tôi bê trái cây lên đặt trước thầy. Thầy nhìn nhìn tôi rồi cúi nhìn tập hồ sơ đang viết dở. Đoạn thầy lên tiếng:

-Em. Có bạn trai rồi à?

Tôi hơi bất ngờ về câu hỏi của thầy. Tôi mở miệng

-Sao.. Thầy lại hỏi thế?

Thầy dùng bút trên tập hồ sơ. Nhìn tôi

-Tôi không cố ý.. Nhưng tin nhắn hiện lên trên màn hình điện thoại em.

Tôi mở điện thoại. Là tin nhắn của cậu bạn lớp kế. Nhắn hỏi han tôi kiểu cơm chưa? Đang làm gì? ấy. Tôi như muốn đập đầu. Cười nói chỉ là bạn bình thường. Tôi trả lời tin nhắn. Rồi liếc qua thầy, lúc đó mới phát hiện thầy đang nhìn tôi. Ánh mắt kì quái lắm

Tôi ngồi xuống để bắt đầu bài học. Thầy giảng bài mới, rồi cho đề tôi làm. Lúc tôi ngồi làm bài thì thầy ăn với xem tài liệu. Tôi len lén nhìn, thầy chăm chú lắm. Những lúc thầy tập trung thế này, nhìn thầy thật chừng mực biết bao.

Điện thoại tôi cứ liên tục rung lên. Bạn ấy cứ nhắn tin mãi. Tôi cầm lấy điện thoại trả lời rồi bỏ xuống. Vừa bỏ xuống lại có tin nhắn. Tôi vừa định cầm lên thì thầy Phong giật điện thoại tôi, quăng ra ghế sofa.

-Không bấm điện thoại trong giờ học

Tôi cúi mặt, tiếp tục làm bài. Cảm giác gì thế này?

Tôi cứ len lén nhìn cái điện thoại mãi thôi. Vì trước giờ tôi chưa từng để ai đợi chờ tin nhắn của mình. Rồi lát sau, cậu bạn ấy gọi điện qua. Điện thoại đổ chuông, tôi lăm lết nhìn thầy. Thầy nhìn qua điện thoại rồi xếp cặp sách

-Hôm nay không học nữa. Có về em chú ý điện thoại hơn là bài học của tôi

Hờ? Tôi đâu dám. Chỉ là muốn nói với cậu bạn kia rằng tôi đang bận học, thế mà thầy lại vứt điện thoại tôi, có kịp nói đâu chứ. Tôi ghét để người ta chờ đợi tin nhắn lắm. Tôi thừa biết cảm giác ấy khá là khó chịu. Thầy gom sách vở, miệng lẩm bầmr thế mà nói không phải bạn trai

Tôi nghe được. Mặc dù rất nhỏ. Thầy bỏ ra cửa. Tôi theo quán tính kéo tay thầy lại. Thầy nhìn tôi

-Bỏ tay ra

Tôi lắc đầu. Miệng liên tục xin lỗi. Thầy thở dài rồi nghiêm túc nhìn tôi

-Lần này em phải chú tâm vào bài nhé

Tôi gật đầu. Thầy trở vào nhà. Tiếp tục buổi học. Chưa kịp ngồi vào bàn, chợt mọi thứ xung quanh tối mù mịt. Tôi sợ bóng tối, tôi thật sự rất sợ bóng tối. Tôi ngồi thụp người xuống. La táng lên

-Aaaaaa! Cứu... Cứu em với thầy ơi!

Tôi sợ tối lắm. Vì một tai nạn ngày xưa.

Đi dưới bếp, rồi chợt có gì đó ảm áp lắm. Ôm choàng lấy tôi. Là thầy. Tôi cũng quàng tay qua lưng thầy, dụi đầu vào

-Đừng sợ Sea. Chỉ là bóng tôi thôi mà. Có anh ở bên rồi này.

Thầy xoa lưng tôi, vỗ vỗ. Tôi siết chặt tay, ghì chặt thầy lại. Sợ quá đi mất. Câu nói vừa nãy... có gì đó thân quen lắm..

Tôi đã ôm thầy rất lâu. Cũng không rõ nữa. Chỉ biết thầy luôn vỗ lưng tôi, trấn an tôi.

Một lúc sau, đèn sáng lên. Tôi bình tĩnh, bỏ thầy ra. Thầy nhìn tôi rồi bật cười

-Gi chứ? Mặt em nhem nhuốc hết rồi kia

Tôi vội che mặt quay sang hướng khác. Ngượng quá đi mất, ôm siết người ta chặt như thế....

Tôi nhìn qua đồng hồ. Đã gần 7h rồi. Tôi lên tiếng

-Thầy về đi. Cũng đã hết giờ rồi

Thầy im lặng, một lát sau mới lên tiếng

-À. Lúc này chẳng phải em giữ tôi ở lại sao?

Đến lượt tôi im lặng. Tôi không biết trả lời thầy thế nào. Dường như thầy nhận ra sự kì lạ của tôi. Thầy đề nghị tôi cùng thầy đến quán cafe ấy uống nước. Vì giờ nhà tôi cũng không có ai, ở nhà một mình cũng buồn. Tôi gật đầu đồng ý rồi lên phòng thay đồ. Tôi đã chọn bộ đồ tôi thích nhất. Cùng thầy.... Đến quán cafe ấy.

Thầy không còn làm ở quán cafe ấy nữa. Trên đường đi thầy đã nói với tôi ấy. Thời tiết hơi lạnh, nhưng không hiểu sao mọi thứ xung quanh tôi ảm áp quá đi mất. Chắc vì có thầy Nhân ở đây. Thầy đèo tôi trên chiếc xe đạp, xe này tôi phải đứng chứ không ngồi. Vì xe thể thao mà. Thầy hỏi tôi có khó chịu không? Có muốn đi bộ không? Tôi lắc đầu. Tốt mà. Tay tôi vịn vai thầy. Vai thầy rộng lắm, lại chắc nữa. Bờ lưng này, tôi muốn tựa vào nó.... một lần thôi.

Vừa vào quán, những người bạn lúc trước của thầy chào. Rồi hỏi

-Bạn gái đây à Nhân?

Tôi hơi ngại ngùng. Thầy giải vây

-Bây quá. Học trò tao ấy

Học trò à? Đúng thật. Thầy chỉ xem tôi như một học trò không hơn không kém. Thầy nhắc khẽ vào tai tôi đừng để ý những lời ấy. Tôi gật đầu, vào bàn ngồi. Thầy trò chúng tôi ngồi trò chuyện, toàn là thầy hỏi, tôi trả lời. Lát sau, tôi nhớ miệng nói:

-Ở trường thầy có nhiều fan lắm ấy

Thầy nhìn tôi hơi bất ngờ. Rồi chau mày

-Thầy?

Ồ. Thế chẳng muốn tôi gọi thầy sao? Người gì mà lúc này lúc khác. Tôi ngớ ngẩn nhìn rồi sửa lại

-A... Ở trường, anh... Anh có nhiều fan lắm ấy

Thầy cười. Một nụ cười tươi. Đẹp lắm ấy. Toả nắng sáng rực trời trong tôi luôn. Rồi thầy tiếp câu

-Thế có nữ sinh nào xinh không? Em giới thiệu tôi với

Tôi chau mày. Chân đá chân thầy một phát. Thầy cười cười với tôi. Lâu lắm rồi mới đùa giỡn với thầy thế này. Cảm thấy thân quen quá đi mất.

-Ấy. Tôi sắp phải đi học rồi. Chắc không cùng em đi uống cafe thế này được

Học? Thầy học gì? Tôi ngồi đơ ra một hồi, rồi hỏi:

-Học gì ạ?

Thầy cười. Tay khuấy ly cà phê dưới bàn, chăm chú:

-Học y. Tôi thích làm bác sĩ hơn là làm thầy giáo

O? Thế sao từ đầu thầy không chọn đi học y nhỉ? Tại sao lại chọn ngành làm thầy giáo? Tôi thắc mắc lắm. Nhưng có vẻ thầy không muốn nhận thêm câu hỏi từ tôi nữa. Tôi im lặng, uống cốc trà sữa. Thần thờ nhìn ra ngoài.

Đến tối thầy đưa tôi về, tôi gật đầu cảm ơn về ngày hôm nay. Thầy nhìn tôi một lúc lâu. Rồi thầy mở lời

-Mai là sinh nhật em à?

Tôi bất ngờ, khẽ gật đầu. Sao thầy ấy biết nhỉ? Thầy im lặng rồi kéo tôi lại gần, đặt nụ hôn lên trán tôi. Rất nhanh! Rất bất ngờ. Mặt tôi đỏ ửng vì ngượng. Ý gì?! Ý gì đây?!

-Tôi tặng quà sớm một hôm nhé! Vào ngủ đi

Thầy nói rồi chạy đi. Tôi đứng trân nhìn theo bóng dáng ấy. Tai tôi đỏ ửng, người nóng cả lên. Tôi đứng cười ngốc, rồi vào nhà. Cả đêm ôm gối trần trọc nhớ về khoảng khắc ấy. Sương ron cả người!!!

..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Từ dạo ấy. Thầy Phong bận rộn hơn. Thầy quyết định năm nay sẽ thi đại học vào trường y. Thầy nói tuy có hơi trễ mãi, nhưng đó là ước mơ của thầy.

Sáng với trưa chiều thầy lên lớp, chiều tối thì đến nhà dạy cho anh em tôi. Rồi đến khi hết giờ, thầy bắt đầu ôn thi. Có khi thầy còn ôn thi lúc dạy kèm chúng tôi nữa, thầy thầy chăm chú quá nên anh em tôi cũng không nỡ gọi thầy giúp bài.

Suốt năm lớp 11, thầy nói đã dành dụm tiền để chuẩn bị cho học phí nhập học, giờ chỉ cần nỗ lực để thi đỗ thôi. Tôi hy vọng những nỗ lực của thầy sẽ được đền đáp.

.....

Có tôi thấy, bạn nữ sinh chặn đường thầy ở một góc rồi nói gì đó. Chia cả điện thoại ra cơ. Xin số? Thầy nhận lấy điện thoại bấm bấm rồi trả lại. Mặt nữ sinh ấy rạng rỡ hẳn. Thầy cho cô ấy số điện thoại sao? Lòng tôi có gì đó giằng xé lắm. Khó chịu....

Rồi tối hôm ấy, lúc dạy kèm anh em tôi. Thầy cứ cầm điện thoại cười cười miết. Tôi bực mình, không rõ lòng tôi sao nữa. Tôi cảm thấy bực mình lắm luôn ấy. Sau không tìm được, tôi đập bút xuống bàn một cái rõ to

-Thầy nói trong giờ học không được bấm điện thoại kia mà?

Tôi nói. Thầy bất ngờ nhìn tôi, Hải Minh nhìn tôi, bố mẹ nhìn tôi. Tôi cắn răng, tránh những ánh mắt. Khó chịu thật đấy. Thầy nhìn tôi một hồi rồi bỏ điện thoại xuống, cười:

-Tôi xin lỗi

Tôi tiếp tục cầm bút làm bài. Hải Minh ghé qua tai tôi hỏi tôi sao vậy. Tôi lắc đầu. Sao là sao? Lúc trước thầy nói trong giờ học không bấm điện thoại còn gì? Thế mà lại vì phạm.

....

Hôm sau đến lớp, để ý thấy bạn Lam cùng lớp vui lắm. Hôm qua liếc qua điện thoại thầy, tôi thấy thầy nhắn tin với người tên Lam, là bạn ấy sao?!. Đến tiết của thầy, bạn ấy cứ chổng cằm nhìn, rồi cười một mình nữa mới ghé chữ. Tôi bực bội chẳng thêm để ý bài học của thầy, ngồi cúi gằm mặt xuống bàn. Suy nghĩ lung tung, để rồi ngủ quên mất.

Phải nói, chỉ có tiết của thầy là tôi ngủ ngon nhất. Vì thầy chẳng bao giờ gọi lúc tôi ngủ cả. Mấy bạn nữ thì cứ giơ tay phát biểu nên thầy cũng chẳng mãi mai nhìn đến.

Vì tiết của thầy là tiết cuối, nên là tan tiết mọi người ra về. Sao chẳng ai kêu tôi dậy nhỉ? Nói ngủ thế thôi, chứ thật ra tôi chỉ lim da lim dim, không sâu giấc được.

Cả lớp đều ra về, không ai gọi. Chắc phải về thôi. Vừa tính ngóc đầu dậy, thì phát hiện có cảm giác ấm ấm phía đầu. Rồi người đó vuốt tóc tôi, nghịch

tóc tôi. Là ai? Tôi không dám mở mắt. Rồi sau đó, là giọng nói truyền cảm

-Cái con nhóc này. Giờ của tôi lúc nào em cũng ngủ li bì. Bài giảng của tôi không hay sao? Hay là do tôi dạy nên em không thích? Em ghét tôi sao? Tôi có cảm giác ấy. Em luôn bực mình vì tôi, em luôn đề ý bạn nam ngồi cạnh hơn bài giảng của tôi. Em thích cậu ấy à? Em luôn gục ngủ khi đến giờ lên lớp của tôi. Tôi muốn gọi em dậy, nhưng không nỡ phá hỏng giấc ngủ của em....

Thầy Phong? Là thầy đang nói sao? Em thích bài giảng của thầy. Em không ghét thầy. Bạn nam bên cạnh? Cậu ấy hỏi bài em. Em ngủ vì em ghét mọi thứ xung quanh, tất nhiên là trừ thầy. Tôi muốn nói với thầy như thế. Làm sao để nói đây?

Một khoảng trống im lặng. Thầy về sao? Không, cảm giác ấm áp vẫn cạnh bên tôi. Lát sau, thầy vỗ má tôi một cái rõ đau.

-Cô nhé. Giờ học của tôi mà dám ngủ li bì. Người ta ra về hết rồi kia!

Tôi ngồi dậy, bị những lời nói khi nãy làm cho mặt đỏ như gấc. Thầy hơi bất ngờ khi thấy tôi. Rồi thầy luống cuống

-Tôi vỗ mạnh đau à? Hay em bệnh, mặt em đỏ rần cả rồi. Sao thế này?

Thầy chạm tay vào má tôi. Rồi sờ trán tôi. Tôi càng ngượng, mặt nóng cả lên. Thầy lại càng rối. Nhìn thầy như đang kiểm điểm bản thân ấy, thầy lo lắng nhìn tôi, hỏi han tôi. Tôi đưa tay che mặt mình, lắc đầu nói không sao. Cảm giác ấm áp gì thế này? Tim tôi nhịp hồi càng nhiều, đập nhanh lắm. Tôi thu gom sách vở vào cặp. Lúng ta lúng túng

-Em.... đêm qua mất ngủ ạ

Tôi bịa, thầy lờm tôi. Nhắc nhở nên đi ngủ sớm. Tôi gật gù rồi cùng thầy ra về.

Tôi mặc áo dài, đạp xe. Thầy áo sơ mi quần tây đơn giản, đạp xe cạnh tôi. Hai thầy trò ra về. Cùng nhau chạy xe trên con đường quen. Thường thì tôi về một mình, nhưng nay thì khác.. tôi về cùng thầy Phong.... Chân đạp xe mà mắt cứ len lén liếc nhìn thầy cạnh tôi. Thích quá đi mất. Được về cùng thầy này. Lòng tôi vui mừng, như nở hoa ấy, tim cứ thình thịch kiểu lạ lắm. Cái cảm giác gì thế này?

..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Hôm nay là ngày 20 tháng 11. Tôi hồ hởi mua một cành hồng. Viết vội một lá thư nhỏ kẹp vào trong. Tôi để nhánh hồng trong cặp, đến trường.

Tiết dạy của thầy Phong tôi sẽ lên tặng thầy. Khi thầy vừa vào lớp, cả đám ò ạt nhón nháo lên tặng hoa. Thầy xua tay bảo không cần, nhưng họ cứ ép thầy lấy mãi thôi.... Thầy cũng chỉ cười cười nhận lấy và cảm ơn các em. Mấy bạn nữ ở lớp còn xin phép chụp ảnh cùng thầy cơ. Tôi ngồi dưới mà bực bội trong lòng. Sao thế này?!

Các bạn nữ chụp ảnh cùng thầy, thầy cũng vui vẻ cầm những cành hoa trên tay chụp cùng. Tôi thấy khó chịu. Từ lúc đó, hễ ai chạm gì đến tôi tôi cũng cáu. Nhiều khi thấy bản thân kì cục ghê.

Rồi lúc hết tiết, tôi xách cặp leo đèo theo sau thầy. Thầy không để ý đến. Mấy bạn nữ cứ lần lượt từng người chạy lại tặng hoa cho thầy. Rõ ràng là thầy nói không cần, thế mà vẫn cứ nhận hoa ấy. Lại còn khuôn mặt kia là sao? Thích rõ ra.

....

Tôi về lớp, chẳng thèm tặng hoa cho thầy. Trên đường đi, ngang cái thùng rác, vung tay vứt luôn vào ấy. Thầy có nhiều hoa rồi, không cần của tôi nữa đâu.

Hôm nay thầy cho chúng tôi nghỉ học thêm. Thế là tôi xin phép mẹ ở lại trường chơi. Trường tôi mỗi lần tan vui lắm, vài bạn tụ tập đá banh, đánh banh, đá cầu, đánh cầu rồi bóng rổ nữa. Trước giờ tôi toàn phải về sớm để học, nay có thể chơi cùng mọi người rồi. Tôi vào nhà vệ sinh thay đồ thể dục ra cho thoải mái, cùng cái Vy đi loanh quanh trường.

Phía sân bóng rổ, mọi người tập trung đông lắm. Tôi với cái Vy chen vào xem.

Trước mắt tôi, một thầy Phong cực ngầu. Thầy đang chơi bóng rổ với mấy anh lớp 12 ở trường. Ngầu quá đi mất, tôi bị mê mẩn với dáng người ấy. Mấy đứa con gái xung quanh cứ la ó lên thích thú.

Đến khi thầy đưa được bóng vào rổ. Cả sân bóng đều la ó lên. Thầy cười, quay quanh như đang tìm gì ấy. Rồi ánh mắt thầy dừng lại ở tôi, thầy nhìn rồi cười. Nụ cười ấy làm tim tôi lồi nhồi. Thầy cười với tôi sao? Rồi...

-Thầy cười với mày ấy Lam

Giọng nói từ hàng ghế phía trên, tôi quay lên. Là Lam. Những người bạn của cô ấy chúc mừng. Cô ấy trông vui ra mặt. A... Hoá ra thầy nhìn Lam à? Chẳng hiểu sao tìm tôi giằng xéo, tôi kéo tay cái Vy ra khỏi đó.

Bạn Lam ấy kêu thầy là anh luôn ấy. Tôi hơi bị bất ngờ. Thầy không nói với bạn ấy phải kêu là thầy à? Thầy thích được kêu anh à?! Ấy thế mà năm trước, dù chỉ dạy thêm thôi, thầy cũng bắt tôi phải kêu thầy là thầy ấy. Đáng ghét.

Tôi đến chỗ mấy thằng bạn đá cầu, cùng tham gia với họ. Do không vui trong lòng, trái cầu bay đến là tôi dùng hết sức để đá, cầu bay thật cao, thật xa, mọi người phải chạy theo nhưng không ai trách tôi câu nào. Đá cầu đến đổ cả mồ hôi. Vui quá đi mất. Đến khoảng 6 giờ. Họ giải tán. Tôi cũng đi.

Loanh quanh lại đến sân bóng rổ. Mọi người cũng vừa giải tán rồi. Về vậy, cũng trễ rồi mà.

...

Tôi ra sân sau đứng đợi lấy xe, vì mọi người ra về lúc này nên đông lắm. Không vào lấy ra được.

-Trùng hợp ghê

Giọng trầm ấy, tôi quay sang. Là thầy Phong. Tôi cảm thấy khó chịu, không biết vì sao nữa. Tôi bịu môi

-Không trùng hợp

Thầy nhìn tôi với vẻ mặt hơi bất ngờ. Rồi thầy vò đầu cười

-Ừ.... Có lẽ..

Tôi chẳng thèm nhìn lấy một cái. Thầy im lặng, im lặng một hồi lâu rồi thầy lên tiếng:

-Thế... Em có muốn đi chơi không?

Tôi quay qua nhìn thầy. Thầy đề nghị đi chơi sao? Với tôi sao? Tim tôi đập thình thịch liên hồi. Tôi không biết trả lời sao nữa. Phải làm sao đây? Nói là em rất muốn? Hay phải nói là em bận rồi?

-Em không thích à?

Thầy hỏi tôi, tôi lắc lắc đầu. Rồi thầy cười, nắm cổ tay tôi dẫn tôi đi. Ồ, đi bộ ạ?

-Xe..

Tôi nói, thầy quay lại nhìn rồi cười

-Để ở trường không mất đâu

.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thầy kéo tôi ra bến xe, bắt xe buýt.

Vinpearlland Ice Rink là nơi đầu tiên.

Tôi thay giày rồi ra sân băng. Trơn, trượt và ngã. Thầy phía sau tôi cười ha hả rồi đỡ tôi dậy. Thầy dắt tay tôi đi từng bước một. Nơi này lạnh lắm, nhưng tay thầy ấm vô cùng. Tôi muốn nắm bàn tay này mãi thôi...

Tôi bắt đầu quen và trượt. Tôi vui vẻ trượt vì vu trên sàn băng, chẳng mấy may để ý xung quanh. Đụng trúng một anh gần đó. Hai đứa ngã xuống sàn. Thầy vội chạy lại cạnh tôi, đỡ tôi dậy. Người con trai kia ngồi dậy, tôi riu rít xin lỗi. Anh ấy xoa tay bảo không sao. Aha. Cứ sợ người ta chửi cho sml ý.

....

Tiếp theo, thầy và tôi cùng đi xem phim, rồi đến Aeon Mall chơi. Rộng lớn quá đi mất. Tôi tung tăng đi trước, thầy đi sau tôi. Chợt thầy chạy đến nắm tay tôi. Khoảng khắc ấy, tim tôi lỡ rất nhiều nhịp ấy. Thầy cười với tôi

-Em lạc thì tôi lấy gì đền cho bố mẹ em đây?

Tôi cười. Hoá ra sợ tôi lạc à? Bố mẹ? Khoan đã... Bây giờ là mấy giờ rồi?! Tôi mở điện thoại, đã 9 giờ hơn rồi

-Thầy à. Đã 9 giờ hơn rồi ấy. Về thôi

Thầy cau mày nhìn tôi

-Thầy?

Đó là một thói quen khó bỏ của tôi ấy. Kêu từ lớp 10 đến giờ rồi, sửa sao được chứ?! Rồi thầy lại lên tiếng

-Em đừng lo. Tôi xin phép bố mẹ em, cho em đi cùng tôi hôm nay rồi. Bố em còn nói khỏi trả em về cũng được ấy

Tôi hơi bất ngờ. Thầy xin khi nào ấy nhỉ? Rồi thầy kéo tay tôi đi vòng vòng ở aeon. Sải chân thầy rộng lắm, tôi phải bước theo mấy bước nữa mới kịp cơ. Chúng tôi dạo chơi ở khu aeon ấy cả buổi. Rộng quá đi mất, lại vui nữa. Lâu rồi mới đi chơi thế này, trước toàn đi với Hải Minh với bố mẹ thôi. Ít khi đi với bạn lắm. Xung quanh các cặp tình nhân đi cùng nhau, tôi nhìn họ rồi nhìn bóng lưng rộng của con người ngoài trước. Trông chúng tôi có giống một cặp không nhỉ?!

.....

-Muộn rồi. Về thôi

Thầy xem đồng hồ nói. Tôi cũng mở điện thoại xem. Đã hơn 10 giờ rồi. Hơi tiếc nhỉ. Một buổi đi chơi cùng thầy.... Tôi đi lảo đảo theo sau thầy. Rồi chợt thầy dừng lại, khiến tôi đập mặt vào lưng thầy

-Nay là 20 tháng 11 nhỉ?!

Thầy hỏi. Đúng rồi. Nay là 20 tháng 11. Xui thì quên mất. Tôi gật gật đầu. Rồi thầy tiếp tục

-Em chưa tặng quà cho tôi

Đòi quà à? Quà của thầy tôi cho vào sọt rác rồi. Lấy gì mà tặng chứ?! Tôi quay hướng khác, nói

-Hôm nay thầy nhận rất nhiều quà rồi còn gì? Thậm chí còn có lời tỏ tình nữa kìa

Sao tôi lại nói thế nhỉ? Giống như tôi đang ghen ấy. Nhận ra trong lời nói của bản thân có ẩn ý, tôi cúi mặt quay đi. Hai chúng tôi im lặng... Thầy lại lên tiếng

-Thế hôm nay tôi không có quà của em à? Làm tôi mong chờ ấy

Nói rồi, thầy quay đi. Tôi ngẩng đầu lên. Mong chờ á? Thầy mong chờ món quà của tôi á? Tôi chạy theo sau thầy. Phải làm sao đây? Tặng thầy thứ gì bây giờ? Để qua ngày mai tặng thì càng không thể. Tôi rối. Đầu óc cứ nghĩ luẩn quẩn đầu đầu ấy. Biết thế thì tôi đã giữ lại cành hồng ấy rồi. Trong lòng tôi dấy lên những suy nghĩ, phải làm sao?

Tôi kéo áo thầy. Thầy quay lại nhìn tôi. Tôi cúi gầm mặt. Miệng lí nhí

-Thầy... Muốn quà gì?

Một khoảng im lặng. Chỉ nghe tiếng nói, tiếng cười đùa của người đi đường. Sao mãi mà thầy chưa trả lời nhỉ? Ngượng quá đi mất. Rồi chợt thầy ôm chặt tôi vào lòng

-Đừng im nhá.

Thầy nói. Tôi gật gật. Đầu tôi như muốn nổ tung rồi. Mặt đỏ chín vì ngại. Khoảng khắc ấy, tôi ước mọi thứ xung quang dừng lại ngay lúc này. Để khoảng khắc này kéo dài mãi thôi.

Thầy cao hơn tôi nhiều lắm, nên là tai tôi áp vào ngực thầy. Nhịp tim của thầy khá là nhanh. Nhưng tôi dám chắc tim thầy không đập nhanh như tim tôi đâu...

Tách

Là tiếng của một máy ảnh. Một chị sinh viên chụp lại cảnh ấy. Thầy nhìn chị ấy cười cười. Chị ấy rất ư là hồn nhiên, hỏi chúng tôi có muốn tấm ảnh không. Thầy gạt đầu cái rụp. Chị gửi ảnh qua cho thầy, có cả tấm ảnh tôi níu tay áo rồi ôm nữa cơ. Ngại quá đi mất.

-Bạn trai em dễ thương thật đấy cô gái!

Bạn trai? Tôi vội giải thích nhưng bạn chị ấy đã kéo chị ấy đi rồi. Tôi ngơ ngời rồi vội chạy lại chỗ của thầy. Tôi đi sau thầy, lén nhìn dáng lưng của thầy. Thầy xin chị ấy tấm ảnh đó sao? Tìm tôi cứ thôn thức kiểu gì ấy. Hơ... Rồi tôi nhẹ ngó lơi

-Cho..... cho em mấy tấm ảnh với.....

Thầy nghe thấy thì quay lại, tôi đập mặt vào ngực thầy

-Không cho!

Nói rồi thầy quay lưng đi. Không cho á?! Tôi chạy theo í ới gọi, rồi năn nỉ. Thầy nhất quyết không đưa. Thầy đi nhanh lắm, tôi phải nhanh chân chạy mới theo kịp ấy. Nhưng rồi vì thế mà vấp bậc thềm, ngã sấp mặt.

Đau... đầu gối rỉ máu. Tôi nhìn muốn ứa nước mắt. Thầy quay lại nhìn rồi vội chạy đến hỏi han.

-Em có sao không?! Chạy đi cho nhanh thế không biết?!

Tôi âm ức nhìn thầy. Tay dấm vào ngực thầy.

-Do ai?! Ai đi nhanh hà?!?!

Thầy cầm tay tôi lại, giây phút ấy tim tôi tưởng chừng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thầy nhìn tôi, nhìn qua tay tôi rồi phui phui cát, nhẹ đặt môi lên hôn. Tôi ngượng đỏ cả mặt

-Đừng có mà thả thính em nhé! Không có đại mà đớp đâu!!!

Thầy nhìn tôi cười cười

-Tôi xin lỗi nhé. Đi được không?

Tôi lắc lắc đầu. Chân tôi rã rời rồi. Thầy cúi xuống trước tôi, bảo tôi leo lên lưng. Hơ.... Gì thế này? Tôi chẳng chừ thì thầy hỏi thúc. Tôi ngại ngần trèo lên tấm lưng rộng ấy. Thầy nhắc tôi lên một cách nhẹ nhàng

-Sao thế này? Em bị thiếu kí à? Sao nhẹ hững thế?

Tôi lắc lắc đầu. Thầy công tôi đi dọc theo bờ kè. Cứ đi vài bước lại thấy mấy cặp tình nhân đứng ấy hôn hít cơ. Ngượng quá đi. Tôi áp mặt vào cổ thầy, thơm quá đi mất. Tôi bất giác hôn lên cổ thầy. Rồi lúc đó tôi mới nhận ra hành động kì quái của mình. Mặt tôi đỏ lên vì thẹn. Thầy hất tôi lên một cái

-Nè nè. Em lợi dụng lúc tôi công em mà em hôn cổ tôi đấy à?

Tôi vội lắc đầu, biện minh

-Không có. Là em áp mặt xuống, vô tình hôn phải thôi!

Wtf? Mình nói cái quái gì thế này? Thầy cười ha ha

-Công nhận, em nói dối tệt thật ấy!

Mặt tôi đỏ càng đỏ. Nóng ran cả lên. Hic. Ngượng quá đi mất. Tôi im lặng, tay siết chặt thầy. Thầy công tôi đi nhanh hơn, đến bên xe thầy cùng tôi về. Xe giờ này trống lắm, có hai đứa à. Tôi ngồi thẫn thờ nhìn ra ngoài. Hôm nay vui quá đi mất. Được đi chơi cùng thầy. Ngày này mãi tôi không quên đâu.
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Tối đó về đến nhà, bố mẹ tôi cảm ơn thầy vì đã đưa tôi về. Bố mẹ cũng không trách mắng khi tôi về muộn. Duy nhất một người đã ở trong phòng tôi lúc nào, thầy tôi thì lờ mờ liếc

-Mày đi đâu?

Là Hải Minh. Tôi nhìn nó rồi nằm ườn ra giường, đáp

-Đi chơi chứ đi đâu

-Con gái con lúa đi chơi ban đêm thế à?

Nó hỏi tôi. Tôi bấu môi dè bịu:

-Thế mày chắc đi chơi về sớm ha. Hôm nào mày cũng về trễ. Tao mới đi chơi có bữa nay à

Hải Minh nhìn tôi. Rồi bỏ ra ngoài, buông câu:

-Sau này có về trễ nhớ nói tao. Cần thì tao ra đón

Đấy. Thế thôi chứ dễ thương lắm cơ. Còn bày đặt giận với chả dỗi người ta ấy. Tôi vào trong tắm rửa rồi đi ngủ.

Trước khi ngủ, tôi mở điện thoại xem lại tấm ảnh ấy. Mắc cỡ quá đi mất. Tôi cứ cười ngốc kiểu gì ấy. Rồi rảnh rỗi lại lướt facebook khuya. Tình cờ thấy được...

Ảnh 20/11 vui vẻ nhé thầy của em

Kèm theo là tấm ảnh bạn Lam chụp lên thầy. Lúc này thầy mặc áo thun tay dài, quần jean dài. Sao Lam có thể nhỉ? Bình thường đi dạy thầy mặc quần tây áo sơ mi kia mà. Sao bạn ấy lại có thể thấy thầy Nhân với bộ đồ ấy nhỉ? Tình cờ gặp? Hay là hẹn hò đi chơi? Lại còn Thầy của em. Sao thế này? Tim tôi giằng xé khó chịu. Như bị bóp ngạt ấy.

.....

Và từ ngày ấy. Tôi quyết định giữ khoảng cách với thầy. Tôi không muốn bản thân hiểu nhầm nữa. Đúng. Tôi ít nói chuyện với thầy. Đến giờ học thêm thì chỉ hỏi những điều cần thiết. Giờ trên lớp thì tôi gục mặt xuống bàn mà ngủ. Có hôm tôi còn trốn học thêm ở nhà cơ, ở lại trường chơi với bạn bè. Chẳng hiểu sao tôi lại có ác cảm với bạn Lam mọi người ạ. Thấy bạn thì coi như ngày ấy không vui. Tôi biết như thế thì rất ích kỉ. Nhưng thôi kệ. Cũng đâu quen thân thiết gì. Người ta cũng đâu có biết mình không không thích người ta chứ.

Hôm nay lớp tôi trống tiết cuối nên được về sớm. Tôi xách cặp đi trên hành lang rồi xuống nhà xe.

-Trốn học đấy à?

Là giọng nói trầm ấm ấy. Thầy Phong. Tôi quay lại nhìn thầy rồi nói:

-Lớp trống tiết

Nói rồi tôi đi tìm xe, thầy kéo tay tôi lại.

-Em sao thế kia? Cứ tránh tôi.

Tôi nhìn thầy. Ánh mắt thầy khá là bức bối, bàn tay thầy cũng siết chặt hơn làm cổ tay tôi đau nhức. Tôi vùng mạnh tay

-Bỏ ra. Thầy làm gì thế?! Giữ ý tứ chút đi

Tôi hét. Thầy bỏ tay tôi ra. Nhìn tôi cười nhạt. Thầy như có chuyện gì đó thất vọng lắm ấy. Nhìn thầy hơi buồn, sao thế nhỉ? Tôi nói sai gì à? Hờ? Tôi nghĩ tôi không sai. Tôi cúi đầu chào thầy rồi đi lấy xe ra về.

...

Hôm sau tôi ngủ dậy muộn, thế là từ nhà chạy một mạch đến trường. Không kịp dùng bữa sáng. Tiết một là tiết toán của thầy Phong. Tôi chạy đến, trễ 5 phút. Thầy đang giảng bài, thấy tôi vào thì nhìn tôi chằm chằm. Tôi cúi đầu chào.

-Ra ngoài đứng cho tỉnh ngủ nhé!

Thầy nói, tôi lại cúi đầu rồi lùi thui ra ngoài. Đói bụng quá đi mất. Đứng một lúc thì Khôi - bạn cùng lớp tôi - ra đứng cùng.

-Sao bị ra này thế?!

Tôi hỏi, nó cứ cười cười

-Thì... Ngồi trong lớp học mà cứ ngó mày ngoài này. Thầy kêu tao ra đứng luôn

Nó cười cười. Tôi đâm vào ngực nó

-Mày phét. Giỏi trêu tao!!

Hai đứa cười cười giỡn giỡn. Trong lớp học vắng vắng giọng nói

-Giữ trật tự! Đã bị phạt còn ồn ào à?!

Tôi với Khôi im im. Người gì đầu khó tính ghê ấy. Khôi cứ chọc tôi cười mãi. Nhưng sao trong lòng tôi khó chịu quá đi mất. Cứ cằn cằn cằn cằn. Chóng mặt buồn nôn. Đầu cứ quay như chong chóng. Mọi thứ trước mắt mờ dần, mờ dần rồi.....

..

Hải My ngất lịm đi. Khôi đứng cạnh thấy hoảng, vội đỡ bạn. Thầy bên trong vội chạy ra. Bạn Khôi lay My mãi My chẳng dậy. Người My lạnh, sắc mặt nhợt nhạt. Thầy lo, thầy bế My đến phòng y tế. Thầy tự trách bản thân sao quá nghiêm khắc. Đáng lẽ không nên để My đứng ngoài. Hôm nay My có chuyện gì, chắc thầy sẽ ôm hận bản thân thôi.

.....

Mở mắt dậy thì thấy đèn chum ở nhà. Cạnh là thầy Phong, thầy nhìn tôi

-Em khoẻ chưa?! Tôi xin lỗi....

Thầy xoa xoa tay tôi. Tôi ngượng rụt tay lại. Thầy nhìn xuống tay rồi gãi gãi đầu.

-Xin.. xin lỗi nhé

Tôi im lặng. Tim tôi bồi hồi. Tôi rối lăm, không biết nói gì. Một khoảng trống im lặng giữa hai con người.

-Thầy... về đi. Khuya rồi

Tôi nói, người ta cúi đầu rồi ừ nhẹ một tiếng, đứng dậy chào tôi rồi ra về.

Tôi nhìn theo bóng người ta khuất dần qua ô cửa sổ. Lúc này khi mở mắt dậy thấy người, tim tôi hồi hồi xao xuyến. Khi thấy tay người xoa tay tôi, tim như muốn nhảy ra ngoài. Nhưng tôi đã dặn lòng rồi, không được nghĩ nhiều, không được ảo tưởng, người ta chẳng qua là quan tâm học trò thôi. Tôi tự cười bản thân rồi đóng cửa, nằm xuống giường.

..... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Từ hôm ấy trở đi. Thầy cũng ít bắt chuyện với tôi hơn. Ở trường thì thầy giảng bài, mặc kệ tôi nằm ngủ. Không thì thầy kêu tôi bắt chọt, hỏi tôi một vấn đề. Đương nhiên tôi không trả lời được, thế là thầy lạnh tanh

-Ồ. Ngồi xuống

Khoảnh khác đó. Tôi như muốn rơi nước mắt. Ác.. Ác gì mà ác thế kia? Tôi hận, ngồi tay nắm chặt cây bút mà đến gãy. Rồi tôi đứng dậy xin phép ra ngoài. Sao mà ghét cái con người này quá đi mất. Tôi vừa đi đến cửa, giọng nói kia lại vang lên

-Em mà ra ngoài. Tôi chắc chắn mai em phải nộp tôi một bản kiểm điểm vì tôi ngủ trong giờ, không chú ý và cả cúp tiết

Cũng đúng. Thầy không cho phép, tôi tự bỏ đi là cúp tiết. Chịu thôi. Tôi không muốn ở lại. Tôi tiếp tục đi. Chết thì chết, ai sợ ai. Không hiểu sao lúc ấy

tôi gan dạ ghê. Bình thường bị gán cho một tội danh là sợ dữ lắm. Nay chẳng biết sợ là gì luôn. Hôm nay lòng tôi trĩu nặng, ăn con không môn toán, gỡ điểm kiểu quái nào đây? Lại còn cả gan cúp tiết nữa. Riết rồi thấy bản thân tôi cư xử kì cục ghê gớm.

...

Hôm đó về nhà, tôi cứ nghĩ thầy nói với bố mẹ, sắp bị bố mẹ mắng cơ. Nhưng không, hai người vẫn vui vẻ. Tôi lên phòng thay đồ rồi xuống học. Thầy đã đến và ngồi vào bàn rồi. Vừa lúc đó Hải Minh kéo tôi lại

-Lúc chiều mày sao thế kia? Tao nghe thầy Phong kê lại rồi

Tôi nhìn nó. Ám ức lắm cơ...

-Là do... Do thầy ấy.. Không... Là do tao.. Mà tao cũng không biết nữa. Đm. Rồi quá. Đẹp mịa đi

Tôi đi xuống, đập vỡ lên bàn. Thầy ngược lên nhìn tôi, ba mẹ nhìn tôi, chị giúp việc trong bếp nhìn tôi. Rồi bố tôi nhắc nhở

-Con gái. Lịch sự xú đi con

Minh Vâng một tiếng rõ to. Sao hôm nay bức bối thế nhỉ? Học cũng chẳng vào được chữ nào cả. Lòng tôi khó chịu kiểu gì ấy. Ngồi giải bài mãi không ra, tôi đâm bút vào tập, gạch tung toé khiến những trang vở rách toét. Thầy Phong với Hải Minh tròn mắt nhìn tôi.

-Thái độ gì đây?

Thầy hỏi tôi. Tôi liếc nhìn thầy. Sao thế này?! Tôi muốn hỏi rõ, rốt cuộc Lam với thầy là quan hệ gì?! Rốt cuộc thầy xem tôi là gì, em gái? Hay học trò? Tại sao lúc đó ở lớp nhiều bạn ngủ như thế, thầy chỉ gọi mỗi tôi? Tại sao những lúc các bạn khác không thuộc bài, thầy không hề ghi điểm. Tôi chỉ là không trả lời được đã ghi hẳn cho tôi con 0 to tròn cơ. Tôi ức nghẹn cổ.

Tôi không trả lời câu hỏi của thầy. Chỉ lẳng lặng nhỏ tiếng:

-Xin lỗi

Rồi tôi chép lại bài ở một trang trắng khác. Khó chịu thật. Ruột gan cứ loạn cả lên. Sao mà kì cục thế nhỉ?

Ngày đó, có bài tôi không hiểu, tôi giải mãi không ra được đáp án. Hỏi Hải Minh thì nó nói không biết giảng giải cho tôi kiểu gì. Thế là hôm sau, tôi xách theo bài tập ấy, nhân tiết trống cuối cùng. Tôi ngập ngừng đợi thầy đi ngang lớp, tay nhẹ kéo cổ tay áo thầy. Thầy quay lại nhìn tôi

-Chẳng phải em tránh tôi sao?

Thầy hỏi. Lúc đó lớp học đã ra ngoài cả rồi. Tay tôi vẫn nắm tay áo thầy, cúi đầu lựa lời mà nói.

-Em.. Có bài không hiểu. Hải Minh không giảng em nghe không rõ lắm

Tôi cúi đầu nên cũng chẳng biết thầy đang có cảm xúc thế nào. Lát sau thầy vòng vào lớp, khề Lại đây

Tôi lật bài ra. Thầy nhìn qua rồi bắt đầu giảng giải cho tôi. Thật sự thầy giảng rất dễ hiểu luôn ấy, nói qua 1 lần là hiểu ngay. Thầy kêu tôi giải bài ra giấy rồi đưa thầy xem lại. Tôi lấy giấy bút ra giải lại bài ấy. Trong khi đang chăm chú giải thì ngoài cửa nghe có tiếng gọi:

-Thầy Phong ơi...

Tôi theo quán tính xoay ra xem. Là Lam.. Thầy đứng ngay dậy, cười cười đi ra hỏi chuyện gì. Rồi hai người họ nói chuyện. Nói chuyện lâu lắm. Tôi không nghe họ nói gì cả, chỉ thấy nụ cười của thầy rất tươi. Đôi khi bạn Lam còn đỏ ửng mặt lên...

Tôi chạnh lòng. Tự nghĩ rằng có lẽ thầy thích cô bạn ấy, và cô bạn ấy rất thích thầy. Tôi cố chú tâm vào việc làm bài. Rồi thu gom sách vở đứng dậy ra ngoài. Vừa lúc thầy bước vào, tôi đi qua như không thấy gì, cũng không thưa hỏi gì. Thầy kéo tay tôi

-Bài giải?

Thầy hỏi. Tôi lờ đi

-Không cần nữa. Giải được rồi

Tôi đi ra ngoài. Kéo tay gì chứ?! Thời khắc ấy tim tôi lỡ nhịp đấy. Thầy thích người ta thì đừng làm những hành động khiến tôi hiểu nhầm nữa! Tôi đi mỗi lúc một nhanh, rồi chạy... Chỉ mong ra khỏi ngôi trường ngay lúc này. Đăng bởi: admin

Chương 12

Hôm ấy tâm trạng tôi cực kì tệ. Tệ vô cùng. Đắt xe nhanh chân ra khỏi trường, đạp nhẹ nhàng trên phố, tôi suy nghĩ mông lung. Tình cờ gặp anh Huy bên đường, anh ấy ngoắc tôi vào. Huy là đàn anh khoá trên, hơn tôi 1 tuổi. Tôi tình cờ biết anh ấy trong một buổi giao lưu ở trường. Khi ấy, tôi vừa vào lớp 10, chưa quen với bộ áo dài nên khi đi trên cầu thang xuống, tôi vấp phải tà và ngã. Nếu không có anh Huy phía sau kéo tay tôi lại thì chắc ngã sấp mặt rồi.

Tên đầy đủ của anh ấy là Phan Minh Huy. Từ ngày đó, không hiểu sao mỗi khi tôi gặp rắc rối hay lúc tôi khó khăn, anh luôn là người xuất hiện cạnh tôi. Và.... lúc này cũng thế.

..

Tôi dựng xe trên vỉa hè, lại ngồi xuống băng ghế cùng anh. Tôi khẽ thở dài, dường như anh nhận ra tâm trạng của tôi, hỏi tôi

-Có chuyện gì à?

Tôi cười trừ. Lắc đầu nói không sao. Anh lại cửa hàng tạp hoá, lát sau chìa que kem trước mặt tôi

-Ăn đi nè

Tôi vui vẻ đón nhận, khẽ cảm ơn người đối diện. Anh Huy tốt lắm, anh ấy thường giúp đỡ tôi về nhiều thứ. Tôi quý anh lắm, như anh trai của tôi vậy.

Anh biết tôi có chuyện buồn nên cũng chẳng hỏi nhiều, chỉ im lặng ngồi cạnh tôi.

Ăn hết que kem, liếc qua đồng hồ cũng đã gần 5h. Đến giờ học ở nhà rồi. Tôi đứng dậy khẽ chào anh. Tôi đạp xe về nhà, đoạn anh chạy theo sau tôi, rồi chạy lên song song cùng tôi. Tôi nhìn qua, anh nhìn tôi cười, tôi cũng cười. Anh luôn biết cách làm người khác vui. Tôi mở lời

-Sao lại theo em?

Anh chìa tay ra chạm vào vai tôi rồi thả ra

-Theo đâu. Anh đưa em về

Tôi khẽ cảm ơn. Phiên anh rồi. Chúng tôi cùng chạy về nhà. Đến nhà tôi. Tôi gật đầu cảm ơn anh thêm một lần nữa, anh nói không gì rồi đạp xe đi. Tôi nhìn theo một chút rồi mới vào nhà.

Vừa mở cửa vào, thầy đã đến rồi. Tôi vào trong chào mẹ rồi lên phòng thay đồ. Đem tập vở xuống nhà. Tôi đặt vở, ngồi xuống mệt mỏi. Thầy ngược lên nhìn tôi rồi nói

-Bài lúc chiều em giải đâu?

Tôi đảo mắt nhìn hướng khác thở dài. Thầy chau mày nhìn tôi. Tôi nói

-Giải được rồi. Không cần xem nữa

-Nói chuyện thế à?

Hải Minh nhìn tôi. Tôi tránh ánh mắt ấy. Lấy vở ra. Thầy cũng chẳng nói gì, bắt đầu cho bài tập. Tôi giải bài. Cả buổi chẳng ai nói với ai câu nào. Thầy thì chấm bài ở lớp, rồi xem bài làm của chúng tôi. Lúc ra về, thầy nhắc nhở

-Mai có bài kiểm tra. Nhớ xem kĩ bài

Hải Minh gật đầu, tôi mệt mỏi lên phòng. Hải Minh theo sau tôi, hỏi

-Sao mày cư xử với anh Nhân kì cục thế?

Tôi quay lại nhìn. Biết nói sao đây? Kì cục theo kiểu gì? Chỉ là tôi muốn giữ khoảng cách, tôi sợ bản thân mình hiểu nhầm lắm. Tôi cười trừ rồi đi vào phòng đóng sầm cửa.

..

Đêm đó, tôi nghịch điện thoại đến khuya. Rồi chợt tiếng tin nhắn reo lên. Là thầy Nhân?!

-Thức khuya thế kia?

Tôi nhìn tin, tìm lỗi nhịp. Tôi nhắm chặt mắt. Rep lại

-Không phải chuyện của thầy

Thầy seen, không thấy rep. Tôi thờ dài. Tôi thích người này, đúng thế. Tôi thấy có hơi sai khi tránh thầy thế này. Mà kệ đi. Cũng chỉ là thích thầy thôi mà. Thầy không thích tôi nên chắc không để tâm chuyện ấy đâu.

Thầy rep lại. Ngắn gọn

Em ghét tôi à?

Biết nói sao đây?

Xin lỗi. Ngủ đây

Tôi tránh câu hỏi ấy. Thầy chỉ rep ừ. Một câu chúc ngủ ngon cũng không có. Tôi quăng điện thoại sang một bên, trùm kín chăn mà ngủ đến sáng.

....

Bài kiểm tra hôm sau, thầy cho bài hôm trước tôi nhờ thầy giải giúp. Khó chịu thật đấy, sao lại cho bài này? Tôi cứ xử như bình thường, làm bài kiểm tra. Có vài chỗ tôi không nhớ rõ. Vì hôm ấy có lo giải bài đâu chứ! Với lại tôi cũng chẳng nhờ thầy giải giúp. Tôi ngó qua bạn bên cạnh, nhỏ tiếng hỏi

-Bạn ơi_

-Hải My!

Thầy gọi tên khiến tôi giật mình. Tại sao? Nhiều người nhìn bài, hỏi bài như thế mà thầy không kêu? Chỉ canh mỗi tôi thế kia?!

Bài giải nằm trong tủ. Không rõ là đúng hay sai, tôi chỉ biết hôm ấy tôi đã giải hết bài toán này. Tôi đưa tay vào học tủ, len lén mở vở. Rồi lăm lét nhìn thầy. Thầy đang nhìn gì đó trên bàn ấy, không để ý xung quanh. Tay tôi lật sột soạt qua bài hôm ấy. Rồi....

-Đưa tay vào tủ, coi chừng ông kẻ cán đấy nhé

Tôi giật mình. Rõ là nói tôi rồi còn gì. Sao không chờ đường để tôi sống thế này?! Tôi bắt lực nhìn bài, chỉ mới phân nửa. Tôi không biết phải làm gì tiếp theo. Thôi thì ụp bài xuống rồi ngủ thôi....

Lúc nộp bài, tôi chán nản thả bài xuống bàn giáo viên. Thầy lườm tôi. Tôi nhìn qua chỗ khác rồi về chỗ. Thầy không nói gì, chỉ cầm bài của tôi sắp xếp cho ngay ngắn lại.

.....

Xin lỗi các bạn. Vì do mình khá bận. Nên chương truyện ra không có thời gian cụ thể. Lúc chậm lúc nhanh. Có thể vài ngày mình ra chương mới, có thể vài tuần, thậm chí vài tháng. Nhưng mình sẽ cố gắng ra chương sớm nhất có thể -.- Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Một ngày mưa khá lớn, tôi mặc mưa ở trường. Lúc trưa đi học ý nghĩ hôm nay sẽ không mưa. Thật không ngờ....

Tôi đứng dưới mái hiên, đứng ngóng ngóng. Hải Minh đâu nhỉ? Tôi chắc chắn nó chưa về, nhưng không hiểu sao nó không ra đây để lấy xe. Tôi lấy điện thoại gọi nó.

Alo? Tao đang đi chơi với bạn. Mày tự lo đi nhé

Nó nói rồi cúp máy cái rụp. Thế mà... Lúc trước còn nói sẽ đưa tôi về cơ. Thật đúng là....

Mưa cứ mãi không ngớt. Tôi thở dài đầy phiền muộn

-Mưa lớn nhỉ?

Là giọng nói trầm ấm. Thầy Phong. Tôi quay sang, tình cờ mặt thầy gần sát mặt tôi. Tôi giật mình lùi ra sau một tí. Sao mà xuất hiện bất thành linh thế này?!

Tìm tôi cứ thỉnh thoảng từ nãy đến giờ. Đứng đó nhưng không ai nói với ai câu nào. Tôi cúi nhìn chân tôi, nhip nhip. Rồi khẽ thở dài. Tôi mở lời

-Thầy cố ý

-Về chuyện gì?

Thầy hỏi. Tôi quay sang nhìn, bĩu môi

-Bài kiểm tra

Thầy im lặng. Rồi lại tiếp tục

-Nói cho cô biết. Tôi đã giảng bài ấy trên lớp, lúc đó cô ngủ mất rồi. Cô kêu tôi giảng lại, tôi giảng cô làm xong không đưa bài giải cho tôi. Sao tôi sửa sai được đây? Do cô không chú ý. Cần không? Tôi chấm bài rồi này, cho xem luôn nhé

Thầy gọi cô cơ à? Nghe nó xa lạ quá nhỉ? Tìm tôi hơi nhói. Thầy chia bài kiểm tra ra, tôi nhận lấy, số 4 nằm trên ô điểm. Tôi cúi mặt. Chẳng hiểu sao... Lúc này tôi muốn khóc quá đi mất. Tôi đã cố kìm nén vào trong, thế mà nước mắt vẫn cứ rơi. Trước mắt tôi nhoè đi. Ai kia thấy tôi khóc thì rồi lắm, vội nói

-Sao thế này. Nín đi... Cho tôi xin lỗi. Thôi thôi. Tôi không lấy điểm bài này. Nhé nhé

Tôi ảm ức nhìn thầy. Thứ tôi cần không phải điểm số. Sao thầy lại kêu là cô chứ?! Tâm trí tôi rối bời, không biết sao nữa. Tôi cầm bài kiểm tra xé toí bời.

-Không cần!

Tôi nhìn phía sau thầy, bạn Lam, đứng lóng nga lóng ngóng. Tôi vội quay lưng về phía thầy

- Bạn gái tìm kìa. Đi đi!

Nói rồi tôi bỏ đi. Tìm tôi nhói lắm, khó chịu lắm. Tôi cứ thế đi thẳng, cúi gằm mặt. Đụng phải một người làm tôi ngã ra phía sau

Người ấy đưa tay trước tôi, tôi phui tay mình rồi đặt lên bàn tay ấy.

-Sao em lại khóc? Té đau thế à?!

Là anh Huy. Anh ấy cúi mặt, tay lau nước mắt trên má tôi. Tôi lắc đầu nguầy nguậy. Nói không sao cả, anh cũng không hỏi gì thêm, cời áo khoát khoát lên cho tôi. Anh nắm cổ tay áo mình kéo mình đi. Hai đứa ngồi trên thềm ba, tôi nhặt đá quăng đi. Anh Huy ngồi đó im lặng một hồi lâu. Không ai nói với ai tiếng nào cả...

Chợt anh Huy choàng tay qua vai tôi, kéo tôi dựa vào anh. Tôi có chút bối rối, nhưng nhanh thôi thì tôi hiểu được... anh muốn an ủi tôi. Tôi cũng chẳng xích ra xa làm gì. Cứ thế mà tựa vai anh thôi.

....

Hết mưa, anh ấy đưa tôi về. Vừa vào nhà đã thấy mặt thầy Phong đen kịt. Gì chứ? Tôi đi qua thầy, lên phòng tắm thay đồ xuống học.

Cả buổi học, thầy luôn khó chịu, bắt bẻ tôi từng chút một. Còn Hải Minh thì cứ ngồi đó làm bài, thầy không phàn nàn nó dù chỉ một câu. Thế mà một lúc lại không gác chân lên ghế, ngồi ngay ngắn. Không chống cằm. Tay không được xoay bút. Mắt nhìn đi đâu thế kia? Làm bài kiểu gì thế? Sai rồi kìa.....

Tôi phát ngán với những lời ấy. Thầy cứ phàn nàn mãi ấy. Tôi nghe mà bực bội trong người. Đến lúc quá đầu muốn phát tung đang vừa suy nghĩ bài mà thầy cứ nói. Tôi đứng dậy tay đập xuống bàn, quát lớn

-Im cho tôi nhờ!!! Ôn ào chết đi được!

Mẹ tôi ngoài phòng khách quay vào, trừng mắt nhìn tôi

-Mày hỗn à?!

Mẹ tôi quát. Mắt tôi nhìn trân trân thầy Phong

Thầy vội nói:

-Cô đừng trách em nó. Là do con

Mẹ tôi nghe nói thì đáp lại:

-Bệnh nó cái gì?! Lúc nào con cũng bệnh nó cả! Phải cho nó một trận

Mẹ tôi ngoài phòng khách xách cây vào. Lớp 11 còn bị mẹ đánh?! Nói ra chắc bạn cười cho thúi mặt quá! Mẹ vun roi quất vào chân tôi, tôi không khóc, cũng không nói gì. Mỗi cây giáng vào, mẹ tôi mắng

-Hỗn này! Thăng Phong lúc nào cũng bệnh mày. Mày hỗn thế à? Ai dạy hã con?

Bệnh? Có luôn à? Tôi không biết đấy. Hải Minh thấy tôi bị đòn thì vội vào can mẹ. Thầy cũng vội vào can. Đồ thảo mai! Tôi đẩy hai người họ ra. Để mặc cho mẹ đánh. Nói thế thôi, mẹ đánh nhẹ lắm, rồi không đánh nữa. Tôi nắm chặt hay bàn tay. Bỏ lên phòng. Nằm úp mặt xuống giường mà khóc.

Tôi buồn quá đi mất. Vì nhiều chuyện lắm. Tôi khóc đến gần cạn nước mắt. Ngồi dậy thì thấy thầy Phong ngồi ở một góc giường. Thầy nhìn tôi, nhẹ

-Xin lỗi....

Tôi đứng dậy kéo tay thầy ra ngoài. Phòng của con gái, ai cho thầy vào?! Thầy đã thấy gì chưa? Do hôm qua bức bối nên tôi ném đồ lung tung, giờ phòng bừa bộn.

-Em thấy mắc cỡ khi tôi ở phòng em à?

Thầy hỏi, đoạn nhìn xung quanh. Rồi cười cười. Tôi nhìn qua phía tủ, là áo lót. Cái ông thầy này!

-Ra ngoài đi. Nhìn ngó gì chứ?!

Tôi nói, đoạn kéo thầy ra. Thầy cứ đứng ấy, tôi kéo không nổi, rồi tôi đẩy. Chợt tôi trượt chân, ngã nhào. Thầy vội đỡ, và rồi tôi nằm gọn lộn trên người thầy. Tôi đỏ cả mặt. Gần quá đi mất. Tôi vội đứng dậy.

-Ra... Ra ngoài đi. Bất.... bất... bất lịch sự quá.

tôi nói. Thầy bỏ ra ngoài. Và rồi tôi như con tự kỷ, mọi thứ cảm xúc lẫn lộn. Buồn bức, cấu gắt rồi có gì đó ấm áp, nhoi nhoi ở tim..... Tôi ngồi dưới giường, tay ôm gối mà điều hòa lại các cảm xúc ấy.... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Vài hôm sau, tôi cảm thấy bản thân có lỗi. Cảm thấy bản thân thật ích kỷ và kì cục. Tôi không khó chịu với thầy nữa. Nhìn thấy gương mặt đẹp trai ấy là tôi muốn tan chảy rồi. Thực sự.... thầy rất đẹp trai.

Hôm nay có giờ của thầy, tôi ngoan ngoãn chuẩn bị bài tập đầy đủ. Đến lúc trả bài thì hào hứng giờ tay. Thầy nhìn tôi hơi bất ngờ, rồi lại cười cười

-Bạn nữ giờ tay. Lên đây

Tôi hí hửng cầm tập lên. Thầy lật tập xem bài, rồi gật đầu.

-Em làm bài tốt. Mặc dù.... ra kết quả sai rất nhiều.

Cả lớp cười một cái rần. Tôi muối cả mặt, lí nhí

-Vâng.... Em sẽ về xem làm lại thầy ạ

Thầy nhìn tôi, rồi lại cười

-Rồi. Trả bài nhé.

Thầy đưa tôi mảnh giấy nhỏ, kêu tôi giải lên bảng. Bảng chia làm 4 phần, 4 đứa lên giải bài. Lật mảnh giấy ra, bài này... là bài hôm qua thầy dạy ở nhà. Tôi hí hửng viết viết, may thật. Mới giải hôm qua nên tôi làm được trọn vẹn. Thầy gật đầu khen tôi giỏi, ghi ghi vào tập tôi. Chín điểm, thầy bảo do bài trong tập sai nên chỉ cho điểm chín. Không sao cả, chín là cao rồi. Tôi hí hửng cảm ơn rồi tung tăng về chỗ.

Chiều về, tôi nán lại xem bóng chuyền. Tôi thích thể thao lắm, xem mà mắt sáng rõ

-Em tính cúp học giờ của tôi ở nhà à?

Tôi thật mình quay lại, thầy đứng phía sau từ bao giờ. Tôi lắc lắc đầu. Thầy cười cười rồi nói

-Về cùng nhé. Hôm nay em không đi xe đúng không?

Tôi gật đầu, cùng thầy đến bến bắt xe buýt. Trong lúc chờ đợi, tôi len lén nhìn thầy. Góc này... ánh nắng chiếu qua khuôn mặt thầy, đẹp trai quá đi mất. Tim tôi cứ bồi hồi. Khó lắm mới mở miệng

-Em... Em xin lỗi... Hôm trước do em buống.. Chúng ta... hoà nhé

Thầy nhìn tôi, nhìn tôi rất lâu, lâu đến mức khiến tôi ngượng ngáp. Rồi thầy cười

-Ừ. Tôi không chấp đưa con nít như em đâu

Vừa lúc xe đến, thầy kéo tay tôi lên xe. Má ơi, thầy nắm tay tôi này. Tôi run, bước chân chẳng vững nổi. Bước lên xe mà vấp té. Thầy vội đỡ tôi, ân cần hỏi thăm làm tôi ngượng chín cả mặt.

Xe không còn trống ghế, chúng tôi phải đứng. Khá là khó chịu, vì tôi mặc áo dài mà, đứng nơi chật người thì ngại lắm. Tay vịn xe mà lòng chẳng yên, rồi xe phanh gấp, tôi nhào người. Nhưng tay vẫn cố nắm. Người phải sau đẩy tôi, có cảm giác bị va chạm. Bức bối khó chịu, tôi chẳng biết sao. Nhưng rồi, thầy cầm cổ tay tôi, kêu tôi thả tay ra. Thầy đưa tay tôi đến ghế cạnh

-Vịn vào đây này

Tim tôi đập cái thình. Thầy đứng che chắn tôi, xe có phanh gấp cũng chẳng còn cảm giác bị động chạm nữa. Người gì mà tử tế ghê. Lòng tôi nơi đó ấm lắm, ấm áp vô cùng.

Về đến nhà, tôi lên phòng thay đồ. Xong thì xuống gọt trái cây. Nghĩ lại lúc nãy, vui quá đi mất. Gọt gọt tía tía, gọt táo kiểu thô nhé, cắt dưa cuc vuông ơi là vuông, đẹp ơi là đẹp

-My, uống nhằm thuốc hả con?

Tôi quay lại, là mẹ. Tôi cười cười

-Gọt trái cây cho thầy thôi mà mẹ. Gì mà uống nhằm thuốc chứ?!

Mẹ mình vào ngâm trái cây qua nước muối giúp

-Ai biết. Bình thường thấy con không thích anh. Thế mà hôm nay còn gọt trái cây cho người ta cơ đấy

Tôi vỗ mông mẹ

-Cứ chọc con

Bày trái cây ra đĩa, tôi bê lên nhà trước mời thầy. Thầy nhìn đĩa trái cây rồi nhìn tôi, nhẹ cảm ơn.

...

Giờ học bắt đầu, từ đầu giờ đến cuối giờ, tôi chăm chỉ học, không bỏ sót một lời thầy nói qua. Tự dưng thấy bản thân như trút được tâm sự trong lòng. Cứ thế này thì không phải gây lộn với thầy, sẽ không phải nghĩ nhiều nữa....

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Kì thi cuối học kì đã đến. Hết năm nay, anh Huy sẽ thi đại học. Còn thầy Phong.... suốt gần 1 năm ôn luyện thi đại học y. Năm sau chắc tôi sẽ không

được thầy dạy kèm nữa rồi. Có lần thầy nói với tôi và thằng Minh rằng: thầy thích học ngành y. Nhưng vì mẹ thầy bắt học ngành sư phạm nên thầy nghe theo. Mãi sau này mới được ba của thầy ấy chấp thuận, ba của thầy là một bác sĩ khá là nổi tiếng, ông bận bịu với công việc lắm, mẹ thầy không muốn thấy thầy như thế nên không cho học theo ngành đấy.

.....

Sau kì thi cuối học kì. Tôi cảm thấy trong người thảnh thơi lắm. Mùa hè cũng bắt đầu với tôi. Mùa hè cuối cùng của tuổi học trò. Cũng hơi nuối tiếc nhỉ?

Hè đến, thầy Phong không đến nhà tôi dạy kèm nữa. Cũng hơi buồn.... Nhưng mọi chuyện sẽ qua thôi, năm học mới lại gặp thầy ở trường ấy mà.

Hôm nay gia đình bác hai tôi vừa bên Đức về, ghé nhà tôi. Mẹ tôi vừa thấy bác thì chạy lại ôm chầm. Bác cứ luôn miệng kêu mẹ trẻ con ấy.

Mẹ mời cả nhà bác vào, bác trai cao đẹp trai, bác gái cũng cao nữa, đẹp gái vô cùng nhé. Hai bác thương anh em tôi lắm. Bác có người con trai hơn anh em tôi một tuổi tên Lâm Quân, một đứa con gái bằng tuổi chúng tôi tên Gia Hân.

Bốn đứa xuống bếp ngồi nói chuyện. Lâu rồi mới gặp lại hai anh em họ. Chúng tôi trò chuyện rôm rả cả một gian nhà. Gia Hân dễ thương lắm, nói chuyện ngọt xớt à. Anh Quân thì thẳng tính, cao này, nhưng không cao bằng Hải Minh đâu.

-Hai đứa này, có muốn qua Đức không? Bố anh đã đề nghị với mẹ nấy đứa rồi ấy

Anh Quân nói, tôi nghe rõ từng chữ một. Tôi và Hải Minh nhìn nhau. Mẹ ở nhà trên cũng gọi anh em tôi lên. Nói lại câu y hệt anh Quân nói vừa nãy...

Bác trai bác gái nhìn chúng tôi. Đức à? Thích... Nhưng nếu đi, ai ở cùng bố mẹ? Tất cả những kỉ niệm nơi này... Cả thầy Phong... Chúng tôi im lặng. Rồi Hải Minh lên tiếng

-Đề Hải My đi đi mẹ với bác. Con không đi đâu... Vì.. Vì....

Nó cứ vì rồi vì mãi, mặt nó đỏ cả lên. Rồi nó nắm chặt tay

-Con không muốn rời xa bố mẹ với cả...cả... Bạn gái con

Cả nhà được một phen cười vui vẻ, rồi mẹ lên tiếng

-Được rồi. Mẹ không ép hai đứa. Còn con thì sao hả My?

Mẹ nhìn tôi, bố nhìn tôi, hai bác nhìn tôi. Gia Hân đứng phía sau kêu tôi đồng ý. Tôi im lặng một hồi rồi

-Tuần sau bác mới đi ạ? Thế cho cháu thời gian suy nghĩ nhé

Bác trai cười, rồi cầm tay tôi, xoa đầu tôi

-Được thôi con gái

Cả gia đình tôi bắt đầu bữa cơm. Mọi người quây quần bên nhau ấm cúng. Bác gái nói mong tôi sẽ đồng ý ra nước ngoài cùng họ. Thật sự, gia đình bác ấy thương tôi lắm

....

Tôi suy nghĩ cả tuần lễ, đi hay không? Ở nhà đã có Hải Minh rồi. Cũng đâu còn gì luyến tiếc? Bạn bè? Tôi không có nhiều bạn bè. Có mỗi cái Vy là thân với tôi nhất thôi. Còn... Thầy Phong? Thầy đã có bạn gái, chắc cũng sắp lập gia đình rồi. Sao tôi cứ mãi nghĩ đến?

Mọi thứ cứ rối tung lên. Buổi chiều tà, tôi đi dạo ở công viên. Ngồi lên xích đu, thẩn thờ đung đưa. Ngược lên trời cao, du học? Đức? Tôi sẽ được học rất nhiều thứ mới mẻ. Chắc chắn. Lại còn có thể buông bỏ được những vương bận ở nơi đây.....

-Chào em

Lời nói cắt ngang dòng suy nghĩ, tôi giật mình quay sang. Là thầy Phong. Thầy ấy đến từ lúc nào ấy nhỉ? Tôi khẽ chào rồi đung đưa xích đu. Sao thầy ấy lại ở đây nhỉ?.... Chúng tôi im lặng, không ai nói với ai một tiếng nào.

Khoảng không gian im ắng đến lạ, chỉ còn nghe mỗi tiếng lá bay xào xạc, và tiếng lòng nơi tôi. Tôi lên nhìn người con trai ấy, người ấy ngồi xích đu bên kia, góc nghiêng trông thấy đẹp lắm, ánh nắng xuyên qua chiếu vào tóc thầy ánh lên một màu nâu dịu dàng. Tôi ngẩn ngơ trước vẻ đẹp ấy, cứ lên lên đưa mắt nhìn. Một lần... Rồi hai lần... Lần thứ ba bất gặp ánh mắt người ta nhìn tôi, nơi tim tôi bồi hồi đến lạ. Tôi vội quay đi, cúi gằm mặt. Cạnh tôi, tiếng cười khanh khách

-Em hôm nay lại thẩn thờ thế?!

Thầy hỏi, tôi quay sáng gác đầu nguẩy nguẩy. Rồi tôi lại cúi đầu

-Không...em...

Cổ họng tôi nghẹn, không nói được gì. Thầy đứng dậy đi đến trước tôi, tay xoa đầu tôi, giọng nói trầm ấm cất lên

-Tôi đoán là do chuyện bác hai em muốn em sang nước ngoài cùng họ à? Em có quyết định chưa?

Thầy hỏi, thầy biết rồi à? Tôi thực sự muốn biết suy nghĩ của thầy lúc này. Thầy có thấy buồn khi tôi đi? Hay thầy vui nhỉ? Thầy muốn tôi đi hay muốn tôi ở lại?! Hàng loạt những câu hỏi đặt ra ở trong đầu. Thầy hỏi tiếp

-Em chưa quyết định à? Tôi nghĩ em nên đi thử xem. Du học cũng thú vị lắm

Thầy nói, tôi ngơ ngác nhìn. Rồi mỉm cười gật đầu cảm ơn. Thầy đề nghị cùng tôi đi dạo phố, đương nhiên là tôi đồng ý. Cũng đã rất lâu rồi không đi cùng thầy.

.....

Tôi cùng thầy ra phố đi bộ. Đông người lắm, hôm nay cũng là cuối tuần mà. Tôi đi sau thầy, rồi chợt tay tôi ấm lắm, thầy nắm tay tôi kéo tôi chạy. Chạy mãi đến một hàng kem, tôi hí hửng chọn tôi chọn lui. Lúc cần được cây kem trên tay mà sợ cả người, lâu rồi không ăn kem, thích quá đi mất. Thầy nhìn tôi rồi mỉm mỉm

-Em chịu cười rồi

Tôi và thầy đi khắp mọi nơi ở thủ đô này. Chúng tôi cùng đến một khu vui chơi, thầy trẻ con góm, trò nào cũng muốn chơi ấy. Cơ mà thầy giỏi lắm nhé, mỗi lần chơi là thắng lớn thôi. Ví dụ như gấp thú này, nói thật cái máy này tôi gấp chục lần chả được. Ấy thế mà thầy gấp hay lắm, cứ gấp được liên tục ấy. Trò thầy xu thì ăn quá là nhiều xu. Lần đầu tôi được thấy mặt trẻ con và tài thể này của thầy đấy!

....

Tôi hai đứa lang thang đi về.

-Nay vui quá ha~

Thầy nói, tôi gật đầu. Thầy cầm tay tôi, tôi ngại rút lại.

-Cho tôi mượn.... tay em một tí

Tôi ngượng đỏ cả mặt

-Và..... vâng ạ

Thầy siết tay tôi, chúng tôi đi trên đường như bao cặp tình nhân khác.

-Khi nào em đi?

Thầy hỏi. Tôi im lặng một hồi. Khi nào? Là ngày mốt. Đúng, tôi quyết định đi thi ngày mốt lên đường.

-Hai ngày nữa...

Thầy ừ một tiếng, rồi lại im lặng. Cặp đôi chân rảo bước trên đường đông. Xa xa, tiếng gọi nghe quen lắm. Tôi nhìn theo, là anh Huy. Tôi hớn hờ chạy lại hỏi thăm, không để ý đến độ tay đã vút đi hơi ấm. Lâu quá không gặp anh.

Tôi và anh Huy nói chuyện khá lâu. Anh em lâu ngày gặp lại, vẫn như xưa. Anh ấy vẫn vui tính như thế, trêu tôi cười đến đỏ cả mặt. Một lúc lâu sau, chợt nhớ có người đang đợi, tôi quay lại tìm kiếm. Người ta ngồi ngay băng ghế gần đó, nhìn tôi. Anh Huy nhìn theo hướng tôi, thấy thầy thì khẽ gật đầu chào.

... Tôi chào anh rồi chạy lại với thầy. Thầy không nói gì cả, kéo tay tôi về....

....

Trước nhà, tôi cảm ơn thầy. Thầy chau mày, nói tôi cứ gọi là thầy mãi. Thầy nói thầy không thích. Gọi thế nghe thầy lớn chết được ấy.

Nhưng... Tôi không sửa được, kêu cứ ngượng miệng.

Chợt thầy đưa hai tay lên xoa mặt tôi, tôi nóng cả người.

-Em... Em... Thầy..

Tôi không nói rõ câu chữ được. Thầy nhìn tôi cười cười, rồi lại căng thẳng. Rồi lại cười. Cứ như thế được một lúc rồi thầy bỏ tôi ra. Thầy nhìn nhìn tôi, rồi quay hướng khác gãi đầu cười cười....

Lúc đó... thầy lạ lắm!!!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Những năm tháng du học của tôi bắt đầu.

..

Suốt năm năm. Tôi cật lực học tập. Tôi mong có một ngày, tôi gặp lại người ấy... chúng tôi sẽ là Đồng Nghiệp. Đúng thế. Tôi lao vào học tập. Bỏ qua những cái gọi là tình yêu vô bổ. Không một ai khiến tôi rung động như người ấy. Bên này tôi sống khá tốt, ngày thường thì ăn với học, rảnh rỗi thì ra ngoài mua sắm cùng Gia Hân. Bác hai cực thương tôi luôn ấy. Tôi nghe nói, Hải Minh đang quen với một em gái. Xinh lắm cơ ấy. Lại ngoan hiền nữa. Nghe mẹ kể, con bé hơi nhát. Lần đầu thằng Minh dẫn về ra mắt bố mẹ. Con bé lí nhí chào hai bác, rồi vào phụ dọn cơm cơm. Mẹ nói tôi con bé ngoan hiền, học hành giỏi lắm, xinh gái nữa cơ. Tôi nghe mà thấy mừng hộ. Hải Minh cũng thường call video trò chuyện với tôi, nó nói nó nhớ tôi lắm

-Mày học xong rồi về nhé. Về ăn đám cưới của tao nhé

Mỗi lần gọi là mỗi lần nhắc, tôi phát mệt. Mà vui, vẫn luôn có một nơi đợi chờ tôi trở về...

...

Đã được ba năm kể từ lúc tôi qua Đức. Tôi biết một anh bạn nơi này. Cậu ấy cho tôi cảm giác y như anh Huy ấy. Mà nhắc anh Huy mới nhớ. Anh ấy có bạn gái rồi. Chúng tôi vẫn còn liên lạc từ lúc tôi đi. Nghe anh ấy nói vài năm nữa sẽ cưới, anh ấy đã xác định sẽ bảo vệ cô gái ấy. Anh ấy còn nói với tôi, khi nào tôi về nước sẽ nói tôi nghe một điều. Tôi cứ miên man suy nghĩ vẫn không biết chuyện gì. Anh ấy chỉ nói là sẽ cho tôi biết khi tôi về nước.

Lại nói về anh bạn người Đức. Anh ấy tên là Mark, tóc vàng, đẹp trai lắm nha. Phải nói con gái theo anh ấy nhiều lắm. Nhưng có vẻ anh vẫn chưa muốn nghiêm túc với mối tình nào. Anh ấy khá là tốt, là bạn của Lâm Quân. Chúng tôi biết nhau lúc Mark đến nhà chơi. Có vẻ Hân thích anh ấy, vì con bé cứ nhìn trộm rồi cười tủm tỉm cả ngày cơ. Tôi còn ôm điện thoại nhắn tin đến tận khuya. Hy vọng Gia Hân sẽ tìm được người bạn đời tốt.

Ba năm nay, Phong không một lần liên lạc với tôi. Không một lời nhắn, không một cuộc gọi. Tôi hơi bất ngờ, rõ ràng trước khi tôi đi, dặn tôi không được quên kia mà. Thế mà người quên lại là người ta. Tôi thì không hề quên người ta một giây phút nào.

Tôi không dám nhắn tin trước, không dám gọi điện trước. Mỗi lần cầm điện thoại lên bấm soạn tin nhắn, nhưng rồi lại thôi. Đôi khi cầm điện thoại muốn bấm gọi, nhưng lại thôi. Có đứa nào kì cục như tôi đây không?! Rõ ràng rất nhớ người ta, ấy vậy mà lại không muốn liên lạc với người ta trước vì chỉ sợ mất hết cái giá của con gái. Chắc người ta quan tâm bạn gái nên quên mất tôi rồi. Ấy vậy mà cái hôm tiễn tôi đi, người ta còn hôn tôi cơ. À không, là do tôi mặt dày hôn người ta. Người ta chỉ phớt lờ theo thôi. Thiết nghĩ, bạn gái người ta mà thấy, chắc hẳn tôi sẽ bị rửa hay bị đánh ghen đến chết mất.

Nói thế thôi nhưng tình cảm mãi chẳng thay đổi được. Có lần tôi thử tìm cảm hứng với một người bạn khác giới khác, nhưng rồi cũng thất bại. Không một ai cho tôi cảm giác bồi hồi cao vút khi đứng cạnh, không ai cho tôi cảm giác tim đập chân run khi nghe lời ngọt ngào của họ. Tất cả mọi thứ tôi làm như biến tôi thành một con ngốc. Một con ngốc chỉ biết trốn chạy. Đúng, tôi sợ một ngày phải chứng kiến cảnh người ta tay trong tay với một cô gái trong bộ lễ phục cô dâu chú rể. Biết rằng rất ích kỉ, nhưng tôi chỉ muốn người ta là của tôi. Cũng chẳng hiểu cái tính chiếm hữu ấy có từ bao giờ. Nhưng nếu cứ không liên lạc nhau thế này, chắc đến khi tôi về nước thì người ta đã có vợ hiền bằng con thơ rồi. Thôi thì vạn sự tùy duyên, mọi thứ tôi sẽ giao phó cho ông trời quyết định.

....

Rồi một hôm đi chơi với anh Quân và Gia Hân về. Tôi chỉ nhớ rằng bản thân đã uống rất nhiều rượu. Cũng chẳng hiểu sao lúc ấy tôi không ngủ quách đi cho rồi. Đầu quay như chong chóng nhưng vẫn mò ra sân nhà, ngồi trên ghế đá thần thờ cầm điện thoại. Cái tên Thiên Phong hiện rõ trên màn hình. Nước mắt tôi rơi lã chã, tôi khóc nức lên từng tiếng. Nhớ... Nhớ người ta quá đi mất. Nhớ đến phát điên, nhớ đến nỗi muốn bỏ tất cả để trở về nói câu Thích anh. Về một nhà nhé. Nhưng khó quá, người ta nào có nhớ tôi lần nào. Người ta chắc còn không nhớ rõ cái tên Hải My trong đầu nữa rồi. Tôi càng khóc to, ông trời như thể muốn khóc cùng tôi, trời đổ cơn mưa loáng thoáng.

Tôi cầm điện thoại ấn gọi người ta. Tiếng đổ chuông ngày càng dồn dập, khoảng khắc giọng nói ấy vang lên, tim tôi như bị ai đó bóp nghẹn

-Alo? Em.

Tôi lại khóc nức lên từng tiếng lớn hơn. Đã hơn ba năm rồi mới nghe lại giọng nói này... Người ta không có gì muốn nói với tôi ư? Suốt ba năm cũng không có một chuyện để nói với tôi ư? Tôi bắt đầu trách

-Em em cái gì? Anh là ai? Là ai mà khiến tôi nhớ mãi vậy hả? Anh biết tôi là ai không? Chắc anh quên rồi. Hơn ba năm rồi nhỉ? Anh bây giờ có đẹp trai

không? Cao mét mấy? Nhiều cân? Anh có bạn gái chưa? À không, phải hỏi là anh có vợ chưa? Có con chưa? Trai hay gái? Hả? Sao im mãi thế? Có biết ba năm qua tôi buồn thế nào không? Sao hôm đó anh lại hôn tôi khiến tôi cứ như phát điên khi nghĩ đến thế này? Tôi chưa từng quên anh dù chỉ một giây. Cho tôi hỏi, anh có nhớ tôi không?

Tôi làm nhảm, không nhớ bản thân đã nói những gì. Đầu dây bên kia vẫn im lặng, tôi im im rồi lại khóc. Người ta không nhớ tôi, không nhớ Hải My này đã từng hôn người ta. Không nhớ con học trò ngu dốt người ta dạy. Không nhớ cái người lười biếng nhất mà người ta gặp. Người ta... quên tôi rồi!

-À.. Ừng. Tôi là Thiên Phong. Là người em thích nên em nhớ mãi. Em là Hải My. Đúng là đã ba năm rồi. Bây giờ có lẽ tôi đẹp trai. Cao một mét tám mươi chín. Nặng 70 cân. Chưa có bạn gái. Chưa có vợ con. Tôi im vì muốn nghe em nói hết. Xin lỗi vì làm em buồn suốt ba năm. Ngày đó... tôi hôn vì tôi muốn em nhớ. Cảm ơn em vì không quên tôi. Tôi nhớ em, mong em sớm hoàn thành việc học rồi quay về với tôi.

Người ta trả lời không sót một câu. Người ta nhớ tôi là Hải My. Người ta bảo chưa có bạn gái. Người ta bảo rằng muốn tôi nhớ. Người ta bảo người ta nhớ tôi. Người ta bảo tôi sớm quay về với người ta. Là thật? Hay là giả? Có phải tôi đang mơ? Sao giọng người ta nghe cứ tự cao sao sao ấy nhỉ? Có lẽ đẹp trai? Người em thích nên em nhớ? Tôi im im rồi lại lên tiếng

-Xin lỗi, tôi nhầm số

Tay lập tức cúp máy cái rụp, lòng ầm ập ầm. Trần ngập cảm giác hạnh phúc. Có phải tôi đang mơ không?! Mơ thực thể này á?! Tôi thần thờ đi vào nhà. Hôm nay hai bác về nước làm vài cái luận án gì đó. Gia Hân với anh Quân thì say quá ngủ mất rồi. Căn nhà im ắng, điện thoại trên tay tôi run rồi đổ chuông. Đưa lên xem, người gọi tôi lưu là Phong. Tôi lại run, sao gọi lại nhỉ? Chắc vì lý cho cúp máy của tôi quá là vô lý. Tôi ần ần nghe, kê lên tai. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói:

-Xin lỗi. Tôi không nhầm số

Ồ. Đáng lẽ câu này là tôi nói mới đúng chứ. Lòng tôi lại vui rồi. Chẳng biết phải nói gì tiếp theo. Tôi im lặng, người ta không tắt máy. Lát sau cũng lên tiếng

-Em uống rượu đấy à? Tôi nghe tiếng mưa. Uống rượu dầm mưa dễ bệnh. Hãy chăm sóc tốt cho bản thân. Vì tôi nơi này không lo được cho em đâu

Tìm tôi thần thức từng hồi, nước mắt lại rơi ỉa ỉa. Những giọt nước mắt hạnh phúc. Tôi khụy xuống sàn, môi run run

-Đừng... Đừng nói thế. Nói thế tôi hiểu lắm tình cảm của anh mất

Người ta từ một tiếng. Bảo tôi đi ngủ sớm. Tôi cũng chỉ vâng dạ rồi tắt máy. Cả người vẫn còn run cầm cập. Nhưng trong lòng lại ầm ập vô cùng. Tôi lê bước về phòng, thay đồ rồi ngủ đến sáng.

.....

Sáng ra, cứ ngỡ mọi chuyện như giấc mơ. Tôi cố kiểm lại cuộc gọi đêm qua. May quá, vẫn còn đây. Thế không phải là mơ. Đêm qua tôi thực sự đã gọi người ta, đã trách người ta, đã khóc nức lên vì hạnh phúc.

Canary: Cana cũng rất hạnh phúc vì mở lên viết truyện lại thấy thông báo về cmt hay follow. Cảm ơn mọi người nhé

Chương này mình chưa sửa lỗi chính tả. Xin lỗi nếu bị nhầm vài từ nhé...

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Những năm tháng du học của tôi bắt đầu.

..

Suốt năm năm. Tôi cật lực học tập. Tôi mong có một ngày, tôi gặp lại người ấy... chúng tôi sẽ là Đồng Nghiệp. Đúng thế. Tôi lao vào học tập. Bỏ qua những cái gọi là tình yêu vô bổ. Không một ai khiến tôi rung động như người ấy. Bên này tôi sống khá tốt, ngày thường thì ăn với học, rảnh rỗi thì ra ngoài mua sắm cùng Gia Hân. Bác hai cực thương tôi luôn ấy. Tôi nghe nói, Hải Minh đang quen với một em gái. Xinh lắm cơ ấy. Lại ngoan hiền nữa. Nghe mẹ kể, con bé hơi nhát. Lần đầu thằng Minh dẫn về ra mắt bố mẹ. Con bé lí nhí chào hai bác, rồi vào phụ dọn cơm cơm. Mẹ nói tôi con bé ngoan hiền, học hành giỏi lắm, xinh gái nữa cơ. Tôi nghe mà thấy mừng hột. Hải Minh cũng thường call video trò chuyện với tôi, nó nói nó nhớ tôi lắm

-Mày học xong rồi về nhé. Về ăn đám cưới của tao nhé

Mỗi lần gọi là mỗi lần nhắc, tôi phát mệt. Mà vui, vẫn luôn có một nơi đợi chờ tôi trở về...

...

Đã được ba năm kể từ lúc tôi qua Đức. Tôi biết một anh bạn nơi này. Cậu ấy cho tôi cảm giác y như anh Huy ấy. Mà nhắc anh Huy mới nhớ. Anh ấy có bạn gái rồi. Chúng tôi vẫn còn liên lạc từ lúc tôi đi. Nghe anh ấy nói vài năm nữa sẽ cưới, anh ấy đã xác định sẽ bảo vệ cô gái ấy. Anh ấy còn nói với tôi, khi nào tôi về nước sẽ nói tôi nghe một điều. Tôi cứ miên man suy nghĩ vẫn không biết chuyện gì. Anh ấy chỉ nói là sẽ cho tôi biết khi tôi về nước.

Lại nói về anh bạn người Đức. Anh ấy tên là Mark, tóc vàng, đẹp trai lắm nha. Phải nói con gái theo anh ấy nhiều lắm. Nhưng có vẻ anh vẫn chưa muốn nghiêm túc với mối tình nào. Anh ấy khá là tốt, là bạn của Lâm Quân. Chúng tôi biết nhau lúc Mark đến nhà chơi. Có vẻ Hân thích anh ấy, vì con bé cứ nhìn trộm rồi cười tủm tỉm cả ngày cơ. Tôi còn ôm điện thoại nhắn tin đến tận khuya. Hy vọng Gia Hân sẽ tìm được người bạn đời tốt.

Ba năm nay, Phong không một lần liên lạc với tôi. Không một lời nhắn, không một cuộc gọi. Tôi hơi bất ngờ, rõ ràng trước khi tôi đi, dặn tôi không được quên kia mà. Thế mà người quên lại là người ta. Tôi thì không hề quên người ta một giây phút nào.

Tôi không dám nhắn tin trước, không dám gọi điện trước. Mỗi lần cầm điện thoại lên bấm soạn tin nhắn, nhưng rồi lại thôi. Đôi khi cầm điện thoại muốn bấm gọi, nhưng lại thôi. Có đứa nào kì cục như tôi đây không?! Rõ ràng rất nhớ người ta, ấy vậy mà lại không muốn liên lạc với người ta trước vì chỉ sợ mất hết cái giá của con gái. Chắc người ta quan tâm bạn gái nên quên mất tôi rồi. Ấy vậy mà cái hôm tiễn tôi đi, người ta còn hôn tôi cơ. À không, là do tôi mặt dày hôn người ta. Người ta chỉ phớt lờ theo thôi. Thiết nghĩ, bạn gái người ta mà thấy, chắc hẳn tôi sẽ bị rửa hay bị đánh ghen đến chết mất.

Nói thế thôi nhưng tình cảm mãi chẳng thay đổi được. Có lần tôi thử tìm cảm hứng với một người bạn khác giới khác, nhưng rồi cũng thất bại. Không một ai cho tôi cảm giác bồi hồi cao vút khi đứng cạnh, không ai cho tôi cảm giác tim đập chân run khi nghe lời ngọt ngào của họ. Tất cả mọi thứ tôi làm như biến tôi thành một con ngốc. Một con ngốc chỉ biết trốn chạy. Đúng, tôi sợ một ngày phải chứng kiến cảnh người ta tay trong tay với một cô gái trong bộ lễ phục cô dâu chú rể. Biết rằng rất ích kỉ, nhưng tôi chỉ muốn người ta là của tôi. Cũng chẳng hiểu cái tính chiếm hữu ấy có từ bao giờ. Nhưng nếu cứ không liên lạc nhau thế này, chắc đến khi tôi về nước thì người ta đã có vợ hiền bông con thơ rồi. Thôi thì vạn sự tùy duyên, mọi thứ tôi sẽ giao phó cho ông trời quyết định.

....

Rồi một hôm đi chơi với anh Quân và Gia Hân về. Tôi chỉ nhớ rằng bản thân đã uống rất nhiều rượu. Cũng chẳng hiểu sao lúc ấy tôi không ngủ quách đi cho rồi. Đầu quay như chong chóng nhưng vẫn mò ra sân nhà, ngồi trên ghế đá thẫn thờ cầm điện thoại. Cái tên Thiên Phong hiện rõ trên màn hình. Nước mắt tôi rơi là chảy, tôi khóc nức lên từng tiếng. Nhớ... Nhớ người ta quá đi mất. Nhớ đến phát điên, nhớ đến nỗi muốn bỏ tất cả để trở về nói câu Thích anh. Về một nhà nhé. Nhưng khó quá, người ta nào có nhớ tôi lần nào. Người ta chắc còn không nhớ rõ cái tên Hải My trong đầu nữa rồi. Tôi càng khóc to, ông trời như thể muốn khóc cùng tôi, trời đổ cơn mưa loáng thoáng.

Tôi cầm điện thoại ấn gọi người ta. Tiếng đổ chuông ngày càng dồn dập, khoảng khắc giọng nói ấy vang lên, tim tôi như bị ai đó bóp nghẹn

-Alo? Em.

Tôi lại khóc nức lên từng tiếng lớn hơn. Đã hơn ba năm rồi mới nghe lại giọng nói này... Người ta không có gì muốn nói với tôi ư? Suốt ba năm cũng không có một chuyện để nói với tôi ư? Tôi bắt đầu trách

-Em em cái gì? Anh là ai? Là ai mà khiến tôi nhớ mãi vậy hả? Anh biết tôi là ai không? Chắc anh quên rồi. Hơn ba năm rồi nhỉ? Anh bây giờ có đẹp trai không? Cao mét mấy? Nhiều cân? Anh có bạn gái chưa? À không, phải hỏi là anh có vợ chưa? Có con chưa? Trai hay gái? Hả? Sao im mãi thế? Có biết ba năm qua tôi buồn thế nào không? Sao hôm đó anh lại hôn tôi khiến tôi cứ như phát điên khi nghĩ đến thế này? Tôi chưa từng quên anh dù chỉ một giây. Cho tôi hỏi, anh có nhớ tôi không?

Tôi làm nhảm, không nhớ bản thân đã nói những gì. Đầu dây bên kia vẫn im lặng, tôi im im rồi lại khóc. Người ta không nhớ tôi, không nhớ Hải My này đã từng hôn người ta. Không nhớ con học trò ngu dốt người ta dạy. Không nhớ cái người lười biếng nhất mà người ta gặp. Người ta... quên tôi rồi!

-À.. Ừm. Tôi là Thiên Phong. Là người em thích nên em nhớ mãi. Em là Hải My. Đúng là đã ba năm rồi. Bây giờ có lẽ tôi đẹp trai. Cao một mét tám mươi chín. Nặng 70 cân. Chưa có bạn gái. Chưa có vợ con. Tôi im vì muốn nghe em nói hết. Xin lỗi vì làm em buồn suốt ba năm. Ngày đó... tôi hôn vì tôi muốn em nhớ. Cảm ơn em vì không quên tôi. Tôi nhớ em, mong em sớm hoàn thành việc học rồi quay về với tôi.

Người ta trả lời không sót một câu. Người ta nhớ tôi là Hải My. Người ta bảo chưa có bạn gái. Người ta bảo rằng muốn tôi nhớ. Người ta bảo người ta nhớ tôi. Người ta bảo tôi sớm quay về với người ta. Là thật? Hay là giả? Có phải tôi đang mơ? Sao giọng người ta nghe cứ tự cao sao sao ấy nhỉ? Có lẽ đẹp trai? Người em thích nên em nhớ? Tôi im im rồi lại lên tiếng

-Xin lỗi, tôi nhầm số

Tay lập tức cúp máy cái rụp, lòng ảm áp lắm. Trần ngập cảm giác hạnh phúc. Có phải tôi đang mơ không?! Mơ thực thể này á?! Tôi thẫn thờ đi vào nhà. Hôm nay hai bác về nước làm vài cái luận án gì đó. Gia Hân với anh Quân thì say quá ngủ mất rồi. Căn nhà im ắng, điện thoại trên tay tôi run rồi đổ chuông. Đưa lên xem, người gọi tôi lưu là Phong. Tôi lại run, sao gọi lại nhỉ? Chắc vì lý cho cúp máy của tôi quá là vô lý. Tôi ấn nghe, kê lên tai. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói:

-Xin lỗi. Tôi không nhầm số

Ồ. Đáng lẽ câu này là tôi nói mới đúng chứ. Lòng tôi lại vui rồi. Chẳng biết phải nói gì tiếp theo. Tôi im lặng, người ta không tắt máy. Lát sau cũng lên tiếng

-Em uống rượu đấy à? Tôi nghe tiếng mưa. Uống rượu ướt nước mưa dễ bệnh. Hãy chăm sóc tốt cho bản thân. Vì tôi nơi này không lo được cho em đâu

Tìm tôi thồn thức từng hồi, nước mắt lại rơi lã chã. Những giọt nước mắt hạnh phúc. Tôi khụy xuống sàn, môi run run

-Đừng... Đừng nói thế. Nói thế tôi hiểu lắm tình cảm của anh mất

Người ta từ một tiếng. Bảo tôi đi ngủ sớm. Tôi cũng chỉ vâng dạ rồi tắt máy. Cả người vẫn còn run cầm cập. Nhưng trong lòng lại ấm áp vô cùng. Tôi lẻ bước về phòng, thay đồ rồi ngủ đến sáng.

.....

Sáng ra, cứ ngỡ mọi chuyện như giấc mơ. Tôi cố kiểm lại cuộc gọi đêm qua. May quá, vẫn còn đây. Thế không phải là mơ. Đêm qua tôi thực sự đã gọi người ta, đã trách người ta, đã khóc nức lên vì hạnh phúc.

Canary: Cana cũng rất hạnh phúc vì mở lên viết truyện lại thấy thông báo về cmt hay follow. Cảm ơn mọi người nhé

Chương này mình chưa sửa lỗi chính tả. Xin lỗi nếu bị nhầm vài từ nhé...

Xin lỗi mọi người. Mình đăng thiếu 1 chương. Thật sự xin lỗi!!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Vài hôm sau đó, tôi vẫn liên lạc với người ta. Chỉ thỉnh thoảng thôi. Nhắn tin cũng chỉ là hỏi đôi ba câu như Anh ăn trưa chưa? Anh vừa về? Hôm nay mệt, muốn nghe giọng anh. Mỗi lần tôi nói thế, Phong liền gọi qua cho tôi.

Sao mệt? Mà thôi. Nghỉ đi. Mau khỏe

Đầu dây bên kia thủ thỉ. Tôi nghe giọng người ta mà tim bồi hồi từng nhịp. Tôi nhỏ giọng...

Cám... on... vì đã gọi... Cũng chỉ là.. cảm điện thoại nghĩ linh tinh rồi nhắn như thế.. Lần sau đừng để ý

Người ta im lặng vài giây, rồi lại nói

Nhưng tôi cứ thích để ý. Lần sau cứ nhắn, tôi sẽ gọi cho em

Ừ.. ừ

Nói rồi, tôi tắt điện thoại. Tay run run. Thích quá đi mất. Nhớ quá đi mất. Sau ba năm không liên lạc, chỉ cần nghe giọng người ta thôi thì tim cứ bồi hồi. Sao bao lần rồi thì như không thể thiếu được. Chỉ mỉnh học xong nhanh nhanh, để về nước, để được gặp rồi ôm chầm lấy. Nhưng... chắc chỉ có tôi mới mong chờ, mới nghĩ rằng người ta thích tôi. Đúng là hôm đó, hôm mà tôi say, tôi đã gọi, đã trách, rồi cũng đã nghe, đã biết những gì người ta bày tỏ. Nhưng tôi chẳng nhớ gì. Đúng, chẳng nhớ gì cả. Tôi chỉ biết bữa tối hôm đó tôi đã rất hạnh phúc. Cũng không rõ người ta đã nói gì. Và cũng có thể những kí ức mang máng trong đầu tôi là do tôi tự nghĩ. Chỉ có một thứ, một thứ khiến tôi biết được đêm đó chúng tôi đã trò chuyện. Chính là nhật ký cuộc gọi. Rồi những dòng tin nhắn hôm sau người ta gửi cho tôi nữa. Chỉ nhiều đó thôi, còn những gì tôi gọi tôi nói thì tôi đều quên cả rồi.

Chẳng biết ở phương trời kia, người ta có đợi tôi không nhỉ? Có mong được gặp tôi không nhỉ? Nghĩ nhiều lắm. Nhưng chẳng dám hỏi đâu.

....

Hôm nay tôi cùng Gia Hân và Lâm Quân ra ngoài ăn pizza. Lâu rồi không ăn nên cũng thèm lắm. Gia Hân có gọi Mark đi cùng nữa. Cậu ấy hôm nay đẹp trai lắm. Vẫn đôi mắt xanh, tóc undercut trắng vàng, đôi chân mày rậm, môi cong. Cậu ấy lúc nào cũng đẹp trai. Tính tình thì cực kì trẻ con. Đi chơi cứ lêu đêu theo tôi cơ. Cũng nghĩ là bạn bè nên chắc đây là chuyện bình thường. Cậu ấy cao hơn tôi hơn một cái đầu. Ăn mặc rất phong cách. Cậu ấy trái ngược hẳn với Phong. Phong tính điềm đạm, đôi lúc cộc cằn, không trẻ con thế này. Phong ăn mặc giản dị. Đôi lúc thì quần tây áo sơ mi. Đôi lúc thì quần jean áo thun. Còn Mark, quần jean kiểu cách. Áo mặc cũng kiểu cách. Toát lên phong cách của một đứa con trai bông bột.

Chúng tôi cùng nhau đi, cậu ấy nói tiếng việt cũng chuẩn lắm. Chúng tôi đến trung tâm dạo quanh mua sắm tí. Cậu ấy đi trước tôi, rồi lâu lâu kéo tay tôi chỉ mấy món ăn, chỉ này, chỉ kia. Ừ thì bạn bè cầm tay bình thường thôi, tôi cũng chẳng mấy để tâm đến.

-Mý thích này không? Tôi lấy cho

Cậu ấy chỉ vào con heo bông trong máy gấp thú. Tôi nhìn nó rồi lắc đầu nguầy nguậy

-Thôi. Khó gấp được lắm. Tốn tiền

Gia Hân phía sau chạy đến

-Thích. Gấp cho tớ đi Mark

Mark nhìn Gia Hân rồi đưa tay OK

-Hân thích thì để tôi gấp cho ha

Cậu ấy bỏ tiền vào rồi cố gấp. Ba lần, ba lần là đã gấp được. Hay thật, cậu ấy giỏi thật đấy. Tôi đứng vỗ tay khen. Cậu ấy thích cười cười mãi thôi.

Lấy con heo bông, Mark tặng Gia Hân, Hân thích lắm, cứ ôm khư khư trong lòng cơ.

...

Lúc ăn, Mark lúc nào cũng lấy qua đĩa của tôi. Lâm Quân thì lấy cho Hân. Chúng tôi cùng ăn rồi ra về. Cũng đêm muộn, chúng tôi cùng về nhà. Hôm nay Mark ở lại nhà chúng tôi luôn. Nói là ở chơi, lâu rồi không qua đêm.

Tối tối, tôi ra ban công hóng gió. Chuông điện thoại reo, là Phong. Tìm tôi nhảy nhót, tay ấn nhận cuộc gọi

-Alo?

Tôi hồi hộp đợi giọng nói của người ta.

-Khi nào.... em về? Tôi nhớ em phát điên mất... Đúng là mệt mỏi. Nơi này không có em trống vắng lắm. Không còn ai để tôi gây sự. Không còn ai để tôi phải nán lại giành bài.... Tôi nhớ em

Giọng có hơi lạ. Tôi hỏi

-Uống rượu à? Sao không ngủ đi

-Em đuổi tôi à? Tôi uống rượu đấy. Uống cũng Lam. Con bé buồn chuyện gì đó nên tôi uống cùng. Thôi em đuổi tôi đi

Ồ. Hoá ra là uống cùng Lam cơ à? Thế thì lúc này anh đang ở đâu? Lam đang ở đâu? Tôi hỏi lại

-Anh đang ở đâu?

-Nhà

-Thế còn Lam?

-Nhà. Ngủ rồi, cạnh tôi này

Hoá ra, họ cùng một nhà. Lam ngủ ở cạnh. Ghê thật. Tôi sợ, sợ chính bản thân tôi. Sao có thể quên mất người ta có Lam? Sao lại mặt dày gọi cho người ta, nhắn cho người ta? Sai. Sai thật rồi. Tôi gắng kiềm chế bản thân. Nhẹ giọng

-Thế ngủ luôn đi. Gọi làm gì. Đuổi đấy. Baii

Nói rồi, tôi cúp máy cái rụp. Tim nhói lên. Khó chịu quá đi mất. Hoá ra họ vẫn là một cặp. Tôi cố để nước mắt không rơi. Đau, đau lắm

-Bạn trai Mý bên Việt Nam à?

Là Mark. Cậu ấy vào từ lúc nào? Tôi nhìn cậu ấy cười cười

-Hả? À không. Là anh Mý

Bạn trai? Tôi có quyền nhận sao? Tôi cười trừ, kéo Mark qua phòng Lâm Quân chơi. Gia Hân cũng qua. Bốn đứa bày trò chơi đến nửa đêm, cùng uống bia, đến lúc say khướt mới ngủ. Mỗi đứa một góc phòng. Sáng dậy đầu đau như búa bổ, có gì đó nặng ở bụng. Tôi quay sang, tay tay Mark quàng sang. Cậu ấy nằm cạnh tôi, ngại quá đi mất, may là Gia Hân còn ngủ, không chắc nó nghĩ bậy mất. Thì là bạn bè, đêm qua lại say, chắc Mark nhầm là Lâm Quân nên mới nằm sát rạt thế này. Tôi cũng chẳng mấy để tâm đến. Điện thoại tôi reo, mở máy thấy Phong gọi. Nhìn lại bức mình. Tôi đã tắt máy rồi,

nhưng người ta cứ gọi. Thôi thì nghe máy

-Sao?

Tôi hỏi. Đầu dây bên kia im im. Rồi lên tiếng

-Hôm qua tôi say. Xin lỗi vì câu với em. Nhưng những lời đêm qua đều là thật đấy

Đêm qua người ta nói nhớ tôi. Người ta nói uống rượu cùng Lam ở nhà. Tôi cười trừ, trở người rồi một hồi trả lời

-Ừm. Cảm ơn anh

Bên kia vẫn im lặng. Sao không nói gì thêm?

-Ai đấy My?

Mark lên tiếng, tôi giật mình. Dậy lúc nào kia? Tôi kéo tay cậu ấy ra. Chợt đầu dây bên kia nói giọng rõ câu

-Em ngủ cùng ai đấy? Đừng nói với tôi là con gái nhé. Ghê thật. Thôi tôi không còn gì muốn nói. Tạm biệt em

Nói rồi người ta dập máy. Ồ? Câu với tôi đấy à? Không nghe tôi giải thích lại còn câu? Anh uống rượu chung với gái được, ngủ cùng với gái được, tôi thì không à? Cũng chỉ là bạn bè bình thường thôi mà? Sao lại quản tôi như thế? Anh có bạn gái rồi mà? Quan tâm tôi làm gì nữa?

Tôi bực bội, gạt Mark ra bỏ xuống nhà. Thật là. Người đâu kì cục phát ón. Giận thì giận. Mặc xác mấy người. Cũng đã là gì của nhau đâu

.....

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Tôi và Phong không ai gọi cho nhau. Thế là cũng không làm hoà luôn. Tôi nhớ da diết, nhớ giọng trầm ấm đó. Nhưng dặn bản thân không được gọi, phải cố kiềm chế. Nhiều lúc tôi lên facebook đăng ảnh cùng caption "Bệnh rồi, ai quan tâm tới My không!?". Mấy đứa bạn ở Việt Nam cứ hỏi thăm xuyết xoa, bạn ở Đức thì gặp tôi hỏi đã bớt bệnh chưa. Chỉ riêng một người không hề quan tâm đến. Thôi, người ta quên tôi thật rồi. Mà tôi là gì mà khiến người ta quan tâm? Là gì? Tự nghĩ rồi thấy bản thân quá là ảo tưởng.

....

Thời gian qua nhanh. Cũng đã đến ngày tôi hoàn thành khoá học trở về nước. Cả gia đình bác hai về cùng tôi, có cả Mark nữa. Cậu ấy nói muốn sang Việt Nam chơi vài tháng. Chơi vài tháng cơ đấy.

Máy bay đáp lúc bảy giờ tối. Tôi gặp gia đình, lòng vỡ oà trong hạnh phúc. Chạy lại ôm chầm lấy mọi người. Nhớ quá đi mất. Hải Minh có dẫn bạn gái đến nữa. Con bé thấy tôi thì kính cẩn cúi đầu chào chị. Xinh quá đi, Hải Minh nói tháng sau hai đứa cưới. Chị dâu cứ gọi tôi là chị, ngại chết đi được. Nhiều lần tôi và cả bố mẹ tôi nhắc nhở rồi, nhưng con bé cứ cười bảo "Khi nào cưới rồi con sửa sau ạ". Người đâu mà xinh đẹp lại hiền nữa. Hải Minh thương con bé cũng đúng.

Chúng tôi cùng nhau đi ăn tối. Buổi tối cùng gia đình, cùng nhà bác hai, cùng cậu bạn Mark, cùng với chị dâu tương lai. Ăn uống xong thì về nghỉ. Mark sẽ ở nhà tôi, vì nhà tôi còn trống hai phòng.

Về đến nhà, tôi như về đến nơi mà ấm áp nhất trong lòng. Người giúp việc đã đổi rồi. Đi qua phòng khách, nhìn chỗ học thêm lúc trước mà kỉ niệm ủa về. Lên đến phòng, mọi thứ vẫn ngăn nắp và sạch sẽ. Tôi nằm xuống giường, nhìn trần nhà. Một quá đi mất.

Chẳng biết người ta có biết tôi về nước không. Chắc là không rồi, cũng có quan tâm đến đâu. Tôi tắm rửa thay đồ rồi ngủ một giấc tới sáng.

Sáng sớm, ánh nắng chan hoà vào phòng. Tôi dậy từ lúc mặt trời ló dạng, xuống nhà cùng dùng bữa sáng rồi chuẩn bị quà mang về ngoại.

Tôi đi cùng gia đình, cùng với nhà bác hai, Mark nữa. Chúng tôi đi xe riêng về. Lúc về đến, ông bà ngoại vui lắm. Con cháu về thăm mà. Nay có bà út ông út ghé qua nữa cơ. Gọi thế chứ bà út vẫn còn trẻ, bà chỉ hơn mẹ tôi có vài tuổi thôi. Họ có đứa con trai tên Hữu Khiêm, nhỏ hơn tôi hai tuổi. Hôm nay cậu Khiêm cũng về cùng ông bà út nữa. Nhà ngoại nay đông lắm nha. Ông bà ngoại đã chuẩn bị bữa ăn từ sáng cơ. Cả đại gia đình cùng ăn trưa. Ăn xong thì người lớn về do bận việc nhà, chỉ còn tôi, Hải Minh, anh em Gia Hân, Mark và Hữu Khiêm. Chúng tôi cùng bày trò chơi cả ngày chẳng biết chán. Lớn rồi, ấy vậy mà sáu đứa kéo nhau ra cây xoài trước nhà, mang theo đĩa mắm đường, hái xoài sống rồi đập ra ăn tại chỗ. Phải nói là ngon không còn gì bằng. Dẫu biết là một món ăn bình thường thôi, vậy mà vị lại ngon khó tả. Ăn chán chê thì cả đám vác cần đi câu cá. Chú Hữu Khiêm nhỏ hơn tôi

hai tuổi cơ. Rất đẹp trai, lại còn giỏi. Giỏi về chú nghĩa, giỏi về cả việc nhà. Chú Khiêm thông minh lắm nha, giỏi giang hết như ông út. Chúng tôi cứ gọi chú đảm ra chú Khiêm bị ngại

"Thôi. Đừng gọi chú. Anh chị nào cũng lớn hơn em. Thôi thì xưng tên, không thì mày tao cho dễ"

Cả đám nghe chú nói mà cùng cười ha ha. Thôi thì xưng tên vậy, chứ mày tao thì hỗn lắm, với lại có thể ông bà ngoại không thích.

Chúng tôi câu được nhiều cá lắm. Đến chiều tối thì mang về nhà ngoại, làm sạch cá, ướp rồi nhom nhóm lửa lên nướng. Mùi cá thơm phưng phức. Tôi được giao cho nhiệm vụ chạy ra bà Sáu đầu ngõ mua thùng bia mang về. Cũng chẳng hiểu sao lại kêu tôi mà không kêu thanh niên trai tráng khác. Hải Minh bảo bạn canh nhòm củi. Lâm Quân bảo bạn nướng cá. Hữu Khiêm bảo bạn quạt cho lửa lên. Gia Hân bảo bạn canh chừng thau cá, kéo con mèo đến cướp mất. Chỉ có Mark là muốn đi cùng tôi, nhưng rồi ông bà ngoại trong nhà ra kéo cậu ấy lại hỏi búa lua xưa chuyện. Ông bà còn tung cả tiếng anh cơ, cu cậu khoái quá nên cứ luyên thuyên. Cuối cùng có mình tôi đi.

Đoạn đường cũng không quá xa, vòng vèo xú là đến tạp hoá của bà Sáu. Bà Sáu thấy tôi thì tay bắt mặt mừng, hỏi tôi đủ thứ chuyện. Hỏi chuyện xong mới bán cho tôi thùng bia ôm về. Mặc dù tôi là con nhà giàu có, nhỏ lớn ít động chân tay. Nhưng khi qua Đức, bác hai đã rèn luyện thể lực cho tôi. Ví dụ như là bê những đồ khá là nặng, rồi còn tập chạy bộ buổi sáng cơ. Vì thế nên thể lực tôi tốt hẳn. Bê cả thùng bia còn không nhăm nhò gì mà.

Đi về được một đoạn thì gặp một người, lý trí thì bảo không muốn gặp, nhưng con tim thì cứ thỉnh thoảng thỉnh thoảng. Là Phong. Anh đứng cạnh chiếc Audi trắng. Áo sơ mi trắng quần tây, vẫn là mái tóc bồ luống, vẫn khuôn mặt đẹp trai đó. Người ta nhìn tôi từ lúc xa tít. Tôi nhìn thấy người ta thì tim đập chân run, tay vẫn cố giữ chặt bê thùng bia. Đi qua như không quen biết. Cố gắng bình thường nhất có thể.

Người ta vẫn dõi mắt theo nhìn tôi. Tôi đi ngang thì đi theo tôi và tranh bê thùng bia. Tôi không cho, nhưng người ta vẫn cố giành. Cuối cùng người ta thắng, tôi tay không rảnh rồi thông dong tiếp tục đi, mặc kệ người ta.

Sao lại không nói gì? Sao lại im lặng? Tại sao lại không lên tiếng? Chẳng phải hai năm trước nói nhớ, nói mong tôi về? Tôi đứng trước mặt rồi này, sao lại lạnh nhạt như thế? Rõ là lời nói khi say, chẳng gì có thể tin được.

Tôi bực bực. Rồi vờ choàng hai tay xoa xoa nhau kiểu như trời lạnh. Tay thì xoa, mắt ngó xem người ta có để ý không, có choàng cho tôi cái áo khoát mà người ta đang mặc hay không. Nhưng hy vọng nhiều đề rồi thất vọng. Người ta chẳng thèm để ý đến. Tôi chia cái bản mặt đánh đá của tôi ra. Rồi lên giọng

"Có xe sao không đi? Mà phải đi bộ thế này?"

Người ta nghe đó, chỉ là rất lâu mới trả lời câu hỏi của tôi, trả lời một cách cụt lùn

"Vì không thích"

Tôi cực ghét cái thái độ dửng dưng ấy. Thà ghét tôi thì ghét cho ra mặt đi. Có đâu mà cứ như quan tâm tôi, rồi lại dội cho tôi gáo nước lạnh như thế? Tôi bực, lùi thui đi trước, gờ chân sút viên đá cuội lăn lăn. Đoạn khó chịu cứ luôn mồm than lạnh

"Lạnh quá, trời gì mà lạnh quá đi."

Tôi cứ than thờ mãi, cuối cùng thì người ta cũng chịu bỏ thùng bia xuống, khoát áo cho tôi. Lòng vui lắm nhưng bên ngoài phải cố vờ, vờ không cho người ta khoát lên. Cứ né né thôi. Luôn miệng

"Không cần. Tôi không cần"

Người ta cũng kiên nhẫn lắm, cứ đưa cho tôi mãi. Một lúc sau thì tôi ngưng làm màu, nhưng rồi người ta cũng mất kiên nhẫn, thấy áo lên đầu tôi

"Khoát hay không thì tùy. Không khoát thì vứt đi, tôi không thích nó nữa"

Đấy, nói nghe rõ ghét. Kiểu như đồ gì của người ta chạm vào tôi rồi là muốn vứt đi ấy. Tôi bực, vứt hẳn áo lên thùng bia rồi tự mình bê về. Người ta không nói lời nào nữa, đi theo tôi, không choàng áo, không bê giúp.

Tôi về đến nhà, đặt thùng bia xuống. Mọi người vỗ tay tung hô, rồi lại ngóng ngóng gì ấy. Tôi quay sang quát

"Kiếm cái gì ngoài ấy? Nhập tiệc đi! Cơ mà Mark đâu?"

Mọi người quay sang nhìn tôi, Hải Minh lên tiếng trước

"Anh Phong đâu? Mày không đi cùng à? Tao đã dặn đứng đó chờ mà?! Kì ghê"

Wtf? Hoá ra là do nó sắp đặt. Tôi đuổi nó chạy khắp sân. Cho đến khi nó nấp sau lưng của Phong. Anh đến từ lúc nào? Anh nhìn tôi, cái nhìn ấy nó kiểu như thất vọng lắm. Tôi không hiểu hết được. Anh xin cùng nhập tiệc, tất nhiên mọi người đồng ý. Tôi vào nhà gọi Mark ra. Bên trái tôi là Mark, đối diện tôi là Phong. Không rõ là do tôi tự nghĩ hay sao nữa, anh cứ nhìn tôi. Tôi đôi lúc cũng lướt qua đôi mắt ấy, thực sự rất nhớ, rất muốn chạy đến và ôm chặt lấy, nhưng không được.

Tôi im lặng cả một buổi, mặc mọi người trò chuyện vui vẻ, lòng tôi khó chịu, khó chịu lắm. Sao người ta không bối rối như tôi nghĩ nhỉ? Tôi nghĩ người ta

sẽ bất ngờ khi gặp tôi, rồi sau đó cười nói vui vẻ. Nhưng không. Là do tôi ảo tưởng quá nhiều. Người ta không thích tôi như tôi đã nghĩ.

Xin lỗi các bạn, máy tớ hỏng nên không vào đăng truyện được. Cáo lỗi nhé =="

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Trong buổi họp mặt anh chị em trong gia đình tôi, có một người khách không mời mà đến, người tôi mong nhớ suốt 5 năm du học, giờ đây ngồi đối diện tôi, không một lời nào nói nhớ. Đó là người tôi đơn phương từ năm lớp 10. Người ấy là gia sư riêng của anh em tôi, là người vô cùng đẹp trai phong độ, là người hay đưa tôi đi chơi sau giờ học mệt mỏi, là người làm tôi rung động, là người khiến tôi khóc, là người tôi trao nụ hôn đầu, là người mà tôi nhớ nhung suốt 5 năm, và cũng là người mà khiến tôi ảo tưởng rằng người ta cũng thương tôi, thương rất nhiều...

Đêm đó tôi uống say lắm, không nhớ đã uống nhiều thế nào nữa nữa. Tôi say đến mức chẳng ngồi vững, phải dựa vào Mark - một người bạn của tôi. Cậu ấy cũng không phiền gì. Tôi say, ánh mắt tôi mê mải nhìn người đối diện. Đẹp trai, phong độ và rất cuốn hút. Tôi ngắm nhìn người ta rồi lại cười khúc khích. Rồi tôi thấy người ta đứng dậy, đi đâu ấy nhỉ? Chắc đi xả lũ rồi. Ahi.

Chợt có người kéo tôi phía sau, là Thiên Phong. Người ta kéo tôi đứng dậy, tay diu tôi đi, má tôi áp vào ngực người ta, trống ngực đập tôi còn nghe được ý. Nhưng có lẽ tim tôi đập còn nhanh hơn thế nữa. Người ta diu tôi được một đoạn thì bẻ hẳn tôi lên

"Bỏ tôi xuống đi"

Tôi thều thào nói, người ta không nói gì, vẫn bế tôi vào nhà, đi lên từng nấc thang rồi vào phòng đặt tôi xuống giường. Người ta quay đi. Không rõ lúc này tôi nghĩ gì, chợt ngồi bật dậy, cầm tay người ta lại, méo mào

"Tôi nhớ, rất nhớ, thật sự rất nhớ....."

Rồi tôi ôm lấy người ta, mặt áp vào lưng khóc nức nở. Khóc đến ướt mìa áo của người ta. Khóc đã rồi thì tôi bỏ ra, đẩy đuổi người ta ra khỏi phòng. Lấy gối quăn vào người ta, miệng luôn trách móc

"Cút đi. Cút đi đồ thảo mai. Tự dưng mắt liên lạc hai năm trời. Tôi trở về thì thành linh xuất hiện. Không nói lời nào gọi là giải thích cho tôi nghe cả. Bây giờ lại bế tôi lên phòng. Ai mượn? Đùng vì tôi có chút thích thích rồi muốn làm gì thì làm nhé. Tại sao lại cứ cho tôi hy vọng, rồi để tôi đau hết lần này đến lần khác. Quá đáng lắm luôn á. Cút đi đồ khốn!"

Vừa nói vừa khóc vừa ầm ức. Dứt lời, tôi chui vào chăn khóc nức, đau quá đi, tim tôi đau quá....

Sau đó tôi nghe tiếng bước ra ngoài, trước tiếng cửa sập là một lời nói đầy sự phẫn nộ

"Đến tôi mà em còn chẳng nhớ. Hứa hẹn đủ điều để rồi có mỗi tôi nhớ lấy!"

Cái gì cơ? Ai nói tôi không nhớ? Tôi thoát ra khỏi chăn đuổi theo người ta, đầu loạng choạng suýt ngã cầu thang. Đuổi xuống đến sân, tôi kéo tay người ta lại. Tôi biết lúc này tôi rất xấu xí. Đầu tóc rối bù, mặt mày tèm lem, người còn hôi mùi cồn. Tôi trừng mắt nhìn người đối diện. Mọi người bên chỗ ăn uống cũng nhìn qua đây. Tôi hậm hực, nghiến răng hỏi

"Cái gì mà không nhớ? Tôi vẫn nhớ rõ đấy thôi. Trần Thiên Phong. Ba chữ in sâu trong đầu tôi suốt 5 năm qua không rời một giây!"

Người ta có vẻ bất ngờ, rồi vung tay tôi ra, quát lại

"Ừ đúng rồi. Tôi là Trần Thiên Phong. Em nhớ tôi suốt 5 năm trời. Nhưng tôi nhớ em là Trương Hải My suốt mười bảy năm đấy!"

Mười bảy năm? Có nhầm không? Tôi ngu ngơ nhìn. Cái người đối diện tôi về như thất vọng lắm, rồi người ta tự cười khò

"Em rõ là không nhớ. Lên nhà nghỉ sớm đi"

Nói rồi người ta quay đi. Tiếng người ta thở dài tôi nghe thấy rất rõ. Hải Minh chạy lại chỗ tôi, trách

"Mày nào cá vàng thật đấy My. Anh nhớ mày suốt 17 năm trời. Sao mày lại quên được chứ? Tao rõ vẫn nhớ mà"

Nói rồi, nó dẫn tôi lên phòng ngủ. Tôi nằm trắng trọc mãi, vẫn không hiểu gì cả. Sao lại khó hiểu thế này? Mười bảy năm? Mười bảy năm trước thì tôi chắc ba bốn tuổi thôi. Chuyện gì? Đã có chuyện gì nhỉ?!

.....

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy, đầu đau lắm. Tôi lơ mơ xuống nhà, dưới nhà có ông bà ngoại, có bố mẹ, có anh hai, gia đình bà út. Gia đình bác hai chắc về cả rồi. Mẹ tôi gọi tôi lại ngồi xuống, rồi mẹ kể với tôi

- "Mẹ nói con nghe. Thăng Phong nhà nó gần đây. Lúc nhỏ con ở đây với ông bà ngoại, rồi đi chơi lạc, chính Phong nó dẫn mày về. Năm đó chắc con mới hai tuổi mấy thôi."

Tôi tròn mắt kinh ngạc, bà ngoại gật gật đầu rồi kể tiếp

- "Hôm đó ngoại sợ lắm, biết mày đi đâu. Thăng Hải Minh thì khóc um lên vì lạc mày. Vừa hay lúc đó Phong nó vào nhà, lưng công mày về. Không nhờ thăng Phong thì chắc mày lạc mất rồi. Rồi từ đó mày đeo nó suốt, hôm nào cũng chạy sang nhà nó chơi. Còn mặt mày ở nhà người ta ăn trưa cơm, tôi còn chạy sang ngủ cùng, kêu về nhất quyết không về. Cũng may mẹ nó cũng quý mày, cho mày ở lại đây"

Thật à? Là thật à?! Hải Minh lại tiếp chuyện

- "Lúc đó tao cũng có chơi với anh, mà mày đâu có cho đâu. Tao lại gần là mày sợ mất anh, đánh tao sml luôn ý"

Từng lời nói của mọi người khiến tôi điếng cả người. Là sự thật sao? Mẹ tôi cười rồi lắc đầu nói

- "Thế mà 12 năm sau gặp lại, con không nhớ anh. Nó thất vọng lắm, còn nói với mẹ "Sao em chẳng nhớ con đi ời?". Lời nó nói nghe sao mà xót xa. Chắc nó mong ngày gặp lại con lắm. Tội nghiệp thằng nhỏ"

Tôi lúc trước từng đại trai đến thế à? Cả nhà cùng ngồi ôn lại kỉ niệm của My thời bé. Càng nghe nhiều tôi càng ngượng. Khiếp thật, không ngờ My lại có một quá khứ như thế.

- "Con chào cả nhà ạ, mẹ kêu con xách con gà qua..."

Là Phong. Cả nhà tôi quay ra rồi riu rít đón chào. Chợt người ta nhìn tôi rồi nhìn mọi người

- "Đã... đã kể với My rồi à?!"

Bố mẹ tôi gật đầu. Người ta thở dài rồi cười, cười gượng ý.

- "Chắc em không thể tự nhớ được nhỉ?"

Kiểu gì thế kia? Đúng, là tôi không tự nhớ được. Tôi phải nhờ mọi người nói lại tôi mới nhớ được đấy. Kiểu đang trách tôi à?

Tôi biu môi, chẳng thèm nhìn đến

- "Sang cho gà rồi thì về đi"

Cả nhà trừng mắt quay lại nhìn tôi, rồi lại ngon ngọt với người ta

- "Em nó còn nhỏ không hiểu chuyện, con đừng trách. Vào trong chơi đi con. Nấu cháo ăn cùng luôn cho vui"

Cũng có người mặt dày đồng ý ở lại. Người ta vừa ngồi lên ghế thì tôi đứng dậy đi một mạch ra ngoài. Ngại quá đi, không thể cứ ngồi rồi nói chuyện như bình thường được. Tôi chạy ra con kênh cuối xóm, ngồi quàng đá, suy nghĩ lại chuyện cả nhà kể. Khó tin thật đấy.....

- "Hôm qua tôi hơi lớn tiếng. Xin lỗi"

Tôi giật mình quay lại, là Phong. Người ta ngồi xuống cạnh tôi, nói cạnh chứ thật ra khoảng cách cũng xa xa.

Cả hai im lặng, khoảng không gian yên ắng đến mức nghe cả được tiếng lòng. Tôi len lén nhìn người bên cạnh, đẹp trai quá đi mất, ngắm mãi chẳng chán. Phải chăng lúc nhỏ tôi đeo người ta cũng vì người ta đẹp trai thế này?!

- "Em nhìn đủ chưa?"

Người ta quay sang, tôi ngượng quay đi, đỏ hết cả má. Chúng tôi lại im lặng. Rồi chợt người ta kéo tay tôi, tôi giật mình rút tay lại. Người ta chồm qua giật tay tôi, mân mê. Tim tôi bồi hồi từng nhịp, tôi bắt đầu run, mặt nóng cả lên.

Môi tôi lắp ba lắp bắp, hỏi

- "Rất... rất thất vọng vì... tôi không nhớ à?"

Người ta vẫn mân mê tay tôi, trả lời

- "Ừ. Thất vọng lắm"

- "Nói... nói nhớ suốt 17 năm... là thật à?"

- "Trước giờ không dối một lời với em"

- "Xin... xin lỗi.."

Người ta nhìn tôi, tay siết chặt tay tôi, rồi dần thả ra, cười với tôi. Nụ cười ấy hòa với ánh nắng ban mai, đẹp lắm, ngấm đến ngay người.

Rồi người ta nói phải về thôi, về còn ăn cháo gà chứ. Chúng tôi cùng đi, người ta đi trước, tôi leo đèo theo sau. Đến khi đi ngang một căn biệt thự lớn, tôi đứng lại nhìn. Nhớ rõ lúc này đâu có đi ngang nơi này?

" - Huhuhu. Ngoại ơi... Anh hai ơi..."

- Em... em là ai? Sao lại khóc thế này?

Một cậu bé khôi ngô tuấn tú hỏi một con nhóc đang khóc lóc ỉn ỏi. Con nhóc nhìn cậu bé rồi siết chặt tay, òa khóc lớn hơn

- Em lạc.... Nhà em đâu rồi?!

Cậu bé rớt lúm, rồi dùng tay nhẹ nhàng gạt đi nước mắt của con nhóc

- Ngoan. Anh đưa em về. ""

Tôi giật mình, vừa rồi? Là cái hôm tôi đi lạc mà ngoại kể sao? Sao mà quen thuộc quá, tôi nhìn qua người ta

- "Sao à?"

Người ta hỏi, tôi lắc đầu. Rồi nhìn ngôi biệt thự kia

- "Lớn nhỉ?"

Tôi khen ngôi, người ta cười khúc khích rồi e hèm

- "Nhà tôi đây"

Wtf? Lớn thế luôn à? Tôi trở mắt nhìn. Cái người này..... Rồi người ta tiếp tục đi. Sài chân rộng hơn. Tôi phải chạy đuổi theo mới kịp ý. Người ta đi về nhà ngoại tôi rồi rẽ vào, thưa gửi tất cả mọi người.

Mẹ tôi kéo tay tôi, thủ thủ

- "Làm hòa rồi hả con? Khi nào thì chính thức đây?"

Tôi đỏ mặt nhìn mẹ, mẹ che miệng cười cười, bảo tôi mau mau tiến triển. Tôi ngượng đến đỏ cả mặt mà mẹ cứ chọc tôi mãi. Lát sau thì đến Hải Minh, nó bảo muốn gặp em rề tương lai rồi, bảo tôi nhanh ra mắt. Tôi tức, cầm cái chày đâm tiêu rượt nó. Nó còn quay lại hét lớn

- "Hung dữ quá thì không có ai thèm đâu nghe churaa!"

Tôi tức, muối cả mặt. Để ý thấy người ta nhìn tôi, nhìn lâu lắm rồi hét lớn với Hải Minh

- "Không ai thèm thì dạt qua cho anh mày nhá?!"

Đm. Tôi sắp điên mất rồi. Máy cái người này. Thật là kỳ cục mà.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Hôm đó tôi ở ngoại đến xế chiều, có một buổi phỏng vấn vào buổi chiều nên tôi đã rời nhà ngoại. Mẹ nhờ Phong đưa tôi đi, tôi đã nói là không cần nhưng mẹ cứ một mực quyết như thế. Ôi trời ơi!

- "Ngại với người ta lắm mẹ à. Biết người ta có đồng ý hay không chứ?!"

Tôi cau mặt với mẹ, mẹ mắng tôi

- "Con thôi đi. Mặt mày cau có xấu xí chết được"

Tôi cười cười, nói không cần. Mẹ tôi dự là quay sang hỏi Phong, nhưng chưa mở lời thì ai kia đã lên tiếng

- "Con đồng ý đưa My đi. Chỉ đợi My thôi cô ạ"

Mẹ tôi nghe thế thì mặt sáng rỡ, bầu tay tôi. Tôi thở dài gật đầu rồi lấy túi, thưa ông bà ngoại về.

.....

Chúng tôi đến một bệnh viện lớn, tôi đi trước, người ta đi sau, đến đâu mọi người cũng cúi chào ý. Lạ ghê. Chắc do nơi này quá lịch sự rồi. Tôi được đưa lên trên tầng cao cao để phỏng vấn. Kể cũng ngộ, tôi vừa vào phòng thì cái người làm chức lớn lớn ấy lập tức đứng dậy, cúi đầu kính cẩn "Em xin chào...". Nhưng cậu ấy nói đến đó thì dừng, lại quay sang kiểu khác, thái độ xoay rồ 180 độ luôn ấy

- "Mời cô ngồi"

Tôi ngồi xuống ghế, cũng không hiểu sao nơi này dễ ghê, Phong được vào cùng luôn ý, đứng ngay sau tôi này. Rồi cậu kia bắt đầu phỏng vấn tôi, tôi trả lời vài ba câu thôi thì người ta đã quyết định nhận rồi. Sao đơn giản thế nhỉ?

Công việc của tôi là ngồi một phòng phân phát thuốc cho mọi người. Cũng khá là đơn giản. Và tuần sau tôi sẽ chính thức vào làm.

...

- "Sao đơn giản thế nhỉ?"

Tôi hỏi người ngồi cạnh, người ta đang lái xe, cười cười

- "Có tôi đi cùng đấy!"

Tôi biu môi rồi giễu

- "Điều. Là do tôi xinh xắn thông minh lanh lợi ấy"

Người ta cười lớn rồi gật đầu

- "Ừ. Em đúng"

Cái người này, không bao giờ trả lời đầy đủ theo đúng một câu trả lời cả. Cũng không biết nói sao.

Tôi mua một căn nhà ở chung cư gần chỗ làm. Nhà tôi ở tầng 5, cũng khá là thoải mái. Lúc đầu mẹ phản đối lắm, cả Hải Minh nữa. Nhưng bố thì cho phép, bố thuyết phục mẹ giúp tôi ý. Đã vậy còn bảo tôi thích căn nào cứ mua, bố mẹ tặng làm quà nhân dịp sinh nhật lần thứ 23 tới của tôi.

.....

Có nhà mới, tôi gọi Quân, Hân, Mark, cậu Khiêm và Hải Minh đến làm buổi tiệc nhỏ, không nhận quà cáp gì cả. Dự là ăn chơi lành mạnh, không dùng rượu bia. Nhưng rồi cậu Khiêm tay xách hai chai rượu sang, tôi mắng, rồi cậu cười cười.

- "Đây là của ông bà út tặng nha. Ăn tân gia thì phải có rượu chứ!"

Đến chịu ông bà út, đã dặn là khỏi quà cáp mà. Lúc tôi nhận hai chai rượu, mọi người cũng lần lượt chia quà ra

- "Tặng My nhân dịp tân gia, sinh nhật và có công việc. Mong mọi việc đều thuận lợi"

Hân đại diện nói, tôi bất ngờ. Hôm nay nhận nhiều quà ghê nha. Tôi nói

- "Cảm ơn tất cả mọi người nhé. Mọi người lòng thì My xin nhận!"

Mọi người bắt đầu bày đồ ăn ra. Còn thiếu mỗi ông anh của tôi, làm gì mà trễ thế không biết. Quên nói Hải Minh dẫn theo bạn gái nó nữa. Tôi vội lấy điện thoại nhắn dặn nó.

"Em gái xinh đẹp: Nhớ mang bạn gái theo"

"Anh trai mét tám: Khỏi nhắc"

Hải Minh vừa rep thì chuông cửa reo, tôi chạy ra mở cửa. Nhanh ghé gôm. Ông đứng trước nhà từ bao giờ ấy nhỉ?

Hải Minh dẫn theo chị dâu đến chơi nữa. Đồng đủ rồi, tất cả ngồi vào bàn tiệc, tôi đứng dậy đồng đặc tuyên bố lý do

- "Nay, các hạ đã tập hợp đông đủ _ "

- "Chưa đủ mà!"

Cậu Khiêm chen ngang, tôi quay sang hỏi còn ai

- "Còn anh Phong. Đợi xiu nữa cho đủ. Ủa mà My có rù không?!"

Tôi bất ngờ, rồi áp ứng

- "Ờ thì.. bữa com gia đình mà, Phong là gì đâu..."

Hải Minh cốc đầu tôi

- "Mày bị nã à? Gọi cho anh ấy ngay đi. Cũng là gia đình mà"

Tôi bực

- "Thì.. thích thì gọi đi"

Hải Minh cốc tôi thêm 1 cái, trách

- "Anh hai ra lệnh cho My đi gọi ngay. Chủ nhà thì phải mời!"

Mọi người cùng gật đầu nhìn tôi. Cả Mark cũng kêu tôi gọi cho Phong đi. Thật là, gọi thì gọi.

Tôi lấy điện thoại ra ngoài gọi cho Phong, lúc người ta bắt máy thì tim cứ thình thịch ý.

- "Qua...qua nhà tôi..tiệc..tiệc nhỏ"

Tôi áp ứng, nói không rõ câu, ấy thế mà người ta vẫn hiểu. Một giọng cười nhẹ của đầu dây bên kia.

- "Tuồng em quên tôi rồi. Tôi sẽ qua"

Tôi ờ ờ rồi cúp máy, vào trong cùng mọi người. Sáu đứa ngồi đợi cái người kia. Nhưng cũng nhanh lắm, 5 phút là người ta sang ngay ý. Giờ thì đủ rồi, mọi người cùng nhập tiệc thôi!

....

Ăn uống dọn dẹp xong, chúng tôi cùng chơi bài cào. Ba người thấp nết nhất thì phải uống bát rượu. Cứ thế mà chơi thâu đêm, hai chai rượu ngon đầu đủ, phải chạy xuống siêu thị dưới nhà mua thêm cơ. Ngày của tôi mà tôi xui gôm, ván nào cũng bị phạt uống. Lật bài là uống, đến chóng cả mặt ý. Nhưng hầu như ai cũng uống nhiều, không chỉ riêng tôi.

- "Ây. Lại thua rồi"

Tôi cầm bát rượu, Phong cầm tay tôi

- "Uống nhiều quá rồi"

Tôi gạt tay Phong ra

- "Chơi mà, sao đâu"

Tôi uống. Không biết đã uống bao nhiêu rồi. Một lúc sau thì ai cũng nằm ra hết trên sàn. Mỗi tôi, Phong và Mark còn ngồi vững. Chúng tôi lại tiếp tục chơi, cứ thế ai thấp nhất thì uống. Phong thua nhiều lắm, uống liên tục ấy. Tôi thấy không ổn, liền lên tiếng

- "Thôi nghỉ. Hôm khác lại uống tiếp. Nhé nhé"

Mark gật đầu, Phong gật đầu. Họ dẹp bát rượu, dẹp chai. Mark lặn ra sofa mà nằm, còn kéo tay tôi mạnh đến nỗi tôi mất đà mà ngã xuống

- "Lấy giúp cốc nước đi My. Please!"

Tên này, như con nít. Tôi vào trong lấy cốc nước đưa cho, tay Mark cầm còn chẳng vững, tôi đỡ giúp. Uống xong cốc nước, Mark xoa đầu tôi

- "Cám ơn nha My xinh đẹp"

Tôi cười đẩy Mark nằm xuống

- "Ngủ đi! Mai rồi về khách sạn"

Lúc tôi cầm cốc nước vào bếp. Có một người đứng dựa vai vào tường nhìn tôi, nhìn rất lâu. Rồi lại gần tôi, tranh cốc nước trên tay tôi rồi đặt xuống bàn, kéo tay tôi vào phòng. Tối lắm, chỉ còn mỗi ánh điện của thành phố qua khung cửa sổ. Phong thở vào tai tôi, rồi nói

- "Có phải, Mark là cái người đàn ông hôm đó ngủ cùng em?"

Huh? Hôm đó là hôm nào cơ? Tôi có ngủ với Mark đâu. Tên này điên à? Tôi cố nhớ lại, đúng rồi, là cái ngày mà tôi với người ta mất liên lạc. Hôm đó đúng là tôi đã ngủ cạnh Mark. Tôi vờ ngủ ngon

- "Hả? Hình như có một lần ngủ cạnh. Hôm đó nghe điện thoại thì..."

Chợt người ta đập tay vào tường, tôi giật mình. Sao thế này?

- "Sao...sao à?"

Tôi hỏi, người ta tay bật đèn ngủ lên. Gương mặt ấy rất tức giận

- "Em còn hỏi nữa à?!"

Người ta quát, tôi cúi

- "Tự đứng lại nói cái gì?! Điên à?! Tránh qua một bên đi"

Tôi đi ra, Phong chặn tay lại

- "Tôi điên rồi! Em ra ngoài ấy để tình tứ kiểu như này à?!"

Tôi thực sự cúi, nói thách

- "Ừ rồi sao?! Anh đã là gì của tôi đâu!"

Tôi gạt tay Phong ra. Rồi người ta cầm chặt tay tôi, quăng tôi lên giường rồi nhào vào ôm chặt.

- "Thả ra coi! Làm gì thế hả?!"

Tôi hét. Giọng nói từ phía sau truyền vào tai

- "Ngủ cùng em..... Em đừng đi. Tôi chẳng làm gì em đâu"

Nói rồi người ta siết chặt tôi hơn, như sợ tôi đi mất ấy. Tôi cũng không vùng vẫy nữa. Nhưng người đã nóng lên vì nóng. Chợt người ta hôn lên gáy tôi làm tôi suốt nửa thì rớt tìm ra ngoài. Tim tôi đang đập mạnh lắm, nghe tiếng thình thịch thình thịch luôn ý. Rồi người ta nhỏ tiếng

- "Em. Em ngủ với tên kia thật à?"

Tôi cúi. Sao không chịu hiểu đi trời. Ngủ nghĩ cái gì. Tôi lại nói thách

- "Không. Thức cả đêm sáng mới ngủ"

Rồi người ta bật dậy

- "Thật?"

Tôi gạt đầu. Người ta nằm phịch xuống rồi choàng tay qua mắt nhắm tay tôi

- "Biết sao đây? Tôi dự là tổ tình cơ. Nhưng nghe em nói thế.. à không. Tôi sẽ chấp nhận em. À mà em đã nhận lời đâu chứ... Em rõ là thích cái tên người nước ngoài kia. Tôi thua rồi... làm sao đây.... Em còn không mời tôi đến bữa tiệc hôm nay mà, em rõ là không thích tôi. Tình cảm của tôi là thật... suốt 17 năm... em bảo tôi làm sao đây? Tìm người mới à? Nhưng ai mà thay thế được em.. Phải làm sao đây?..."

Người ta nói nhiều lắm. Lần đầu tôi thấy Phong như này. Là do uống say sao? Không biết lời người ta nói có thật lòng không. Cứ cho là giả, nhưng là giả thì cũng làm tim tôi bồi hồi sao xuyến. Người ta nói nhiều lắm, cứ thì thầm bên tai tôi. Rồi người ta ngủ thiếp đi vào lúc nào không biết. Có chăng còn sức để thoát ra khỏi vòng tay này, cũng không rõ là do tôi hết sức thật hay là tôi thích được nằm trong vòng tay này nữa. Chỉ biết đêm đó tôi đã ngủ rất ngon!

...

Sáng hôm sau dậy thì không thấy Phong đâu nữa. Ra ngoài thì mọi người đã về hết rồi. Cũng đã chín giờ sáng. Trên bàn khách có một mảnh giấy nhỏ

"Mọi người về nhé. Không thấy Phong đâu, chắc anh ấy về từ tối rồi. Dậy rồi thì đi rửa hết bát đêm qua dùng đi"

Vc. Về rồi chưa lại cho tôi đồng bát bẩn à? Quá đáng lắm luôn á. Tôi yếu xui đi vào bếp. Ở có cái bát nào đâu?! Mọi thứ sạch sẽ gọn gàng cả rồi. Trên bàn ăn còn có cháo cơ. Chu đáo ghê. Làm tôi cứ tưởng mọi người về rồi bỏ mặc tôi chứ!

....

Vài hôm sau đó thì tôi không gặp Phong. Cũng không biết người ta đã đi đâu nữa. Nhiều lần tôi gọi điện nhưng không bắt máy, nằm ú ứ lấy điện thoại ra nhắn tin cũng không trả lời. Cũng đã một tuần rồi. Tôi cố kiếm cớ về ngoại, đi ngang qua căn biệt thự kia mấy lần cũng không thấy đâu. Tại sao? Tại sao lại không muốn gặp tôi. Cuối cùng thì tôi cũng nhận ra, những lời người ta nói đêm đó đều là giả. Tôi tin như thế. Tôi còn tin những lời đó là thật. Hóa ra khi say thì nói làm nhảm thôi.

.....

Hôm đầu tôi đi làm, mọi việc cũng khá là ổn. Tạm thời không có gì bất ổn cả. Đi làm vài hôm thì riết cũng quen rồi, quen chỗ mới, quen thêm nhiều bạn bè mới.

Chỉ là hôm nào về cũng muộn cả. Về đến nhà là mệt muốn xỉu, đi tắm rồi ngủ thôi.

Hôm nay thì khác, trên quãng đường ngắn về nhà, tôi thong thả đi bộ. Đang đứng chờ đèn đỏ, tôi thấy Phong bên kia đường. Đường lớn lắm, chúng tôi đứng cách rất xa nhau. Tôi thấy người ta đi cùng một cô gái. Đã năm năm rồi tôi mới gặp lại cô ấy, Lam. Hai người có vẻ rất thân mật. Tôi đứng phía bên này nhìn, mắt nhìn mà tim nhói. Người ta từng nói nếu không ai thêm tôi thì cứ vứt cho người ta. Người ta đã kêu tôi đừng đi. Người ta nói đã đợi tôi suốt 17 năm. Rốt cuộc tôi là gì? Là gì ở trong cuộc đời của người ta? Đồ chơi à?! Nước mắt tôi rơi, tôi cố gạt đi thật nhanh. Không được yếu đuối, Hải My này không được quyền yếu đuối. Mẹ dặn rằng trên đời này tôi chỉ được phép khóc ở ba nơi, một là ở đâu không để một ai biết, hai là khi ở trong lòng bố mẹ, ba là ở bên người tôi yêu. Tôi luôn nhớ rõ lời mẹ, cố gạt thật nhanh hàng nước mắt trên má.

Trời lát phát hạt mưa. May quá, thế này sẽ không ai nghĩ tôi khóc. Đèn xanh sáng lên, dòng người lũ lượt qua đường. Tôi kim lòng, nhẹ nhàng bước đi. Đi gần đến người ta thì tôi không kim nổi nữa. Trời đổ cơn mưa lớn như tôi đang nức nở, quay đầu lại chạy thật nhanh.

Mưa vẫn rơi, tôi ngồi trên ghế đá trong công viên, thần thờ.

Rồi mưa không tạt đến tôi nữa, tôi quay sang. Là Phong? Người ta cầm ô che cho tôi. Tôi gạt tay người ta sang một bên, tôi không cần

-"Cút đi. Hãy biến mất như những ngày qua đã làm đi"

Giọng tôi nghe cứ nghẹn ngào ấy. Rồi người ta cũng lên tiếng

-"Em buồn à?"

Tôi quay sang quát

-"Tôi thêm vào?! Cút!"

Người ta im im rồi bỏ đi. Lòng tôi đau nhói, cứ thế mà đi à? Không ở lại tí à? Ngộ thật, chính tôi là người đã đuổi kia mà, sao giờ lại muốn níu giữ thế này?.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Đêm, mưa rơi không ngừng. Mọi người đều đã về nhà và tận hưởng không khí ẩm cúng.

Công viên thành phố, mình tôi ngồi khóc sụt sùi. Khóc rồi tự lau nước mắt. Trời đã khuya, tôi đứng dậy đi từng bước về nhà. Cả người tôi run lên vì lạnh. Mưa thì vẫn không ngừng. Lê từng bước nặng nhọc, dằn lòng phải quên người ta thôi, không thích người ta nữa. Đau đến chết mất.

Trên đường đi ngang một cửa hàng tạp hóa, ghé vào ấy mua vài lon bia rồi tay xách túi bia tiếp tục dầm mưa về. Giải tỏa nỗi lòng này thôi.

...

Về đến nhà, người ướt như chuột lột. Vào trong tắm rửa rồi thay ra bộ đồ ngủ. Đã tắm nước nóng rồi mà người vẫn lạnh, run lên cầm cập. Ngồi trên giường bật TV xem phim "Ta là của nhau". Anh nam chính đẹp trai lắm, lại cực kỳ ngọt ngào. Anh ấy đã yêu chị nữ chính suốt trong suốt cả cuộc đời anh. Anh như dành cả cuộc đời anh để bảo vệ chị ấy. Hâm mộ thật. Tôi vừa xem vừa nốc cạn mấy lon bia. Hết lon nào là vớt ngay dưới giường, lúc khùng lên nghĩ lung tung thì ném cả vào tv. Sao họ lại tình tứ như thế? Tôi ghét! Tôi ghen tị!

Xem hết tập phim, tôi chuyển kênh xem ca nhạc. Vừa nghe vừa uống vừa rống cổ lên hát. Hát lên cho với nỗi buồn này. Dù gì thì phòng cũng cách âm, sợ gì phiền hàng xóm chứ?

Cơ mà không khí hôm nay lạnh quá, tôi vừa quần chăn vừa hát đấy. Khăn cổ rồi thì nằm xuống giường, ngược mặt lên trần nhà. Đầu lại hiện ra những suy nghĩ kì cục, rồi lại tự cười bản thân. Đêm ấy cứ như con tự kỉ, phá phách đồ đạc, hát, uống bia rồi tự cười. Ngủ đi lúc nào không hay.

...

Người tôi bồn chồn khó chịu, chân tay quấy đạp không yên. Tôi thấy nóng hổi, trán rịn mồ hôi. Bật ngồi dậy, chân tôi lạnh ngắt, nhưng phía trên thì nóng, khó chịu lắm. Không nhìn rõ phía trước nữa rồi, đầu tôi đau như búa bổ, cổ với điện thoại gọi anh hai.

- "Mày biết bây giờ là mấy giờ không My?"

Giọng của anh trai trách móc, tôi cố mở miệng thều thào

- "Kh..không. Khó.. khó chịu trong người..."

Bên kia hoảng hốt

- "O sao thế?! Để tao gọi bác sĩ. Mày đợi tí nhá"

Nói rồi, Hải Minh dập máy. Tôi nằm đó mà trong lòng khó chịu. Co ro người lại cố thờ những hơi thở nặng nhọc. Lạc trong cơn mê man, tôi thấy Phong xuất hiện. Dịu dàng lắm, sấy tóc cho tôi, xoa chân ấm lên, đặt tay lên trán tôi, rồi như là mắng thì phải. Chắc tôi mê man đến nỗi nhìn nhầm Hải Minh thành Thiên Phong mất rồi. Mà cũng không rõ là mơ hay thật nữa. Cứ ảo ảo sao ý. Nếu đã là mơ thì tôi luôn muốn mơ một cách hoàn hảo. Tôi đưa tay cầm tay Phong trong mơ, rồi đưa tay lên mặt người ta, điểm từng đường nét trên khuôn mặt đẹp trai ấy. Người ta nói gì đó, tôi không nghe được, chắc vì trong mơ ý mà. Tôi kéo người ta lại gần hơn, đặt lên môi người ta một nụ hôn, tôi không muốn rời, cứ thế mà giữ. Nụ hôn ấy sâu lắm, người ta cứ thế sấn vào, mãnh liệt không ngừng. Rồi người ta buông tôi ra, hôn lên mắt tôi. Rồi Phong tiêm cho tôi, hơi đau. Đây chắc chắn là mơ rồi. Nhưng cuối cùng thì giấc ngủ cũng ngon hơn một tí.

.....

Sáng hôm sau mở mắt, chẳng nhớ đêm qua đã sống sót bằng cách nào. Tôi ngồi dậy, vẫn còn hơi choáng. Vừa ra ngoài thì tôi thấy Phong đang nằm trên sofa phòng khách, trên bàn ăn là bát cháo nóng được đậy kín kĩ càng. Sao Phong lại ở đây? Tôi muốn kêu người ta dậy để gọi cho rõ, nhưng nhìn ra được vẻ mệt mỏi của người ta nên tôi dẹp ngay cái suy nghĩ ấy. Sao nhà không về mà lại đến nhà tôi nhỉ?

Tôi đi rửa mặt rồi dùng bát cháo trên bàn. Chắc là của tôi rồi, ở nhà tôi mà. Phải nói cháo có mùi vị ngon ghê nhà, nấu với tôm với rau hay sao ấy, có trứng nữa. Đúng món tôi thích. Vừa ăn vừa thích thú, vừa nghĩ linh tinh vừa cười.

- "Nhìn em có vẻ tốt hơn rồi nhỉ?"

Phong đến gần dựa người vào bàn. Tôi liền hỏi:

- "Sao lại ở đây? Sao không về nhà? Sao vào được nhà?"

Người ta nhìn tôi chau mày

- "Em không để dùng câu sao cho có chủ ngữ vị ngữ à? Không có cả xưng gọi nữa"

Tôi ngẫm lại bản thân. Rồi lại e hèm ngại ngùng

- "Thì...Sao.. sao đêm qua.. anh..anh.. lại đến.. đến nhà..em?"

Chữ cuối cùng, rất khó để nói ra ấy! Phong phì cười, rồi nói

- "Hải Minh nhờ tôi đến chăm em"

Hả? Đêm qua? Hải Minh? Tôi nhớ nhớ gì đó rồi. Đêm qua tôi sốt nên gọi Hải Minh. Tôi kiểm tra lại điện thoại, lịch sử cuộc gọi. Tôi đã.. tôi đã gọi Hải Minh lúc 1 giờ rưỡi tối!?

Tôi nhìn Phong. Rồi nói

- "Đừng nói là.. anh ở... ở.. đây cả đêm qua?"

Người ta cười hiền

- "Ừ. Vừa chợp mắt được lúc. Mà tôi không có kể công nha, lúc em ngủ tôi cũng ngủ, chẳng qua là dậy sớm tí để nấu cho em bát cháo thôi à"

Tôi tròn mắt. Đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Tôi không nhớ gì cả. Cơ mà... nửa đêm, tôi khó chịu trong người rồi gọi anh hai, rồi ngủ đi. Rồi mơ.... trong giấc mơ tôi đã... đã...

Tôi dần nhớ ra. Thế lúc đó là mơ hay thật nhỉ? Tôi cứ ngẫm nghĩ mãi. Là mơ hay thật?!

Nghĩ tới nghĩ lui, mắt đảo qua đồng hồ thì giật cả mình. Tám giờ sáng rồi?! Đi làm? Trễ nửa tiếng rồi. Tôi luống cuống chạy. Do còn hơi choáng nên chân loạng choạng suýt ngã.

- "Hôm nay không phải đi làm. Tôi xin phép cho em rồi"

Cái người đứng cạnh nói, tôi thắc mắc, sao người ta xin phép được nhỉ? Người ta đỡ tôi từ từ ngồi xuống ghế, tay tôi ôm lấy đầu vì chóng mặt. Người ta cũng ngồi xuống ghế đối diện tôi

- "Đêm qua em dầm mưa, rồi còn để tóc ướt đi ngủ nên mới phát sốt. Còn uống bia rồi bật điều hòa lạnh nữa. Em sốt cao, nửa tỉnh nửa mê. Tôi nghe Hải Minh gọi thì tức tốc chạy qua ngay đây. Hừ tôi một phen hú hồn"

Người ta vừa nói vừa gỡ đầu cười cười. Rồi người ta lại cạnh tôi đưa tay lên trán tôi. Tôi nhớ nhớ ra gì đó. Đêm qua dầm mưa? Đêm qua tôi đã gặp người ta đi cùng Lam. Tôi đã đuổi người ta. Tôi đã hứa với bản thân rằng không được để người ta trong tâm trí nữa. Nghĩ đến tim lại nhói lên. Tôi ghen ở cổ họng. Cúi sầm mặt. Cố kìm chế để nước mắt chẳng rơi

- "Em bớt sốt rồi _"

Người ta chưa nói hết câu, tôi gạt tay người ta ra khỏi trán. Đẩy người ta về phía cửa, mở cửa đẩy người ta ra ngoài

- "Em làm gì đấy? Trả ơn tôi theo cách này à?"

Tôi lạnh giọng

- "Nói giá tiền đi. Tôi sẽ đưa sau"

Người ta cầm vai tôi lay

- "Em sao thế này? Còn sốt chẳng? Tôi không cần em trả ơn đâu, tôi đùa đấy"

Tôi im lặng, phía xa xa có một cô gái

- "Anh Phong!"

Theo phản xạ, tôi và Phong quay sang ấy. Là Lam. Hôm nay cô ấy mặt vấy hoa, rất đẹp. Hiện tại tôi đang mặc đồ ngủ, đầu cổ bù xù. Trong cháng khác gì vịt cổ vớ thiên nga cả. Tôi nghe tiếng gọi mà đau cả lòng, đẩy mạnh hất tay người ta ra.

- "Cút!"

Tôi vào trong đóng sầm cửa, dựa vào mà từ từ ngồi xuống, nước mắt rơi lã chã. Rốt cuộc người ta xem tôi là gì?! Tôi vào phòng nằm sập xuống giường, đập đầu vào gối mà khóc rống lên. Cho vui nỗi buồn ấy mà. Khóc còn hơn con nít bị giật kẹo, còn hơn con mèo bị thiến,... Khóc thật nhiều để cuộc tình dài này cứ thế mà tuông theo nước mắt, dứt bỏ tất cả. Mấy hôm nay Hải My yếu đuối lắm, đừng chuyện là khóc. Nhưng đã quyết rồi, lần này quyết tâm hơn mấy lần trước. Từ nay không được khóc vì con người đó nữa. Từ nay phải mạnh mẽ, yếu đuối cho ai xem?

Khóc đến cạn nước mắt, tôi ngồi dậy đứng xem bản thân trước gương. Mặt nhem nhuốc, mắt đỏ hoe vói cả sưng lên, quần áo xộc xệch. Tự nhìn rồi tự cười bản thân, với lấy cây kéo ở bàn. Cũng chẳng rõ bản thân nghĩ gì lúc này nữa. Tay phải cầm kéo, tay trái vuốt tóc rồi, phập.. phập... Cứ theo tiếng kéo cắt mà tóc rơi. Chưa đầy hai phút, tôi nhìn lại vào gương. Xấu xí vô cùng, nhưng rồi lại thấy bản thân mạnh mẽ hơn hẳn.

....

Tôi đã phải tắm gội sạch sẽ, đội nón ra salon nhờ người ta tỉa lại tóc cho đều.

- "Em thất tình rồi tự cắt tóc đấy à?"

Anh chủ salon hỏi, tôi cười rồi lắc lắc đầu

- "Em thích thôi"

.....

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Hôm đó tôi đã một mình đi mua sắm, mua thêm vài bộ đầm, mua thêm vài đôi giày sandal. Tôi sẽ thay đổi bản thân.

....

Hôm sau đi làm, tôi mặc bộ đầm. Mọi người ở chỗ làm ai cũng bắt ngờ nhìn tôi. Tôi cười nhẹ với mọi người rồi vào trong thay ra bộ đồ ở bệnh viện, khoác áo blouse trắng.

Ngồi vào bàn làm việc, tôi hít hà rồi bắt đầu xem toa thuốc của hôm nay.

...

Ban sáng thì hơi đuối vì phải chuẩn bị thuốc cho bệnh nhân, nhưng giờ thì khỏe rồi.

- "Đi ăn trưa cùng mọi nhé My?"

Chị Lý cùng phòng làm việc rủ tôi. Phòng tôi gồm 4 người. Chị Lý ngồi cạnh tôi. Ngồi ở ngay bàn chính là anh Hưng, đối diện tôi là anh Hải. Mọi người nhìn tôi đợi chờ câu trả lời. Tôi gật đầu rồi đi cùng mọi người xuống nhà ăn. Đói quá rồi.

....

Lấy phần ăn của mình rồi ngồi xuống bàn cùng anh chị. Chúng tôi bắt đầu bữa trưa. Mọi người bàn tán gì đó, về một người nào đó. Tôi không để ý lắm câu chuyện của họ. Vẫn ăn và ăn thôi.

Điện thoại để trên bàn reo lên. Tôi ngó qua. Phong?! Gọi làm gì giờ này? Tôi không thèm bắt máy, tôi đã quyết quên người ta rồi mà. Đúng thế.

Chuông điện thoại cứ reo, mọi người nhìn tôi, anh Hải hỏi

- "Điện thoại kia My! Em không nghe máy à?"

Tôi nhìn anh lắc đầu

- "Không cần thiết"

Nói rồi tôi tắt điện thoại. Tiếp theo là một loạt tin nhắn. Tôi chẳng thèm nhìn đến, bỏ điện thoại vào túi rồi tiếp tục ăn trưa.

Mấy anh chị vẫn nói nói cười cười, cho đến khi chị Lý anh Hưng ngồi đối diện tôi mở to mắt rồi lập tức đứng dậy

- "Em chào_ "

Tôi với anh Hải quay lại. Tôi tròn mắt kinh ngạc, Phong?! Sao lại ở đây? Sao ba người kia lại đứng dậy chào? Là sao?

- "Tôi ngồi đây nhé"

Mọi người gật đầu lia lịa. Phong đặt khay xuống ngồi cạnh tôi. Hôm nay Phong mặc áo sơ si sọc, quần tây, giày tây. Bảnh lắm. Tôi vừa liếc qua là bị hút hồn nhìn ngây ngất.

Nhưng rồi lại nhớ đến quyết tâm của bản thân, ngay lập tức liền bỏ ngay cái hình ảnh kia. Không thể thế được. Đã dặn lòng rồi kia mà?

Tôi cúi đầu ăn ngẫu nhiên. Chân Phong bắt chéo, chạm chạm chân tôi. Tôi lờ mờ qua, mấy anh chị ngồi cùng thấy thái độ của tôi thì như muốn phụt ngay mồm đầy cơm ra. Tôi nhìn mọi người về đầy thắc mắc. Anh Hưng e hèm rồi chẳng nói gì. Sao thế này?! Mọi người cứ ngượng ngập sao ấy.

Và rồi tôi đã có thể suy ra rằng: Phong là một nhân vật lớn. Biết đâu là con trai viện trưởng?!

Mọi người im lặng ăn trưa. Mọi chuyện sẽ không quá là ngượng ngập nếu người ta không hỏi tôi

- "Sao em không nghe máy?"

Mọi người tròn mắt nhìn chúng tôi. Phong liếc sang thì ai nấy đều cúi đầu. Tôi hơi bực, đáp cụt lùn

- "Thấy không cần thiết"

Nói rồi, tôi bê khay đứng dậy, nói rằng lên trước rồi nhanh chân... chuẩn.

Tôi đi trả khay rồi vào wc. Thoa tí son cho xinh lại nào!

....

Và rồi trưa hôm ấy, anh Hải anh Hưng chị Lý đặt ra cho tôi hàng ngàn câu hỏi.

- "Sao em quen anh ta?"

- "Em là bạn gái anh ấy à?"

- "Em có bị ầm đầu hay không mà tính đá anh ấy hả?"

Tôi cúi

- "Thôi đi. Không là gì của nhau cả!"

Vâng, tôi cúi đầu với các anh chị cùng phòng. Lần đầu tiên tôi quát họ, lần đầu tiên tôi lớn tiếng như thế.

Mọi người bảo không muốn nói thì thôi, không cần phải nói nữa. Tôi cúi đầu, hỏi

- "Rốt cuộc anh ta là nhân vật lớn nào mà khiến mọi người phải bận tâm thế?!"

Vừa lúc này mọi người còn quay lưng về bàn làm việc, nghe câu hỏi của tôi thì lập tức quay lại tròn mắt kinh ngạc. Anh Hải lên tiếng

- "Anh tưởng anh ấy là người phỏng vấn cho em vào làm? Em không biết à? Anh ấy là giám đốc kiêm luôn chức trưởng khoa đấy!"

Đến phiên tôi kinh ngạc. Giám... giám đốc sao?! Thảo nào hôm đi xin việc người ta lập tức cho vào. Đầu óc tôi như treo lơ lửng trên trời. Hóa ra... là giám đốc sao? Lại còn là trưởng khoa? Phong... giỏi thế sao? Tôi nhớ lại cái hành động lúc này dưới nhà ăn, mọi người hoảng cũng đúng thôi...

Đầu tôi đầy những suy nghĩ, cho đến khi có tiếng gõ cửa

- "Giám đốc tìm chị My"

Là hộ lý. Tôi giật mình. Là giám đốc gọi? Từ chối cách nào đây?! Cơ bản là không có cách từ chối. Tôi yếu xù đứng dậy và "lên phòng giám đốc".

Đứng trước cửa phòng, tim tôi thỉnh thoảng. Không được! Phải thật bình tĩnh. Cư xử như đi gặp sếp. Đúng thế! Cố lên nào.

Tôi gõ cửa, giọng bên trong vọng ra

- "Vào đi"

Là giọng Phong, tay tôi run run mở cửa. Cố cứng nhắc nhất có thể

- "Giám đốc tìm tôi?"

Phong chuyển mắt từ màn hình máy tính sang tôi. Nói

- "Ngồi đi"

- "Không cần thiết đâu. Xin vào vấn đề chính"

Phong chau mày, đi đến bộ sofa rồi ngồi xuống

- "Tan ca đi ăn tối với tôi nhé"

Tôi gượng gượng

- "Xin hãy vào vấn đề chính thưa giám đốc"

Phong có vẻ không vui, nhìn tôi

- "Em không tính trả tiền thuốc men, tiền công tôi chăm em đêm em sốt cao à?"

- "Rõ ràng hôm trước nói không cần?!"

Tôi tức lắm, rõ ràng nói không cần kia mà. Sao hôm nay lại nói khác? Tôi thoáng thấy nụ cười trên môi Phong

- "Thế nhé. Ra về tôi đón em"

Tôi cứng họng. Đành phải đồng ý. Giải quyết vụ nợ này nữa là xong rồi. Tôi yếu xìu ra khỏi phòng. Hết năng lượng làm việc rồi. Thiết nghĩ buổi hẹn tối nay sẽ rất ngưng đọng. Chắc chắn! Tôi sẽ nói gì đây? Tôi không biết nữa, đầu tôi lúc này trống rỗng. Trời ơi!!!

...

Và rồi cái thời gian ấy cũng đến. Tôi vừa bước ra khỏi viện là chiếc audi chạy đến ngay. Phong xuống xe mở cửa cho tôi, tìm tôi lại lỗi nhịp. Chắc có ngày tôi vứt bỏ trái tim không biết nghe lời này. Rõ ràng là tim của tôi, thế tại sao lại phản ứng mãnh liệt với người khác?!

Tôi lên xe trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người ở bệnh viện. Phong đưa tôi đi, dạo quanh thành phố rồi rẽ vào khu chung cư nhà tôi. Tôi cười khẩy

- "Cứ nghĩ sẽ đi ăn tối. Tính để tôi mắc nợ mãi à?"

Tôi quay ra phía ngoài cửa sổ. Tim nhói lên. Sao tôi có thể nói ra lời lạnh nhạt đến như thế? Thôi kệ, tôi muốn kết thúc mối tình đơn phương này. Làm bạn bình thường, nói chuyện không được nói nhiều kéo nói sai. Tôi nắm chặt tay lại, khó chịu quá đi mất.

Phong không nói gì, rẽ vào bãi đỗ xe rồi xuống mở cửa cho tôi. Tôi lịch sự

- "Cám ơn đã đưa về"

Phong nhìn tôi bất ngờ

- "Ai nói tôi đưa em về? Chưa ăn tối kia mà?"

Tôi không hiểu lắm. Phong bảo tôi đi theo. Ghé vào siêu thị tăng trệt, Phong lựa mua thịt bò, mua rau, mua cà chua, mì và một vài thứ khác nữa. Mì ý à? Người ta bắt tôi bê hết chỗ đó, cảm không được lấy giỏ.

Bê ra quầy tính tiền, Phong lấy từng món xuống. Chị nhân viên nhìn Phong ngây ngất. Nhưng rồi chị ấy cũng quay lại công việc tính tiền. Tính hết chỗ đồ ấy, chị nhân viên vừa lấy túi đựng chỗ đồ vừa nói

- "Tất cả hết 246 ngàn ạ"

Phong vừa lấy ví vừa hỏi lại

- "Cô tính thiếu một món kia"

Cả tôi và chị nhân viên đều hướng mắt về nơi lúc nãy để đồ. Ồ hết rồi mà nhỉ? Phong đưa tay chỉ tôi

- "Đây này"

Ồ? Ngượng chết mất. Có ý trêu tôi ấy à? Nói gì đây? Phải nói gì để bật lại nhỉ? Tôi cố nghĩ rồi quay đi hướng khác vì ngượng, lên tiếng

- "Đừng có trêu..."

Phong nheo mắt nhìn tôi cười. Chị nhân viên bực bực

- "Người tiếp theo!"

Phong xách đồ đi phía trước, tôi thoáng thấy nụ cười tủn tủn. Đm sao lại thả thính tôi? Bực quá đi mất. Tôi nhanh chân đuổi theo người ta. Người ta nhìn trông phiêu lăm lăm, không biết nghĩ gì trong đầu nữa, lâu lâu nhìn tôi rồi cười mỉm. Chắc chỉ muốn chọc tôi thôi. Chắc chắn là như thế.

- "Lên nhà... em á?"

Tôi hỏi, hơi ngượng. Người ta nhìn tôi rồi lắc đầu

- "Không. Nhà tôi"

Nhà Phong? Về căn biệt thự lớn ở gần nhà ngoại sao? Lớn thế thì chắc chắn phải có phụ huynh rồi. Mua nhiều đấy sao đủ cho cả nhà?

Tôi thối mác kéo áo Phong lại

- "Nghĩ... nghĩ nên... mua thêm cho đủ cả nhà... anh chứ?"

Phong nghiêng đầu nhìn tôi.

- "Ồ. Thế em nghĩ mình em mới có nhà riêng thôi á?"

Nhà riêng? Thế... thế chỉ có mình Phong với tôi á? Không được rồi! Chuồn thôi. Cách nào đây? Đang mãi loay hoay thì Phong ngoảnh lại

- "Em nắm tay tôi ngay. Tôi biết em đang nghĩ cách trốn"

Phong chuyển tất cả túi đồ sang tay trái, chia tay phải về phía tôi. Tôi muốn đập đầu ngay vào cây cột gần đó. Là thần thánh hả?!

- "Nhanh lên!"

Tôi biu môi, nắm tay thì ngưng chết! Tôi ngẫm nghĩ rồi kéo tay áo người ta. Phong không nói gì, cứ thế mà vào thang máy. Thấy người ta ấn lên tầng năm Ồ, rõ ràng là tầng của nhà tôi kìa mà? Người ta đứng thẳng người cười cười. Đến tầng năm thì Phong bước hiên ngang đến hành lang phía nhà tôi. Thật không hiểu nổi mà, rõ ràng đến nhà tôi. Nhưng rồi người ta dừng bước, quay vào cửa. Nhà này à? Cạnh nhà tôi?! Đùa?! Từ khi nào?

Phong mở cửa rồi bước vào trong, đặt túi đồ xuống rồi đóng cửa. Người ta lấy trong kệ ra một đôi dép lê mang trong nhà. Con mèo màu hồng. Tôi xỏ vào rồi xách túi đồ vào trong. Phong cũng đi dép lê rồi vào trong soạn đồ ra.

Phong đưa tôi rửa rau rồi bắt tôi đi rửa. Còn người ta thì lo chế biến thịt, luộc mì. Tôi rửa rau để ráo rồi thì lấy dao thái cà chua. Vừa thái xong quả đầu đến quả thứ hai, dao cửa vào tay tôi. Tôi bất ngờ làm rơi con dao xuống đất, vội ôm ngón tay.

Phong bỏ việc đang dở, chạy đến cầm tay tôi xả vòi nước vào. Rát! Trời đất ơi!!!!

- "Đau. Đau..."

Tôi vừa nói vừa rút tay, cơ mà người ta cầm tay tôi chắc lắm. Xong người ta bảo tôi ngồi đó, cẩn thận lấy giấy lau cho tôi, lấy băng cá nhân băng lại.

- "Ai mượn động vào không biết nữa!"

Phong mắng. Tôi đồ thừa

- "Tại dao nhà anh bén đấy"

Phong im im

- "Thế để tôi vớt nó!"

Tên này. Hâm nặng rồi. Tôi nói thế mà cũng đòi vớt dao á? Phong đi lại phía con dao cúi nhặt. Tôi giật mình khi thì máu

- "Chân anh kìa!"

Chân Phong đang chảy máu. Có lẽ do lúc này tôi bất cẩn làm rơi dao. Phong nhìn chân rồi nhìn tôi

- "Tôi lo cho em quá nên cũng chẳng để ý"

Phét? Phong vào trong rửa vết thương rồi tự băng lại. Tôi có nói để tôi băng hộ, nhưng người ta không chịu. Băng rồi thì người ta đứng dậy tiếp tục công việc, bắt tôi ngồi yên đấy, cầm động vào nữa.

...

Phải nói, Phong vào bếp trông đẹp không góc chết. Tôi chống cằm nhìn mà ngẩn người. Đẹp quá đi mất.

Ước gì là của tôi nhỉ?

Ồ, đã bảo quên đi mà! Tôi vỗ vỗ má cho tỉnh, nhưng rồi cũng bị cái hình ảnh trước mắt cuốn hút.

Thôi thì ngẫm một tí, đâu phải đẹp là thích đâu!

Lâu lâu Phong lại nhìn về phía tôi khiến tôi bất ngờ phải chuyển hướng khác. Cứ bị bắt gặp ánh mắt nhưng thích nhìn thì cứ nhìn thôi.

Một lúc sau thì món ăn cũng đã hoàn thành. Thom ngắt ngay luôn ấy. Phong ngồi xuống đối diện tôi

- "Em dùng thử xem thế nào"

Tôi nhìn đĩa mì ý rồi cúi đầu

- "Rõ ràng là tôi trả nợ. Ấy mà mua nguyên liệu anh trả tiền, đã thế tôi còn làm anh bị thương nữa. Nợ càng nợ rồi. Sao trả hết?"

- "Tôi không cần em trả nợ. Nếu em muốn trả thì tôi chỉ nhận người, không nhận gì khác cả"

Tôi ngước lên nhìn Phong, mặt đỏ bừng cả lên vì ngượng. Tôi cúi đầu ăn, cho bớt đối mặt bớt ngượng thôi!

Nhưng... món này thực sự rất ngon. Không lời nào để tả luôn ý. Tôi vừa ăn vừa đưa tay like cho Phong. Người ta nhìn tôi rồi cười, tiến lại gần quẹt đi vệt tương dính trên má tôi.

.....

"Cạch"

Tiếng cửa mở, tôi theo quán tính nhìn về phía ấy. Lam từ từ bước vào

- "Em vừa đến đây. Ô là My à? Lâu quá không gặp nhỉ?"

Tôi gật gật đầu

- "Lâu... lâu không gặp"

Lam tiếng lại ghé sofa ngồi. Cô hong tôi nghen, cúi đầu ăn thật nhanh thật nhanh. Ăn hết đĩa thì tôi xách giỏ đứng dậy

- "Xin lỗi bạn một số việc. Về trước, dọn hộ"

Nói rồi tôi bước đi, Phong đuổi theo kéo tay tôi lại

- "Em ở... _"

- "Bạn gái anh đến rồi thì cùng ăn với bạn gái đi"

Nói rồi tôi vung tay, chạy thật nhanh. Bỏ nhanh đôi dép lê rồi cúi người xách giày về nhà. Lúc ra khỏi đây tôi đóng cửa hơi mạnh, sập một cái sầm luôn ấy.

...

Đêm đó tôi không vui, tắm rồi đi ngủ sớm. Rõ ràng là rù tôi đến nhà. Cơ mà sao tôi phải khó chịu? Bạn gái đến nhà là chuyện thường thôi mà. Tôi nghĩ suy rồi chực rơi nước mắt. Sao thế này?!

Đang thút tha thút thít thì nghe tiếng cửa nhà mở "cạch". Trộm? Tôi giật mình ngồi dậy, lòng thấp thòm lo sợ.

Chạy đến khóa chặt cửa phòng. Sợ quá đi mất, tôi phải làm sao đây? Nếu hấn vào được trong này thì tôi phải làm gì? Đầu óc tôi trống rỗng, không thể gọi cho Phong được. Chắc người ta đang ở cùng bạn gái. Sao mà làm phiền?

.....

Cửa phòng tôi bị mở khóa tiếng cạch. Tôi sợ đến nổi đổ mồ hôi ướt cả người. Chân tôi run cầm cập, lại khóc

- "Làm ơn.. đừng... đừng..."

Tôi nói không nên lời, mắt nhắm chặt. Rồi tên trộm hai tay cầm vai tôi. Tôi khóc toáng lên. Chợt hấn lên tiếng

- "Là tôi. Em đừng sợ"

Tôi từ từ hé hé mắt. Là Phong. Vcl điên à? Giờ này?!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tôi vẫn chưa ngừng run. Lúc này run là do sợ trộm, bây giờ run là do sợ Phong!

Ban đêm ban hôm, vào nhà con gái người ta. Đã vậy tự tiện bấm mật khẩu vào. Sao lại biết mật khẩu nhà? Tôi thắc mắc

- "Sao lại..? Mật khẩu nhà?"

Phong gãi đầu, rồi cười cười

- "Thì anh trai em nói tôi biết"

À à ông anh kia nhá. Phần vừa thôi chứ? Tôi đoán Phong biết được vào hôm tôi bệnh, vì lúc ấy Phong cũng vào nhà tôi mà tôi đâu có mở cửa. Đã thế còn nói dối cửa tự mở.

Căn phòng tối, chỉ có ánh sáng của đèn ngủ với ánh sáng thành phố hắt vào từ ban công. Tôi không nhìn rõ Phong. Tim tôi đập vội vàng hơn. Tay tôi gạt hai tay Phong đang cầm vai

- "Sang đây làm gì?"

Tôi hỏi. Phong im im rồi nhẹ giọng

- "Mượn lọ tiêu"

Wtf? Đùa à? Tôi bực, quát

- "Trong bếp, cho cả lọ luôn đây! Ra ngoài nhớ khóa cửa!"

Tôi nói rồi bỏ về giường ngủ. Trùm chăn kín mít cả. Tôi nghe tiếng bước chân rồi tiếng đóng cạch cửa. Tôi bật dậy, cầm gối quăng về phía cửa

- "Đồ đáng ghét! Mau cút khỏi đây ngay đi!"

Tôi gào. Rồi tiếng phịch phía giường khiến tôi giật cả mình.

- "Em ghét tôi đến thế à?"

Wtf? Tiếng cửa lúc này là lừa tôi sao? Tôi nhích người ra xa

- "Cái gì thế? Sao không về? Cút khỏi giường đi!"

Ai đó lơ mờ mờ mắt, kéo tôi nằm xuống.

Phong ôm chầm lấy tôi, siết chặt lấy tôi như sợ tôi đi mất. Tim tôi đập lại đập liên hồi, đổ mồ hôi tía tai. Tôi vùng, đẩy người ta ra. Nhưng Phong mạnh lắm, ôm siết lấy tôi. Tôi đập thành thịch vào ngực người ta nhưng cũng chẳng ăn thua. Tôi tức, ầm ức mồm gào lên chửi

- "Cút ngay đi. Làm cái quái gì thế? Bỏ ra! Về với bạn gái anh đi!"

Phong ghé sát tai tôi, tiếng hơi thở ấm áp ấy khiến người tôi mềm nhũn

- "Bạn gái nào cơ?"

Phong hỏi nhỏ bên tai, tôi lại gào

- "Còn hỏi? Lam vừa sang nhà anh còn gì?"

Ai đó lại siết lấy tôi. Nhịp tim của người ta cũng gấp gáp lắm.

- "Em ghen à? Là em gái tôi đó. Con gái của cậu tôi"

Ờ? Em gái? Là em gái sao?!

Lòng tôi chợt vui vui.

Không! Phải là rất vui. Người tôi thích không có bạn gái. Lại còn sang tận đây để nói với tôi nữa. Vui. Phấn, rất phấn!

Tôi thôi làm càn, Phong cũng bỏ tôi ra. Người ta ngồi dậy rồi quay sáng hướng khác, giọng run run

- "Thực ra... ờ thì..tôi sang cũng chỉ muốn hỏi... hỏi..."

Tôi cũng ngồi dậy. Bực bực

- "Hỏi gì thì nhìn sang đây này"

Phong từ từ quay sang. Mặt Phong đỏ, mặt tôi cũng đỏ. Phong ập a ập ứng

- "Thì.. tôi muốn hỏi.. sau khi biết Lam là em tôi, em....có gì muốn nói với...tôi không?"

Wtf? Tôi? Đùa? Nói gì cơ? Tôi hơi ngại, rồi cũng lên tiếng

- "Không gì cả"

Phong có vẻ không hài lòng với câu trả lời của tôi. Người ta lại tiếp tục ập ứng

- "Thế này... em.. em có... bạn trai chưa? Câu... em đã nói với.. tôi 5 năm trước..., bây giờ có còn không?...Có thể... có thể... cho... cho tôi.. em.."

- "Cho cái gì cơ?"

Tôi hỏi. Phong lại càng bối rối. Tim tôi này giờ như muốn thoát khỏi lồng ngực rồi. Chắc chắn... chắc chắn là tỏ tình rồi. Nhưng sao cái người này... nói vài câu cũng không nói được thế này? Tôi cố nén cười, rồi tự dung lại xúc động đến rơi nước mắt. Không hiểu sao nữa. Người tôi đơn phương lâu nay.... đang.... đang tỏ tình với tôi! Là sự thật! Thật đó!!

Tôi ghen ngào, rồi cứ thế mà nước nở. Phong vội kéo tay lại lau nước mắt

- "O.. sao em khóc? Tôi xin lỗi. Thôi tôi không hỏi nữa. Nín nào. Đừng khóc nữa. Em không thích thì tôi về"

Phong ừ rừ, ơ sao lại không nói nữa? Người ta đứng dậy buồn buồn ra phía cửa. Tôi bực, với gối ném cái người đang đi kia

- "Bị ngốc à? Hỏi đi chứ! Có vài câu nói cũng không xong!"

Tôi chạy lại Phong, vừa lúc người ta quay người lại. Tôi ôm chầm lấy, dụi mặt vào bờ ngực săn chắc ấy, tìm thần thức khôn nguôi.

- "Em thích anh. Vũ Thiên Phong, em thích anh..yêu... yêu anh!"

Phong chợt ôm siết lấy tôi, hơi thở ấm áp thoảng qua bên tai tôi

- "Em không chê tôi già thì.... làm bạn gái tôi đi"

Tim tôi xao xuyến. Lỡ nhiều nhịp quá! Tôi bỏ Phong ra, tay dụi mắt

- "Anh mấy tuổi?"

Tôi thừa biết. Chẳng qua muốn trêu người ta chút. Ấy thế mà người ta cũng nhẹ nhàng trả lời

- "Hai mươi tám. Hón em năm tuổi"

Tôi bịu môi, vờ bỏ đi về phía giường

- "Eo, già quá. Thôi không chịu đâu"

Một đứa trêu, một đứa buồn buồn đứng đó cúi đầu, giọng đều đều

- "Chịu. Không sao trẻ lại được. Cứ nghĩ em thích tôi... thế mà.... Thôi tôi về"

Vcl. Đùa xiu cũng không được à? Tôi lập tức xoay lại, vừa xoay người thì đã bị người ta tóm lấy. Môi chạm môi. Miết nhẹ môi dưới rồi tìm lưỡi. Cứ thế mà nồng nhiệt. Rất gần. Tôi cảm nhận tim Phong đập nhanh lắm.

Hôm nay, lần đầu tiên trong đời tôi hạnh phúc nhiều như bây giờ. Người tôi thích... rất thích... đã tỏ tình với tôi. Vui không đường nào tả được. Thật sự.....!

Tôi không thờ được, đập đập tay lên bờ ngực kia. Phong bỏ tôi ra, môi người ta hôn lên trán, lên mắt rồi miết dọc xuống mũi má, nhá nhá ở tai.

- "Trương Hải My. Anh yêu em. Em có đồng ý hay không thì mặc em. Từ hai mươi năm trước em hứa làm vợ anh còn gì"

Người tôi mềm nhũn cả rồi. Ba từ "anh yêu em" cơ sao lại ngọt đến thế? Người tôi dựa cả vào người đối diện

- "Lúc đấy còn sừ nhi thì biết gì"

Phong cười rồi bế tôi lên giường. Không làm gì cả, chẳng qua là ôm nhau ngủ cả đêm thôi. Chưa bao giờ tôi thấy bình yên như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Sáng sớm ánh nắng chan hòa vào phòng. Tôi thức giấc trên một cái giường rộng. O? Chuyện đêm qua là mơ à? Chuyện Phong tỏ tình tôi là mơ à? Hơi mất mát, tim hơi thất lại. Chắc do tôi mệt quá nên mơ thấy thế. Lòng buồn buồn, là thật thì tốt biết mấy.

Bước chậm chạp ra ngoài. Mùi thơm xộc ngay vào mũi. Dưới bếp nhà tôi, một người con trai trần lấm tẩm mồ hôi đang chuẩn bị điểm tâm sáng.

Tôi đứng ngây ra nhìn người con trai ấy rồi tự dưng nước mắt ngấn dài thi nhau tuông ra, cứ thế mà òa khóc nức nở.

Người con trai ấy vội chạy đến lau nước mắt, ân cần hỏi

- "Mới sáng ai bắt nạt em? Sao thế này?!"

Tôi cứ nấc lên, tay dụi mắt

- "Tuông... tuông đêm qua là mơ"

Nói trong tiếng nấc, người đối diện tôi nhẹ nhàng hôn lên má tôi, bảo tôi "Mất ưót".

Là thật. Người tôi đơn phương đang trước mắt tôi, đang hôn tôi, đang nắm tay tôi. Chuyện đêm qua là thật, không phải mơ. Tôi vui, vui đến nỗi tim cứ nhảy lên vì sung sướng.

Phong đã chuẩn bị kem đánh răng cho tôi, khăn lau mặt cũng sắp sẵn. Hạnh phúc quá đi mất, không thể tả được lòng tôi đang vui như thế nào. Tim cứ rộn ràng ấy. Vừa đánh răng vừa liếc nhìn người ta, xong xuôi thì Phong kêu tôi ngồi ở bàn ăn đợi anh ấy năm phút.

Tôi chống cằm nhìn, cuốn hút lắm luôn. Bây giờ anh là người yêu tôi rồi, vâng chính xác là người yêu đấy! Tôi nhìn chăm chăm rồi tự cười một mình. Ôi Mỹ nó hâm thật rồi, hâm thật rồi!

Phong bê bát mì đến bàn, tôi ngẩn ngơ nhìn theo. Cho đến khi rất gần rồi mà vẫn nhìn đắm đuối. Phong cũng nhìn tôi, đoạn hai tay anh luồn qua sau gáy rồi hôn tôi. Tôi giật mình tròn mắt, mặt đỏ ửng tai. Anh nhá nhá một hồi mới thả tôi ra, búng mũi tôi trừu

- "Tôi quyến rũ lắm à? Em nhìn đến sắp rơi mắt ra ngoài rồi kìa."

Tôi chau mày, nhăn nhó

- "Tôi tôi cái gì cơ?"

Phong ngó người, rồi lại cười

- "Anh nhăm anh nhăm!"

Tim tôi thỉnh thoảng, mỗi lúc cười mãi không khép. Vui mà, vui khiếp luôn ý chứ. Tôi cùng Phong ăn sáng rồi đến bệnh viện. Trên đường tôi cứ luyên thuyên trách mắng đủ chuyện, chẳng hạn như anh thích em sao anh không nói, em thích anh từ cái hôm mà anh dạy kèm cho em ý à? Em bực lắm, mấy hôm mà anh dạy ở trường, có mấy bạn nữ sinh để ý luôn nhé, cũng may là anh không theo họ, không thì hôm nay sao anh là... là người yêu em được...

Tôi nói đến đó thì Phong phanh xe lại, nhìn tôi chau mày

- "Em thích anh lâu thế á? Anh thích em lâu hơn, anh đã nói rồi mà. Còn về chuyện ở trường năm ấy, không phải may đâu, mà là lúc ấy anh chỉ hướng về mỗi em thôi đấy."

Tôi đơ cả người ra, mặt dần đỏ ửng rồi xúc động. Sao có thể ngọt như thế? Tôi chồm qua ôm lấy Phong. Anh cười cười rồi hôn lên mắt tôi bảo tôi ngốc.

Anh ấn tôi về chỗ ngồi, cài lại dây an toàn rồi tiếp tục con đường đến bệnh viện.

....

Phong đỗ xe rồi nắm tay dắt tôi vào. Mọi người ai cũng nhìn về phía chúng tôi chỉ trỏ. Tôi ngại ngại, nép sau lưng Phong mà đi. Anh thì hiên ngang cầm tay tôi đi đến phòng tôi làm việc.

Đến nơi rồi mà còn quyến luyến cầm tay tôi mãi ý, ngại ngại mà vui vui. Anh xoa xoa tay tôi rồi dặn

- "Tan làm về cùng anh."

Tôi gạt đầu "Vâng" một tiếng. Anh xoa đầu tôi rồi bỏ tay tôi ra. Kêu tôi vào trong đi.

....

Cả giờ làm, ai cũng hỏi tôi và anh tổng giám đốc đã giảng hòa rồi à?

Sự thật rành rành thế rồi. Hỏi gì nữa không biết?!

Tôi bẽn lèn gạt đầu. Anh chị cùng phòng hò hú, chị Lý kéo tay tôi

- "Kể mọi người nghe, em và giám đốc biết nhau như nào?"

Tôi đỏ mặt, ngại ngần từ chối. Mọi người ai mắt cũng sáng quắc nhìn tôi. Tôi rồi, lắc đầu lia lịa. Vừa hay tiếng cửa mở ra, anh giám đốc giọng uy nghiêm

- "Việc có không làm mà lo tám chuyện à?"

Anh Hưng nhìn rồi trêu

- "Ui anh giám đốc bênh người yêu quá đấy"

Tôi mặt đỏ lựng, xua tay ý bảo Phong mau rời khỏi đi. Anh ngả đầu cười cười rồi vào cầm tay tôi, giọng phấn khởi

- "Cũng đến giờ ăn trưa rồi. Mọi người đi cùng đi, tôi mời"

Mọi người hoan hô rồi ủa nhau xuống căn tin tìm chỗ. Còn mỗi tôi và Phong trong phòng. Tôi đứng dậy kéo tay Phong đi.

Đi đến cửa thì tôi bị kéo ngược lại, anh ép tôi vào tường rồi anh ghé sát đầu vào ngực tôi, cứ thế mà mút làm người tôi mềm nhũn cả, bám hẳn vào người Phong. Anh như rút hết năng lượng trong tôi ấy. Anh mút rồi thả ra, tôi bám vào Phong thở lấy thở để.

- "Nhờ ai vào thì sao?"

Tôi dỗi dỗi đập tay vào ngực anh, anh cười cười

- "Kệ họ. Đi ăn nào"

Anh kéo tôi sát vào, khoác vai tôi đi. Ngại chết được, ai cũng nhìn. Máy cô hộ lý nhìn anh kiểu tiếc nuối lắm cơ, cả mấy cô bệnh nhân nữa, bệnh mà trang điểm lên đẹp đáo để ý chứ.

....

Thời gian đó chúng tôi cứ kề kề cạnh nhau suốt. Rồi cái người kia dần hình thành thói quen hôm nào cũng sang nhà tôi ở lì mãi chẳng chịu về. Tôi đuổi mãi ấy chứ, và cứ 12 giờ hằng đêm là anh tự giác đứng dậy ra về. Còn sáng sớm tôi mở mắt dậy đã có sẵn bữa sáng trên bàn rồi. Từ ngày quen anh, bản thân tôi lười biếng hẳn. Việc nhà anh làm, nấu ăn cũng anh, ngay cả việc đánh răng rửa mặt của tôi anh cũng chuẩn bị đủ cả.

Riết rồi tôi như một bà hoàng ấy. Tôi muốn nước có nước, muốn xem phim có phim, muốn gì có nấy!

Ngày chủ nhật rảnh rỗi, tôi ở nhà ngủ nướng tới trưa mới dậy. Vẫn như những lần trước, mọi thứ đều được chuẩn bị để tôi đón ngày mới một cách hoàn hảo.

Phong dậy sớm cũng không ăn trước, chờ tôi cùng ăn. Bữa ăn sáng trở thành bữa ăn trưa chỉ vì tôi dậy trễ.

Ăn sáng xong thì chúng tôi cùng nhau xem phim trên sofa. Tôi ngồi dựa hẳn vào người anh, ánh mắt chăm chú nhìn ti vi. Phim chiếu được nửa tập thì anh đề nghị

- "Anh muốn đưa em về nhà"

Tôi nhìn anh

- "Nhà em hay nhà anh cũng giống nhau mà. Nếu anh muốn thì sáng em dậy sang nhà anh dùng bữa nhé?"

Anh chau mày rồi véo mặt tôi, rồi kéo tóc tôi đưa lên mũi ngửi.

- "Không. Là nhà. Nơi có gia đình của anh. Và sắp tới là nhà chồng của em."

Tôi đang uống cốc nước suýt sặc. Sao anh không nói luôn là đưa tôi về ra mắt gia đình. Chi mà lòng vòng thế không biết.

Tôi đặt cốc nước xuống, ôm lấy tay anh tiếp tục xem phim. Cười nói

- "Được. Khi nào?"

- "Hết bộ phim này. Anh đưa em đi về ngoại rồi hẳn về nhà anh. Cách nhau vài bước mà. Về chơi với ngoại rồi đi"

- "Ngoại?"

- "Ngoại em"

Tôi à một tiếng, rồi lại xem phim. Nhưng từ lúc ấy đầu óc tôi chẳng tập trung nổi. Liệu bố mẹ anh có thích tôi. Gia đình anh nhiều người không? Nhưng câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu. Tôi siết chặt cánh tay anh hơn. Anh kéo tay tôi ôm qua người anh, tay anh phía sau vuốt dọc sống lưng tôi

- "Đừng quá căng thẳng"

Anh luôn như thế. Luôn biết trong tôi nghĩ gì. Tôi nói không muốn xem nữa, đi tắm thay đồ rồi đi cùng anh. Anh gật đầu đồng ý, đoạn kéo tôi hơi sát lại hôn lên trán tôi.

... Về ngoại đối với tôi luôn là việc khiến tôi hạnh phúc. Ông bà ngoại cưng tôi lắm, thấy tôi về cùng Phong thì hai người cứ cười suốt, gật gù đầu nhìn nhau.

Chúng tôi ở chơi với ngoại tới chiều rồi Phong lái xe đưa tôi sang nhà anh. Cổng tự động mở, đường vào căn biệt thự kia hai bên trái dài bởi những bông hoa mặt trời. Tôi nhìn thích thú

- "Thế nào? Em thích không? Là bố anh trông cho mẹ đấy"

Tôi nhìn anh rồi nhìn dài hoa, ngưỡng mộ thật. Tôi lại nhìn anh

- "Em cũng muốn. Nhưng em thích hoa Mận Châu Sa Hoa (1) hơn."

Anh cười, bảo chiều em tất. Tôi thích thú cười híp mắt. Tiếp tục nhìn dài hoa mặt trời kia. Đẹp quá đi mất

Anh đỗ xe cạnh nhưng chiếc xe khác. Người quản gia đứng trước cánh cửa lớn, mỉm cười, đầu tóc bạc phơ. Anh dẫn tay tôi đến trước cửa căn biệt thự. Người quản gia chào

- "Cậu cả đã về. Mọi người đang chờ cậu"

Phong gật đầu, tay nắm chặt tôi hơn. Người quản gia cúi đầu chào tôi. Anh dắt tôi qua cánh cửa lớn. Dài hành lang dài với một hàng đèn lung linh huyền ảo. Anh đưa tôi vào một căn phòng.

Một cái bàn lớn. Chỉ còn một chỗ trống kế bên một cô gái xinh đẹp. Dáng người nhỏ nhắn, trắng như bông tuyết. Đôi mắt đen láy, sóng mũi cao, đôi môi mông đỏ đỏ, hai má hồng hồng. Tóc xõa dài ngang lưng, che đi bờ vai trắng trẻo rất quyết rũ.

Một người đàn ông đứng dậy, lộ ra vẻ tức giận nhìn anh. Tôi hơi sợ đứng hơi nép vào anh. Tay anh càng siết chặt tay tôi. Tuyên bố với cả nhà

- "Đây là bạn gái con."

Người đàn ông càng tức giận, một người phụ nữ trẻ đứng dậy nói ông ấy nguội giận, chuyện gì thì từ từ nói. Ông ấy ngồi xuống ghế. Anh dắt tôi đến bên bàn tiệc ấy, sai người làm

- "Lấy thêm 1 cái ghế nữa."

Giọng anh khác thường ngày lắm, không ầm ập như lúc nói chuyện với tôi. Anh kéo ghế, tay vịn vai ả tôi ngồi xuống. Người làm vừa hay đem ghế đến, ả kê chiếc ghế ngồi cạnh tôi.

Không khí hơi bị khó chịu. Tôi lúng túng không biết nên làm như nào. Tay anh phía dưới kéo tay tôi, rồi anh nhắc lại với mọi người

- "Đây là My, bạn gái con."

Tôi gật đầu nhỏ tiếng

- "Chào mọi người ạ"

Anh nhìn tôi cười, ánh mắt như khen tôi làm tốt lắm. Người phụ nữ lúc nãy nhìn qua tôi, rồi mời mọi người dùng cơm

Tôi run run cầm đũa. Anh thấy tôi hồi hộp thì chủ động gấp thức ăn cho tôi. Bữa ăn ngập tràn không khí ngọt ngào. Tôi nhìn qua nhưng người ngồi. Bà lớn tuổi kia chắc là bà anh, tôi để ý bà ấy hay nhìn tôi cười triu mến lắm. Người phụ nữ lúc nãy cũng nhìn tôi, mặt bà ấy phúc hậu vô cùng, bà ấy nhìn tôi

về hải lòng. Còn những ánh mắt còn lại đều là đấng đấng sát khí.

- "Công việc dạo này như nào? Phong?"

Người đàn ông lúc nãy lên tiếng. Đó là bố anh, tôi chắc chắn. Anh nhẹ nhàng trả lời

- "Ồn thừa bố"

- "Con có biết mục đích hôm nay ta bảo con về là gì không?"

- "Con biết"

- "Thế sao con còn cố ý chọc tức ta?"

Phong ngược mặt lên nhìn ông ấy. Rồi lại siết tay tôi

- "Con có cuộc đời của con. Cuộc đời con do con tự quyết định được thừa bố"

Ông ấy đập tay lên bàn đứng dậy. Quát

- "Anh giờ đủ lông đủ cánh rồi. Cả tôi anh cũng dám cãi."

Người phụ nữ đứng dậy ngăn ông ấy

- "Thôi mà. Con nó cũng lớn rồi. Ở đây nhiều người. Đừng lớn tiếng quá"

Ông ấy bực tức

- "Còn Hân thì sao đây? Đã hứa lấy con bé kia mà?!"

Anh bỏ đũa trên tay xuống, tay trái siết tay tôi

- "Là bố hứa chứ không phải con. Con đã đồng ý đâu?"

Cô gái kia bật khóc, chạy một mạch lên phòng. Một người đàn ông trung niên ngồi cạnh cô gái tên Hân kia lên tiếng

- "Đừng quá tức giận. Con gái tôi đúng là trẻ con quá rồi. Phong không thích thì không sao cả. Tôi sẽ tìm cho con bé một chàng trai tốt"

Ý ông ấy là anh không tốt?!

Bố anh ngồi xuống tay xoa thái dương. Giọng trầm xuống

- "Còn không mau đuổi theo con bé?"

Anh đứng dậy kéo tay tôi đi

- "Là bố yêu cầu con."

...

Anh kéo tôi ra khỏi đó, qua một hành lang rồi dẫn tôi vào phòng ôm chặt

- "Xin lỗi. Dọa em sợ rồi"

Tiếng anh thở đều đều bên tai tôi. Tôi cũng choàng tay vỗ lưng anh

- "Em không sao."

Anh nhìn tôi, tay vuốt tóc tôi. Rồi nói nhỏ qua tai: "Anh đi nói chuyện với Hân"

Tôi gật đầu. Anh dẫn tôi vào một căn phòng rồi kêu tôi hãy ở đây. Tôi vâng lời vào trong đợi anh.

Chắc chắn đây là phòng của anh. Màu trắng là màu chủ đạo giống như nhà anh vậy. Trên giường cũng có mùi của anh, thơm quá đi mất. Trên ngăn tủ là những tấm ảnh của anh. Ảnh anh nhận bằng tốt nghiệp, nhận chứng nhận gì gì đó, nhận giải nhất olympic toán học, cùng vài tấm ảnh kỉ niệm nhiều lần của anh ở trường cấp ba. Quan trọng hơn, tấm ảnh nào cũng có cô Hân lúc nãy. Họ đứng cạnh nhau, cùng nhau nhận giải thưởng. Anh hạng nhất thì cô ấy hạng nhì, mỗi tấm ảnh đều lặp đi lặp lại như thế.

Tôi xem qua những tấm ảnh rồi ngồi vào bàn. Bàn của anh chỉ có vài cuốn sách tham khảo, một hộp bút rồi một bản gì gì đó.

Một khung hình khiến tôi phải chú ý đến, tôi cầm lấy rồi lên nhìn ra cửa như trẻ con đang làm chuyện xấu ấy. Tôi từ từ giờ ra, cả người bỗng chốc đơ đi.

Là ảnh tôi lúc bé chụp cùng với anh. Tôi càng nhìn càng xúc động.

Vừa lúc anh mở cửa vào, tôi nhìn anh, nước mắt ngấn dài. Anh đã yêu tôi từ lúc bé tí. Yêu tôi từ lúc tôi còn chẳng biết tình yêu là gì. Thế mà tôi nỡ lòng làm tổn thương anh, rồi xa anh suốt năm năm.

Anh chạy lại cạnh tôi, tay lau nước mắt cho tôi, cười với vẻ ái ngại

- "Từ ngày em quen anh. Ngày nào anh cũng làm em khóc. Thật là có lỗi_ "

Tôi như người hôn anh, không để anh nói những lời tiếp theo.

Tôi ngồi lại vị trí cũ, tay cầm khung hình, nói với anh

- "Em khóc là vì em rất xúc động bởi tình yêu của anh dành cho em"

Anh lại xoa xoa đầu tôi, bảo tôi ngồi. Tôi có hỏi vì sao Hân cũng chơi cùng anh từ bé, vì sao anh không thích cô ấy mà lại thích tôi, một đứa lạc đường được anh dẫn về.

Anh lại cười, nhắc tôi qua giường ngồi ôm tôi vào lòng. Anh nói vì không ai mặt dày như tôi, lúc nhỏ tôi trèo lên giường anh đòi ngủ cùng, đeo anh suốt từ nhà ngoại đến nhà anh, kêu anh hứa phải lấy tôi khi lớn, anh không đồng ý là tôi khóc um lên.

Không nhớ rằng chúng tôi đã từng có khoảng thời gian "lãng mạn" như thế!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Đôi khi tình yêu chỉ cần một người thương ở cạnh bên tâm sự.

Hạnh phúc chính là những hành động nhỏ góp lại thành những cái lớn hơn. Hạnh phúc cứ thế đọng đầy bởi yêu thương.

Phong ôm tôi từ phía sau, kể với tôi về cô Hân ấy. Tên đầy đủ là Dương Ngọc Hân. Cô ấy nhỏ hơn anh 1 tuổi, gia đình là đối tác làm ăn với bố anh.

Phong nói anh hay gặp cô ấy ở các bữa ăn họp mặt của hai gia đình. Cũng có nói chuyện với cô ấy nhiều. Họ còn nhắn tin cho nhau nữa.

Tôi bầu nhẹ tay Phong. Anh áp má sát má tôi cười

- "Ghen à?"

Tôi bĩu môi

- "Ừ. Ghen đấy. Người ta đi hẳn 5 năm còn không thèm liên lạc kia mà"

Anh siết eo tôi

- "Là anh muốn em lo học. Với lại sợ em thấy phiền"

- "Ừ ừ. Anh luôn nghĩ cho em ha"

Anh nói lúc trước bố sinh có hứa với bố Hân rằng khi anh với Hân lớn sẽ đến với nhau.

Nói ngắn gọn là hứa hôn ấy.

Và sinh đã có vị hôn thê, rất xinh.

Thực sự thì tôi rất ghen tị với cô ấy. Tại sao lúc trước bố mẹ tôi không thân với bố mẹ anh, để chúng tôi được hứa hôn trước đó nhỉ?

....

Chúng tôi trò chuyện linh tinh với nhau. Anh kể lúc chúng tôi còn nhỏ đã trải qua những chuyện mà tôi không hề nhớ. Còn anh, anh nhớ rất rõ từng mảnh kí ức đó. Và rồi tôi lại thấy bản thân thật vô dụng, chuyện quan trọng như thế tại sao tôi có thể quên được?!

Đúng là thiệt thòi cho anh rồi.

...

Đêm đó anh đưa tôi về sớm. Tôi lí nhí chào gia đình anh rồi nép sau anh ra ngoài.

Ra khỏi căn biệt thự rộng, tôi thôi phù nhẹ nhõm. Hết cảm giác ngột ngạt rồi!

Lúc lái xe, anh noid với tôi

- "Anh biết gia đình anh..."

- "Là gia đình anh thì cũng sẽ là gia đình em. Em muốn có mối quan hệ tốt hơn với gia đình anh. Lần sau lại đưa em về, được không? Và chỉ có em là bạn gái, là người mà gia đình anh muốn rước về cho anh. Nhé?"

Anh rẽ xe vào một quán ăn, đỗ vào bãi.

Anh cầm tay tôi đưa áp lên mặt anh

- "Cảm ơn em"

Đúng. Là gia đình của anh. Rồi sẽ là gia đình của tôi. Tôi muốn cải thiện thiện cảm của gia đình anh đối với tôi. Nhất định, nhất định họ sẽ hài lòng về tôi!

...

Chúng tôi cùng nhau ăn tối ở một quán ăn bình thường. Lúc này tôi không ăn được gì cả. May mà người yêu đưa tôi đi ăn, không thì tối nay về nấu mì rồi.

...

Chúng tôi tìm hiểu nhau cũng được ba tháng rồi. Song, chỉ có tôi là tìm hiểu anh. Còn anh, chuyện gì của tôi anh đều biết cả.

Phong chiều tôi lấm, đòi gì miễn không quá đáng là anh đáp ứng tất ý. Và dần tôi cũng phụ thuộc hẳn vào anh. Cho đến bây giờ tôi mới nghĩ lại, ngày trước không có anh tôi đã sống như thế nào?!

Nhưng không phải cuộc tình nào cũng trọn vẹn. Phong bị bố anh ép phải cưới cô Hân kia.

Thực sự tôi rất buồn. Gia đình anh không chấp nhận tôi, thử hỏi có buồn không?

...

Đêm đó tôi ở nhà một mình, anh phải chạy về nhà vì chuyện gì đó.

Và tôi cũng thầm đoán được đang có chuyện gì ở nhà anh.

Tôi lấy điện thoại gọi cho Gái Minh. Khóc thút thít

- "Sao đấy"

- "Minh...."

Anh hai tôi ở đầu dây bên kia nghe tôi khóc thì hoảng

- "Sao lại khóc? Nín nào"

- "Hức...gia đình... anh ấy không chấp... nhận My..., muốn cưới.. cô ấy cho anh Phong..., em phải làm sao đây anh hai... hức..."

Anh hai thở dài

- "Anh Phong thương có mình mày thôi. Tin tao đi. Đừng khóc nữa, hay tao qua với mày nhé?"

- "Thôi... cũng muộn rồi"

- "Đừng khóc nữa. Ngủ sớm đi"

....

Tôi đập máy, buồn nấu cả ruột.

Điện thoại lại reo, là Phong

- "Em đừng khóc..."

Chắc Hải Minh đã nói với anh ấy. Tôi cố vực dậy tinh thần, anh yêu tôi, đó là sự thật. Và tôi cũng yêu anh.

- "Đang ăn tối à?"

- "Ừ"

- "Có cả gia đình Hân nữa?"

- "Ừ"

Tôi lại khóc.

Yếu đuối quá đi thôi. Nếu anh đã có vị hôn thê rồi thì còn tìm tôi làm gì?

Và rồi tôi chuyển sang trách anh. Rõ ràng thế còn gì, nếu anh chẳng tìm đến tôi, có khi bây giờ tôi đã không đau lòng như lúc này.

Cũng không biết lúc đó lòng tôi đã đau đến mức nào. Trời bên ngoài đổ mưa, mình tôi giữa căn phòng tối lạnh. Tôi buông lời

- "Chia tay đi"

- "Anh cấm em nói thế!"

Nói rồi anh đập máy. Tôi ngã người ra giường. Nước mắt chảy dài không ngừng.

"..."

Dường như có tiếng mở cửa. Chắc Hải Minh sang.

Tôi nằm cuộn lại trong tấm chăn, khóc thút thít.

Chăn bị bật tung ra.

Phong?!

Chẳng phải anh đang ăn tối với gia đình sao?

Anh kéo tôi dậy, bế tôi lên và ra khỏi nhà.

- "Còn đi đâu nữa?"

- "Muốn bóp chết em vì dám nói chia tay với anh! Đưa em đi đim chết"

Tôi mệt, chẳng thèm đòi co. Dựa đầu vào anh ngủ mê mệt. Bình yên quá đi....

Tiếng xe phanh khiến tôi giật mình tỉnh giấc. Anh kéo tay ra khỏi xe, dẫn vào trong

- "Đây là bạn gái con. Và con chỉ cưới mỗi cô ấy thôi"

Hả? Tôi nhìn xung quanh. Nhiều người lắm. Và quan trọng hơn kaf bố anh đang rất tức giận, đến nỗi mặt đỏ cả lên.

Ông cầm cái bát trên bàn phi thẳng vào tôi và anh. Anh kéo tôi ra phía sau và đưa tay gạt cái bát. Bát rơi xuống nền vỡ choang.

- "Con chỉ nói thế thôi. Lễ cưới của chúng con, bố không đến dự cũng không vấn đề gì"

Tôi trở mắt nhìn anh. Mọi người trên bàn ăn rất không vui và không hài lòng rồi.

Thoáng nhìn sang Hân. Hôm nay cô ấy rất xinh, và nhìn lại bản thân tôi.

Đồ ngủ, chân đi tất màu, đầu rồi, nặt tèm nhem.

Như công chúa với lọ lem vậy.

Anh lại kéo tay tôi đi. Tôi ái ngại cúi chào mọi người ra về.

Anh đi phía trước, không nhìn về phía tôi. Tay anh siết tay tôi chặt lắm.

Tôi keis tay anh lí nhí

- "Anh điên à? Sao lại nói thế với bố mẹ?"

Anh quay lại đẩy tôi dựa vào xe. Môi anh mãnh liệt chiếm môi tôi rồi bỏ ra.

- "Anh điên thật rồi. Xin em... đừng nói chia tay thêm một lần nào nữa..."

Tôi rung rức nhìn anh, chẳng tay qua ôm anh.

- "Minh về nhà đi anh"

Anh vuốt tóc tôi, "Ừ" nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Từ cái hôm đó trở đi, gia đình anh cứ hễ tối là gọi anh về nhà.

Có nhiều lúc tôi nghe chuông điện thoại anh reo, khỏi liếc qua cũng biết hẳn gọi cho anh nói "Bố mẹ anh bảo anh về nhà ăn cơm"

Và rồi hôm nào cũng thế, tôi hay khó chịu và cực kì ghét tiếng chuông điện thoại anh mỗi tối.

Đúng. Là cực ghét.

...

Điện thoại anh reo, anh nhìn tôi ái ngại. Tôi cũng chỉ cười trừ, bảo anh nghe máy rồi bỏ vào phòng.

Năm phút say, tiếng cửa phòng mở cạnh. Tôi chán nản không thèm quay mặt lại

- "Còn không về nhà đi. Mọi người đang đợi anh đấy"

Tôi nói, cổ họng hơi nghẹn lại.

Phong đến cạnh tôi, kéo tôi dậy rồi ôm tôi vào lòng

- "Nhà anh ở ngay đây cơ mà. Đi ăn tối cùng anh nào"

Tôi rung rức, mếu máo

- "Gia đình anh thực sự không thích em à? Em tệ thế à?"

Phong vỗ đầu tôi

- "Em tuyệt nhất. Đi với anh."

Tôi thay đồ rồi đi cùng anh. Thực sự lòng tôi trĩu nặng lắm. Tôi đã làm gì mà khiến gia đình anh không thích tôi thế này?

....

Lại căn biệt thự ấy. Mỗi lần đến đây tôi đều cảm thấy choáng ngợp, muốn về nhà thôi.

Anh dắt tay tôi vào, mọi người đều đã ngồi trên bàn ăn. Tôi cúi đầu chào từng người rồi ngồi xuống ghế cạnh anh.

Bữa ăn bắt đầu, món ăn rất ngon nhưng tôi thì chẳng nuốt nổi.

Có cảm giác như bố anh và Hân không hài lòng về tôi. Còn mẹ với bà anh thì khác, họ nhìn tôi gật đầu hài lòng lắm.

- "My nhé, sau này thằng Phong cưới con về rồi thì con nhớ nhắc nó về nhà với bác thường xuyên hơn. Có đâu mà hôm nào cũng đợi kêu, không thì dăm bữa nửa tháng mới thấy mặt nó"

Bác gái nói với tôi, nụ cười hiền dịu. Tôi nhẹ nhàng gật đầu.

- "Vâng ạ"

Hân quay sang, đôi môi đỏ mọng mấy mấy.

- "Chị nhớ kêu anh ấy nhé. Chứ để đêm nào em cũng gọi nhắc thì ngại lắm ạ"

Tôi nhìn Hân cười gật đầu.

Đêm nào cũng gọi cơ à. Cũng khỏi nói thì chị đây cũng biết nhé.

Lại còn kêu chị cơ, rõ ràng hơn tuổi tôi cơ mà. Nhưng thôi kệ, cũng thích thì "chị" đây chiều cả.

Rồi sau đấy bữa ăn chìm vào không khí im lặng và tràn ngập ngượng ngùng.

Tôi chỉ cúi đầu và ăn những gì có trong bát. Cơ mà tôi có gấp gì đâu nhỉ? Ngược lên thì thấy bát đã đầy rồi.

Tôi nhìn san người cạnh, người ta chăm chú gấp thức ăn cho tôi. Ấm lòng ghê gớm luôn ấy chứ.

- "Hai đứa tính khi nào thì cưới?"

Tôi sực sặc bởi câu nói của ba anh.

Tôi nhìn ông ấy rồi nhìn sang anh, mặt méo xệch.

Anh từ từ bỏ đũa xuống rồi e hèm.

- "Tụi con còn trẻ. Đợi khi sự nghiệp con ổn định rồi tính đến bố ạ"

- "Có định tiếp quản bệnh viện không?"

- "Bệnh viện đấy của bố với bác hai. Bác hai cũng có anh Khoa học y đồ cao. Bố với bác ấy tính họ con. Bố giao thì con quản"

- "Ừm. Thế để tao nói lại với bác hai mày. Coi để mày với thằng Khoa cùng tiếp quản"

- "Vâng ạ"

Thế ra bệnh viện đấy của ba anh và bác hai anh. Có lần được nghe anh kể bác hai anh giỏi lắm, quản lý cả bệnh viện trong nước và ngoài nước. Con bác ấy cũng giỏi, biết phụ giúp bố quản nhưng có cái tính háo sắc. Anh dặn tôi nên tránh mặt cái người tên Khoa đó.

Thiệt nghĩ bạn gái của em họ còn muốn động đến hay sao?

...

Ăn tối cùng mọi người xong thì chúng tôi ra về.

Đêm nay trời lạnh, tôi mệt mỏi dựa người ra cửa.

- "Sao thế? Nghe việc gả cho anh em không dám à?"

Tôi thở dài thườn thượt.

- "Em thương anh còn không hết. Gả cho anh là việc dễ. Anh khi nào cưới thì em gả. Ngày mai luôn cũng được"

Anh bật cười khoái chí, với tay xoa đầu tôi.

Lên đến nhà, tôi đuổi.

- "Về đi. Vào nhà em làm gì?"

Anh sẵn vào, ép người sát tôi, với tay đóng cửa

- "Anh thích. Tối nay ngủ cùng em"

What?

Anh muốn... làm chuyện ấy?

Nhưng hôm nay tôi chưa sẵn sàng cơ mà?

Quen nhau chỉ mới vài tháng thôi, có quá sớmq không?

Anh ép tôi vào tường, hôn lên trán rồi trượt dài sang mũi, tai. Anh nhún nhả tai làm tôi đứng chằng vững, dựa cả người vào anh.

Môi anh cắn lấy môi tôi, tôi bắt giác run lên. Không dừng lại được, tôi choàng tay ôm cổ anh, trao nhau nụ hôn sâu. Tay anh nghịch hông tôi, tay anh đến đâu tôi run người đến đấy.

An bỏ tôi ra, cảm giác ấm áp vừa rồi chợt vụt mất.

- "Tắm đi."

Mặt tôi méo xệch

- "Em bốc mùi thế à?"

Anh lại bật cười

- "Cái con ngốc này. Em nghĩ gì thế? Em nghĩ anh tính làm gì em à?"

Tôi tròn mắt, đến khi hiểu thì đỏ cả mặt, chạy thật nhanh vào nhà tắm.

Cổ xả nước thật to để không nghe tiếng anh cười. Thế mà cũng có người trêu tôi, nói vọng vào

- "Nhanh đi anh chờ em ăn thịt anh đây này"

Quá đáng. Tự dưng kêu ngủ chung, cứ tưởng....

Ôi trời ơi My ơi là My. Nhục nhã quá mà!

Bạn đang đọc truyện *Hãy Để Anh Bên Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.